SINTAGME

Publicație periodică
a elevilor

Colegiului Economic
„Virgil Madgearu”,
București

NR. 1-2
2019

„Spune-mi unde locuiești ca să-ți spun cine ești!”

ANTOANETA RALIAN

SINTAGME

NR: 1 - 2

2019

Coordonare:

Director: Profesor Roxana-Carmen Ionescu
Director-adjunct: Profesor Dana-Gabriela Iliescu
Coordonator de programe și proiecte: Profesor Anca Petrache

Profesori coordonatori:

Profesor: Maria Valentina Rădescu
Profesor: Mariana Șchiaua
Profesor: Cătălin Darmon

Prezentare artistică și tehnoredactare:

Dumitriu Eduard-Gabriel, clasa a XI-a B
Manolache Elena-Valentina, clasa a XI-a G
Nistor Ana-Maria, clasa a X-a F
Negreanu Vlad-Traian, clasa a X-a H
Tudorache Elena Andra, clasa a XI-a H

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"
București
Bulevardul Dacia, Nr. 34, sector 1
Email: cemadgearu@yahoo.com
Site: www.madgearu.ro
Telefon: 021.211.72.56
ISSN 2360 - 0160

Vizitați-ne

Manolache Valentina

CUPRINS

› Editorial ‹

8	Profesor Maria-Valentina Rădescu
9	Profesor Mariana Șchiaua

› Monografie ‹

12	De ce să citim literatura contemporană?	de Tudorache Andra-Elena
16	Ce mai rămâne de citit?	de Tudorache Andra-Elena
17	George Bacovia - în inima casei poetului	de Tănase Andreea, Nica Andreea
18	„Mărțișor" - clubul „Cuvintelor potrivite"	de Broască Miruna-Ioana
20	Amurg în Micul Paris	de Mihai Ana-Maria
24	Viața mondenă a Bucureștiului interbelic	
26	Istoria cartierelor din București	de Ene Alecsandra
29	Fiecare stradă are glasul ei	de Gicu Luminița-Maria
30	Pustietatea străzilor Bucureștene... O parte a Bucureștiului uitată demult	
32	O fărâmă din București	de Datcu Melissa-Cristiana
34	Ateneul Român	de Filip Ana-Maria
36	Bucureștiul amintirilor noastre	
38	Cofetăria Capșa	de Călăcian Silvia-Elena
40	Parcul Cișmigiu	de Dirinea Denisa-Ioana
41	Palatul Luigi Cazzavillan - Un palat eșuat în București	de Nistor Ana-Maria
42	Piața Amzei nr. 9 - Ultimele respirări ale lui Nicita Stănescu	de Olaru Mara
43	Muzeul Național al Satului	de Mircea Andrei-Alexandru
44	Bucureștiul la scară	de Nițulescu Bianca-Alexandra
46	O republică într-o casă	de Mihai Ioana-Mihaela
47	Întoarcere în Bucureștiul interbelic	de Dumitru Irina-Elena
49		de Ciubotaru Mihai
51		de Mihai Ana-Maria

› Amintiri ‹

54	București, casa mea	de Sandu Maria-Alexandra
56	Scrisoarea unui student nevoit să-și părăsească locurile natale	de Drăghici Diana-Elena
60	București, martor tăcut al existenței mele	de Răducanu Marina-Luana
64	În pas de trecător	de Faur Monica
66	Cu și despre București	de Bojica Albert Cosmin
68	M-am agățat de aer	de Petre Carmen
72	Generator de mici plăceri	de Petru Cristea
76	Un drum, mii de luni	
78	Un București candid	
84	Istoria se scrie în culori	de Achim Raluca-Andreea

› Creație ‹

96	În Moscova nu se doarme	de Tudorache Andra-Elena
98	Amintește-ți	de Manolache Valentina
100	Inconsecvent	de Tudorache Andra-Elena
104	Nu-ți fie frică să iubești	de Ghiorghe Theodora
106	Postmortem	de Tudorache Andra-Elena
112	Pe când aveai în piept un ghem de raze	de Tudorache Andra-Elena
118	Poezii	de Tudorache Andra-Elena

EDITORIAL

Vă invităm să spunem împreună povestea Bucureștiului! Bucureștiul, oraș al contrastelor, este „acasă” pentru cei care au deschis ochii aici sau o felie de umanitate pentru aceia care și-au cultivat admirația pentru farmecul său.

În 1935, Paul Morand afirmă: „Lecția pe care o dă Bucureștiul nu este o lecție de artă, ci de viață; te învață adaptarea la orice, chiar și la imposibil”.

Articolele elevilor din Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, București, reliefează această idee – lecția de viață. Ei au descoperit un București sobru și elegant pe culoarele Universității sau în foaierul Ateneului, așteptând cu emoție ridicarea cortinei.

Timizi, i-au instruit spiritul boem în Centrul vechi sau pe Calea Victoriei, așteptând să-și aprindă luminile, cu infinită răbdare și optimism, l-au acceptat dezgolit de iluzii sau obscur, în forfota de la metrou sau în conversațiile din piețe.

Povestea orașului București este povestea fiecăruia, aerul de urbe prăfuită sau parfumul primăverilor în floare pe care îl purtăm pe chipuri. Trebuie doar să avem luciditatea de a-l numi oglindă!

Profesor: Maria Valentina Rădescu

A vorbi despre orașul tău înseamnă să-ți definești, în parte, domeniul de existență. Înseamnă să-ți mărturisești relația de tacită dependență dintre spațiu și ființă. Pentru că el mă ignoră, mă aruncă în anonimat, iar eu îl includ în biografia mea, ca pe un loc de care mă simt funciar legată.

Viața Bucureștiului pulsează în toate preocupările mele zilnice, cu toate tristețile, cu enervările de moment, cu oboseala nesfârșită, generată de mulțimea sufocantă, traficul haotic, pitorescul cartierelor înghesuite pe suprafața mult prea mică pentru o capitală. Cu toate acestea, mă surprind observând mereu ceva nou în devenirea lui continuă. De la arhitectură până la oameni, e un spectacol viu și îndrăzneț, inedit în vitalitatea lui explozivă.

Trăiesc în această fierbere cu regretul, uneori, că nu-mi acord răgazul de a-l privi, de a-l descoperi, de a-l înțelege.

Sublim și grotesc, nou și vechi, cuminte și efervescent, monoton și surpinzător, orașul meu, București, e casa mea, e locul în care mi-e bine şi de care mă leagă memoria mea afectivă.

Prin urmare, acest număr al revistei este dedicat orașului București, așa cum se reflectă el în imagini, viața culturală, istorie, trăiri personale.

Profesor: Mariana Șchiaua

Monografie

De ce să citim literatura contemporană?

„Totul s-a scris până la mine,
Chiar și sentința de mai sus,
Și se va scrie după, mult și bine...
Sunt punctul zero-al poeziei,
Centripet, tăcut...
Un zero absolut,
Că l-aș fi pus în titlul
Volumului de față,
De nu mi l-ar fi luat
Mai marele în grad de scriitură,
Roland Barthes."
(Cristina Ionescu- Grafie Bio)

Nu știu dacă există pe lume cititori mai pasionați și mai pretențioși decât scriitorii. Este greu să ții pasul cu rapiditatea cu care evoluează literatura, și mai ales cu stilurile non-conformiste și care mai de care mai îmbârligate ale scriitorilor contemporani. Într-o epocă în care tehnologia pare a acapara din ce în ce mai mult viețile tinerilor, ne-au mai rămas scriitorii care și-au dedicat întreaga viață literaturii, din care vom face subiectul acestui articol, menit să elibereze de sub povara „autenticului fulg de nea" capodopere mai mult sau mai puțin cunoscute de publicul român.

Se spune că proza scurtă este un fel de Cenușăreasă a literaturii: publicată mai rar (nu se pune discuția limitării locurilor în ceea ce îi privește pe scriitorii de proză scurtă, ba dimpotrivă), vândută greu, necunoscută cititorilor sau subsumată de mult-gustatele romane sau poezii. Cu toate acestea, citind din ce în ce mai multă proză scurtă românească, îmi place să cred că direcția acesteia este una bună, iar lucrurile se vor schimba în bine.

Poate că Nobelul lui Alice Munro a mai înmuiat inima editorilor, i-a mai încurajat pe scriitori și a deschis apetitul oamenilor pentru acest gen literar. Cu siguranță i-ați citit pe „greii" literaturii universale (Cehov, Hemingway, Tolstoi, Dostoievski, Borges, Calvino, Cheever, Ford, Roth,Salinger, Updike etc), și sunteți în căutare de scriitori de pe meleagurile noastre. Așadar, prin materialul de față, le este deschis un drum tuturor pasionaților de lectură care însă nu știu de unde să înceapă.

Pentru mine, maestrul absolut al prozei scurte românești (precum și cel care nu s-a lăsat influențat de „mirajul" romanului), este Răzvan Petrescu. Scriitor non-conformist, neconvențional, original, cu un stil inconfundabil, stăpânit excelent printr-o exprimare concisă, alteori jucăușă, povestiri pline de sensuri, dulci-amărui, care te aruncă într-un torent de emoții și acțiuni rapide- proze ce dorești să nu se mai termine niciodată. Fără doar și poate, primul pas în universul prozei lui Petrescu este „Rubato" (este publicată de Curtea Veche, în 2011), iar mai apoi, „Într-o după-amiază de vineri", o selecție de povestiri pe atât de simple la o primă vedere, pe atât de paradoxale.

Prin Radu Paraschivescu am descoperit ironia fină și umorul caracteristic acestui scriitor, cu care își țese povestirile și devine astfel inconfundabil printre zecile de alte pagini scrise. „Bazar Bizar", „Pe Repeat" - un tumult de personaje în cele 11 povestiri scrise, dintre care preferata mea rămâne „Filoclubul".

Recunosc că pe Dan Lungu l-am descoperit ca autor de roman- mai întâi în „Sunt o babă comunistă!", apoi „În iad sunt toate becurile arse", „Raiul găinilor"- pe care am căutat-o săptămâni în șir, iar când am găsit-o în cele din urmă, m-am simțit cel mai fericit om de pe pământ. Pentru că devenisem rapid fană a stilului lui Dan Lungu, am citit o mare parte din opera sa, iar cu surpindere am descoperit în acest mare orator autentic un scriitor de proză scurtă remarcabil! „Proză cu amănuntul", „Băieți de gașcă", sunt narațiuni simple și umoristice, în care autorul observă în detaliu cele mai mici „chichițe" ale societății, expunându-le într-o oralitate aparent simplă, fără exagerări, care denotă un înalt grad de excelență în mânuirea stilurilor vaste, în povestiri „de-a râsu'-plânsu".

Fără doar și poate, cartea care m-a izbit în mod fulgerător, și la care m-aș întoarce fără ezitare, într-o clipă de impas, pentru a mă reconecta la vibrația subtilă a literaturii mare rămâne „Pascal desenează corăbii", de Radu Niciporuc. Prin ea, autorul nu doar că demonstrează că este un scriitor get-beget de proză scurtă, dar substanța enormă din care se constituie pe sine ca povestitor și artist al cuvântului- textul reușește să încânte nu doar prin simpla declamare, ci și prin încărcătura sa (sub)textuală- un aer de fierbințeală înghețată sau de îngheț în flăcări, arzând pentru eternitate în încremenirea lor.

Proza scurtă nu poate fi completă fără „Cele mai mici proze" ale Doinei Ioanid, de al cărei stil pur și simplu te îndrăgostești de la prima pagină. În cazul ei, orice cuvânt devine de prisos, amintesc doar atât: „...Și sunr călăuze pe lume destule. Numai tu să știi să le vezi. Și le văd: într-o zi afost o albină. S-a lipit de geam și n-a mai vrut să plece, în timp ce lucram. Alteori, ei bine, tot felul de oameni, dar trebuie să le cunoști semnele. După păr, după zâmbet, după un gest sau o privire...Alteori, ei, alteori, ăsta-i secretul meu."

Pentru mine, romanul societății contemporane a fost Solenoidul lui Mircea Cărtărescu. Ca toți marii romantici, de care e atît de legat, Cărtărescu e și el un solipsist, convins că lumea există numai ca proiecție a sinelui propriu, singurul care are cu adevărat existență (solus ipse), sau în orice caz singurul cu existență strict verificabilă. Literatura lui de pînă la Solenoid îmi pare a fi aceea a unui solipsist care se străduiește să creadă că lumea există. Solenoidul, în schimb, e documentul extraordinar al unui solipsist care știe că, împotriva tuturor probabilităților, lumea există. Și care, lucru rarisim printre solipsiști, poate avea empatie cu celelalte insule izolate etanș de restul lumii (ca și el însuși). E, în sensul ăsta, nu doar cea mai umanistă carte a lui Cărtărescu; dar una dintre cele mai umaniste cărți pe care le știu.

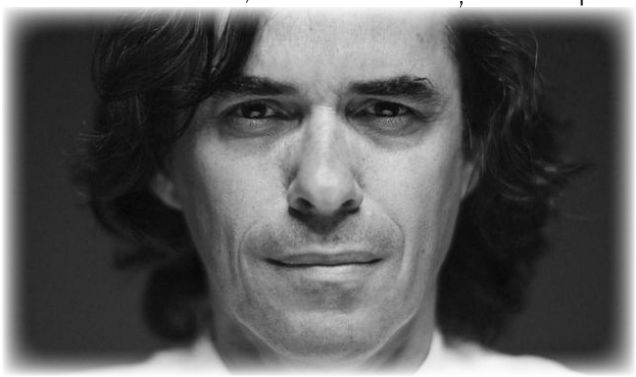

Poeta româncă Svetlana Cârstean și poeta suedeză Athena Farrokhzad au scris împreună o carte, „Trado", fiind fiecare dintre ele în același timp autor, traducător și personaj în spațiul comun al textului. Nici una dintre ele nu cunoaște limba celeilalte, traducerea s a făcut prin limbi intermediare – franceză, engleză, spaniolă, italiană. Dar tocmai această situație a făcut posibil „textul despre munca noastră în comun asupra limbii", cum spun ele. Cartea e compusă din trei secțiuni: una care cuprinde poemele Svetlanei Cârstean, alta care cuprinde poemele Athenei Farrokhzad și, între ele, ca un sîmbure, este eseul lor comun despre traducere, despre trădare, despre scris, despre supraviețuire, despre moștenirea pe care fiecare o poartă cu sine. Athena Farrokhzad s-a născut în 1983 în Iran, într-o familie cu o puternică orientare de stînga, și în copilărie a emigrat cu familia în Suedia. Svetlana Cârstean s-a născut în 1969 în România, într-o familie cu o puternică orientare anticomunistă. Iar ceea ce le aduce împreună este poate disponibilitatea lor de a se pune în starea de a traduce, mai întîi în limbaj literar propriile experiențe și apoi dintr-o limbă într-alta și apoi într-alta, într-un continuum scris-tradus, din care rezultă, spectaculos, că traducerea este originalul.

Anii în care s-a adus tot ce este mai bun în poezie au venit de peste tot. Pentru cine citește poezie, remarcabile sunt volumele cu care au venit Radu Nițescu sau Alex Văsieş, şi Livia Ştefan. Pe mine m-au interesat mai mult antologiile de tineri poeţi maghiari din Transilvania strînşi la „Max Blecher" în linişte, pace, perversiuni, heppiend ori volumul al doilea al antologiei de poezie flamandă de azi, „Cu picioarele pe afară", mutat de Jan H. Mysjkin şi Doina Ioanid la editura Arc.
Însă torentul cu care se scrie poezie în ziua de azi lovește din plin prin poezia paradoxală a vitalității și dezagregării a Dianei Corcan, din a cărei operă revine de o necesitate capitală citirea volumului „Apgar 10", în care această vizionară contemporană simte monstruos într-un mod de rostire de o autenticitate paroxistică. D.Corcan s-a născut la decembrie 1969, debutând relativ târziu cu volumul de poezii „Stăpânul lupanarului". Au urmat alte volume, dintre care amintesc „Corabia pisicilor galbene", „Poemul singur", „Un fel de câine al universului mic". Linia dramatică a poeziei sale este aceea în care ea cade odată cu întreg universul, solidară și rănită deodată.

... am în cap o închisoare de maximă siguranță
nu lasă să iasă nimic prin membrane
niciun sunet să scape să alerge să
facă „oac"
să se arunce în lacul din față
uite am ajuns deja la el
stau pe margine
și mănânc greieri...
(Diana Corcan)

Unul dintre cei mai importanți poeți români contemporani se năștea pe 1 ianuarie 1939 în comuna Bahmutea, Basarabia (azi în Republica Moldova). Emil Brumaru s-a dedicat scrisului în paralel cu activitatea sa de corector și redactor, și debutează cu două volume de poezie- „Versuri" și „Detectivul Arthur". Poezia lui E. Brumaru este clasică atât prin imaginarul ei retro, cât și prin simplitatea, claritatea ei, fapt ce face din acest poet unul extrem de citit si citat, iar nivelul de popularitate a operei este dat de faptul că de la Nichita Stănescu și Marin Sorescu, nici un alt poet român important- poat cu excepția lui Mircea Dinescu, nu a fost atât de savurat de public. Elementul erotic este într-adevăr fundamental, inclusiv în poeziile despre dovlecei, bulion și morcovi. Infernala comedie (2005) este arta poetică a artei erotice a lui Brumaru. Din păcate pentru o astfel de poezie timpurile s-au mai schimbat, iar tipul de erotism falocentric libidinos practicat de Brumaru poartă numele de „male gaze". Doar faptul că n-avem o critică literară feministă (ci doar cel mult o critică literară interesată episodic de literatura scrisă de femei) a împiedicat citirea lui Brumaru în acest fel.

...Mă mir mereu cum poeții
Pot scrie în timpul vieții!
După ce mor e altceva,
Au liniște, poate să scrie oricine ce vrea!
Nu-i presează, nu-i tulbură nimeni
La suflet, la minte, la inemi,
Nu-s enervați de facturi, de-ntreținere,
De femeile coapte sau de alea prea tinere,
Tot să fii mort!
Veșnicia-i cel mai complet sport!!!
Îți dezvoltă ideile, celulele, viermii
Și-n frigul sub zero al iernii...
(Emil Brumaru)

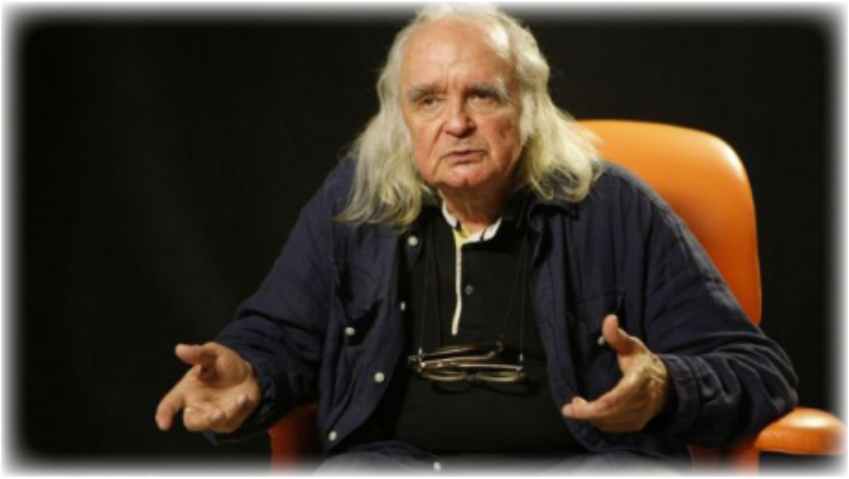

Vrea să moară brusc, în picioare. Să se faca poc și să plesnească de prea mult. Ea, Nora Iuga, "fetița cu o mie de riduri". A scris, scrie, a iubit, iubeste. La 88 de ani, Dumnezeu i-a dat ce n-ar fi îndrăznit vreodată să spere. Punct și de la capăt!

Vreo 15 oameni și zece sacoșe traversează strada...ce repede, ca picioarele unei goange, soarele bate, nu cine știe ce, loc sub el e destul, adevăr mai grăiește proverbul...Nora Iuga se apropie. E ageră precum joaca ochilor căzuți pe literele astea. Se fâstâcește, zâmbește ca o fetiță, are riduri, iar noi toți o privim disperați, de parcă fiecare mișcare de-a ei este o gură de aer. "Să căutăm un loc mai retras, fără mult zgomot, ca să povestim în voie". Local ochit, local țintit, muzica de cufundat clienții mai abitir în scaune, Nora Iuga intră pe făgașul amintirilor, începe să vorbească, cuvintele, ca o bomboana, îi alunecă pe limbă, pe ruj, pe pahare, pe mine. Seara de lectură începe. Într-o zi de vară, citind poezie,când nimic nu putea fi mai frumos, eu și Nora ne-am îmbrățișat strâns, cuprinzându-i pe atunci, toate cuvintele nespuse.

...nu mai știu
pe unde să ajung la trupul tău
mă aflu într-un labirint de oglinzi
pun mâna mereu pe mine
numai pe mine...
(Nora Iuga)

Restul e literatură.

Tudorache Andra Elena – clasa a 11a H

Ce mai rămâne de citit?

În jurul Universităţii, pe laturile de sud şi est, adică lîngă faţadele de la bulevard şi dinspre piaţă, se întind tejghelele, măsuţele sau rafturile unor comercianţi culturali. Când n-au nici pe ce să pună cărţile de vînzare, le aliniază pe treptele unor uşi care nu se deschid. Aşa e la noi: din motive de siguranţă sau pentru ca femeile de serviciu să nu aibă de făcut curăţenie, la intrările monumentale rămîne o singură uşă deschisă. „Ce carte căutaţi?" De parcă te-ai duce acolo ca să găseşti una anume, nu ca să cauţi titluri pe care nu le cunoşti şi care, chiar dacă nu le cumperi, se acumulează în memoria ta lacomă.

Sunt vreo zece oameni necăjiţi care, în orice zi nu plouă, îşi desfăşoară conţinutul sacilor sau al lăzilor cu marfă. Uneori vin acolo şi cei care aduc de acasă cărţile de prisos ori moştenite de la soţul sau tatăl care nu mai sînt, aşa că le vînd cui şi-a făcut din asta o ocupaţie. Dacă e frig, mai circulă printre ei o sticlă ca să se încălzească. I-am văzut vara citind la soare şi aş fi vrut să fiu în locul lor... Altfel, sunt sociabili şi volubili.
Ce oferă ei, la preţuri de obicei mai modeste ori pe care se învoiesc să le scadă?

Orice, de la cărţi religioase sau de ştiinţe oculte la romane poliţiste şi povestiri de călătorie ori de război. Rareori, cărţi în limbi străine (mai mult franţuzeşti din anii '30, amor – mai degrabă decât istorie, ce să-i faci, aşa erau bibliotecile). De curând, am cumpărat cartea unui autor turc cu dedicaţie autografă către Martha Bibescu, dar prinţesa nu tăiase nici o pagină. Altădată, am văzut un volum dedicat Reginei Maria de un oaspete britanic – era prea scump. Cele mai multe sunt cărți românești.

Deseori, maculatură din anii '60-'80. Ceea ce e vrednic de toată atenţia este literatura străină tradusă la noi. Balzac sau Hugo, bine, dacă cineva nu-i are acasă în limba lor, dar mai ales clasicii ruşi care se traduceau masiv în anii '50: Tolstoi, Turgheniev, Gogol, Cehov. Îndepărtarea de ei este intrare în noapte!

Cărţile şi revistele vechi de drept sînt acolo cu zecile. Literatură română clasică nu se caută. Din când în când, vine câte o fătucă şi întreabă: „Aveţi Ultima noapte..?". Se face la şcoală.

Aşadar, viaţa acestor oameni e grea. Că se pricep sau nu la meseria asta nu contează. N-am nevoie să am conversaţii savante cu ei. Problema stă în numărul redus de clienți. De multe ori, mă opresc să cumpăr fără să mă uit la titluri, poate dintr-o oarecare milă ce mă încearcă atunci când trec pe acolo și le văd corpurile înghețate de frig dârdâind lângă teancurile de cărți. Când am cerut prima oară o carte, m-au privit ciudat, de parcă nu au înțeles ce le-am cerut. Mi s-a înmânat cartea într-o liniște deplină, și zeci de perechi de ochi căscate au început să clipească des...de atunci, s-au obișnuit cu mine. M-au întreabat odată ce fac tinerii ăștia care trec pe lîngă ei, n-au nevoie de cărţi? Ce să le spun de bibliotecile din școli, care sunt destul de pline, sau de internet, de care destui nu sunt lipsiţi...

Dar scriitorii clasici şi poeţii nu se găsesc la biblioteca noastră şi pe Internet. La întrebările pe care le pun câteodată, cu prilejul unor discuții, ca să le sondez lecturile, descopăr o ignoranţă abisală în materie de literatură universală. Oricât am avea grijă de mintea lor (acela este un lucru de şcoală, de teorie, de imitaţie), sufletele lor cresc ca buruienile, în lipsa unui tip de educaţie care-i face să înţeleagă sentimentele pe care le-ar avea, la vârsta lor sau mai târziu. Fără să conștientizeze, au nevoie de orizont. Şi de ce să nu se aplece să culeagă cartea ieftină?

Mi se mai plâng câteodată că Primăria vrea să-i alunge. Pentru imagine, ei nu dau bine. E adevărat că zidurile, la înălţimea omului, sînt mâzgălite, dar nu ei le-au mânjit. Vin agenţii Primăriei şi dau cu picioarele în cărţi! Aţi văzut de câte feluri sunt acele cărţi... cine are dreptul să le dispreţuiască? Că sunt acolo, claie peste grămadă, volume din cele mai diverse nu e rău. Cumpărătorii de la Cărturești nu sunt cititori adevăraţi. Cine are bani – nu-i nevoie de prea mulţi – să treacă drumul, la Anticariatul Unu, care e mereu aprovizionat cu cărţi de cea mai bună calitate. Cine n-are să se oprească la intrarea în Universitate ca să aleagă şi să înveţe plăcerea şi mândria de a duce cărţi acasă.

Tudorache Andra Elena – clasa a 11a H

George Bacovia
In inima casei poetului

George Bacovia s-a născut pe data de 4/17 septembrie 1881 în Bacău și a decedat la data de 22 mai 1957. Numele său inițial a fost George Andone Vasiliu. S-a născut în casa comerciantului Dimitrie Vasiliu și a Zoei Vasiliu pe actuala stradă G. Bacovia nr. 13 în Bacău. Vădește mare talent la desen. Însă, nu a fost un elev bun la învățătură. În clasele mici, a luat nota 8 la purtare, a fost corigent la limba română, geografie, istorie, elină, matematică și științe fizico-chimice. Se dovedește foarte bun executant la vioară și la alte instrumente din orchestra școlii, pe care o și dirijează. Se evidențiază la gimnastică.

Acesta a trăit mare parte a vieții sale într-o căsuță modestă pe strada care astăzi îi poartă numele. Casa poetului are o arhitectură simplistă, nu exprimă grandoare, dar faptul că unul dintre marii poeți naționali a trăit acolo, o face să aibă farmecul ei aparte. Este construită în stil urban dar cu ușoare tente de casă rurală, având camere mici și geamuri care să nu depășească două sferturi din pereți.

Arhitectura nu este una complicată, nu are niciun fel de model întipărit pe casă, pereți goi, simpli, iar geamurile sunt din lemn. Pereții din interiorul casei sunt decorați cu o multitudine de tablouri primite de la fani sau dăruite de diverși pictori. Coloristica interioară conține culori blande și armonioase care conferă o stare liniștitoare și de confort.

Casa este alcatuită dintr-un hol principal, care are deschidere către cele 2 camere de zi spațioase comparativ cu restul camerelor. Una dintre camere reprezintă sufrageria, unde acum există o biblioteca imensă care susține toate cărtile citite de soții Bacovia și de asemenea cărțile cu poezii scrise de poet.

Această sufragerie are deschidere către locul unde se lua masa, care conține măsuța la care chiar au mancat soții. Din această cameră putem intra în dormitorul poetului, care este micuț, cât să încapă un pat, o soba, un dulap și măsuța la care acesta își compunea operele.

Casa mai conține de asemenea înca un hol mic pe care se afla camera fiului celor 2, baia, iar mai apoi bucataria. Din holul bucatariei se poate ieși catre îngrijita si spațioasa gradină, care, în anotimpurile calde, o mulțime de tufe de trandafiri înfloresc în felurite culori. În ziua de azi, în gradină, se află i bustul poetului.

Bacovia a fost bonav mai toată viața. Eczema intratabilă i-a afectat psihicul foarte grav. Bolnav fiind, vreme de zece ani n-a publicat nicio poezie inedită.

Agatha Grigorescu, o tânără de 21 de ani, orfană de mamă, care a murit la câteva zile după ce a născut-o, dar și de tată care a murit în adolescenţa poetei, la vârsta de 15 ani. Aceasta a fost atrasă de un bărbat nu prea înalt, cu ochii albaştri – ochi care, se pare, ar fi fermecat-o pe Agatha şi i-ar fi bântuit nopţile, acest bărbat fiind George Bacovia. Problema lui le-a torturat existenţa şi i-a făcut să nu se iubească prea tare şi să stea departe de compania oamenilor... Sau se poate să fi fost doar un pretext. El visător, neatent la propria viaţă, retras, asocial, închis în lumea lui, lipsit total de spirit practic, depresiv. Ea, mai degrabă opusul lui, energică, activă, practică.

Au avut o viață cu suișuri și coborâșuri, dar au reușit să rămână împreună până la sfârșit. Pe 22 mai 1957, la ora 8.10 dimineaţa, mâna Agathei a oprit ceasul la momentul la care George Bacovia a murit, în cămăruţa lui din casa din Bucureşti, rătăcită undeva pe o stăduţă între Şoseaua Giurgiului şi Şoseaua Olteniţei. Tot ea a rupt şi fila din calendarul îngălbenit. Şi totul a rămas până azi neschimbat în acel loc.

Astazi, talentatul creator George Bacovia, este înmormantat la Cimitirul Bellu din București, printre ceilalți eroi ai veacurilor românești.

Tanase Andreea, Nica Andreea – clasa a 11a F

„Mărțișor”
CUIBUL „CUVINTELOR POTRIVITE”

„Mărțișor” este supranumită casa în care a locuit începând cu anul 1930 scriitorul Tudor Arghezi. În timpul în care a fost deținut în închisoarea Văcărești, Arghezi s-a hotărât să achiziționeze un teren în proximitatea acesteia astfel încât soția sa să poată ajunge cu mâncarea caldă la el în vizită. În vara anului 1926 și-a pus în practică gândurile și a cumpărat vizavi de fosta mănăstire Văcărești un teren de aproximativ 2 hectare, urmând ca în toamnă să înceapă construcția casei. Casa a fost construită după planurile întocmite chiar de el și a fost finalizată complet după 12 ani, din cauza banilor puțini pe care îi aveau la dispoziție. Baruțu, fiul scriitorului, afirma: „tata mai scotea o carte, mai construia o cameră”. Numele casei este inspirat de la obiceiul oamenilor din zonă ca primăvara să lege de crengile pomilor fire de mărțișor, ca să fie roditori; însă, mărțișorul nu a dat doar numele casei, ci se regăsește și sculptat în obiectele de mobilier, iar locuința este predominată de culorile alb și roșu atât în exterior cât și în interior. Familia Arghezi s-a mutat la „Mărțișor” când erau gata doar 3 camere din cele 20. Între anii 1935-1937 s-a construit și o anexă care a servit drept tipografie. Lângă casă se găsește o livadă impresionantă unde Arghezi cultivase mai multe soiuri de pomi fructiferi (predominanți fiind cireșii), dar exista și o grădină de legume, viță-de-vie și 43 de stupi de albine. Toate acestea i-au fost utile pe vremea când a fost interzis, poetul devenind comerciant și vânzând ce producea prin gospodărie. „Mărțișorul” privit de sus este foarte asemănător cu o mănăstire și pare a fi construit în formă de cruce, spunându-se că Arghezi ar fi fost inspirat în acest sens de perioada în care a fost călugăr.

În locuință, familia Arghezi avea o bibleotecă impresionantă – dețineau peste 7000 de volume. Biroul pe care obișnuia să scrie autorul a rămas neatins, acolo putând fi observată foaia pe care a scris ultimele sale versuri, alături de ultima sa pereche de ochelari, tocul, călimara și alte obiecte personale

Lângă birou se află patul pe care obișnuia să se odihnească el în zori, după ce își petrecea nopțile (când „tocul alunecă mai ușor pe hârtie”) scriind mai multe variante ale poeziilor sale. Deasupra patului se găsește o icoană foarte veche primită în dar de la călugării de la mănăstirea Cernica, unde a fost și el călugăr timp de 4 ani.

Casa familiei Arghezi a fost gândită în așa fel încât să poată fi traversată, de la un capăt la altul, prin holuri lungi. În holul dintre birou și dormitorul cuplului se găsesc câteva vitrine unde sunt așezate atât distincții primite de Arghezi, cât și alte obiecte ce i-au aparținut, printre care și o tabacheră de argint, lupa folosită în ultimii ani din viață pentru a citi, dar și o ediție foarte veche a Noului Testament.

Dormitorul Paraschivei și al lui Tudor este o cameră impresionantă. La intrare se găsește un cufăr în care sunt așezate cele mai dragi pălării ale autorului. Apoi, pe pat se observă 3 păpuși, despre care Mitzura Arghezi a afirmat că îi erau foarte dragi mamei sale, care în copilărie nu avusese parte de jucării.

În fața patului se găsește un dulap deasupra căruia atârnă o oglindă; pe dulap sunt așezate obiecte personale ale Paraschivei, cum ar fi perii de păr sau o ustensilă folosită pentru a-și ondula părul. Tot în dormitor se află 2 umbrele japoneze folosite de Paraschiva și Mitzura pe perioada verii pentru a se feri de arșita soarelui.

Din dormitor se trece în sufragerie unde se află patefonul, diverse corpuri de mobilier unde sunt expuse ceainicul și tacâmurile din argint (tacâmurile copiilor erau gravate cu numele lor), o scrumieră de cristal, o masă și scaune.

O cameră interesantă este și „laboratorul": era locul în care scriitorul testa și combina diferite esențe și unde făcea chiar și apă de colonie. Iarna, punea esență de brad în sobă și astfel mirosea frumos în toată casa. În aceeași încăpere sunt vitrine unde se pot observa, printre altele, ochelarii de motociclist ai lui Arghezi, ceasul de mână și ceasul de buzunar.

Camera unde au crescut Mitzura și Baruțu este animată de jucăriile care le-au aparținut. Pe lângă ele, se află și tăblițele pe care cei doi au învățat să scrie și ghiozdanul din piele de bou al fiului lui Arghezi.

Într-o altă încăpere găsim magnetofonul cu ajutorul căruia Arghezi se înregistra în timp ce-și recita poeziile pentru a-și da seama dacă trebuie ceva modificat la ele. Tot acolo poate fi văzut și fusul Paraschivei, care era o gospodină desăvârșită. Arghezi spunea despre ea: „Toată literatura mea nu face cât un borș de-al Paraschivei". Tudor Arghezi obișnuia să-și așeze oaspeții oficiali la o masă lucrată din lemn de nuc și tapițată cu piele naturală, poziționată în fața ferestrelor care dau spre livada cu cireși. Deseori stătea și admira cireșii înfloriți în balconul casei sau pe la ferestre, iubind acel peisaj. Pereții casei sunt plini de tablouri și fotografii personale, dar și de desene realizate de fiica autorului.

În curtea casei se află cușca și mormântul lui Zdreanță, cel mai celebru câine din literatura română, alături de mormintele lui Tudor, Paraschiva și Mitzura Arghezi și câteva stupuri. Livada atât de dragă scriitorului există în continuare lângă casă. În prezent, doar etajul „Mărțișorului" poate fi vizitat, alături de tipografie și curtea casei.

Broască Miruna - Ioana – clasa a 11-a F

Amurg în Micul Paris

Nistor Ana-Maria

Bucureștiul, capitala României, este un oraș magic, ce se deosebește prin stilul arhitectural, clădirile purtând aerul de odinioară, martore fiind la dezvoltarea continuă a acestuia. Oamenii care străbat străzile „Micului Paris" sunt absorbiți de frumusețea unui loc care și-a păstrat aspectul intact de-a lungul anilor, transmițând viitoarelor generații, prin arhitectura fabuloasă, izul unui trecut luminos. Aceste generații au schimbat întru totul cursul istoriei, implicându-se activ în încercarea de a face din acest oraș un spațiu în care fiecare să poată simți libertatea binemeritată, câștigată cu greu în urmă numeroaselor lupte duse de cetățeni ai căror dorință era aceea de a face din București un loc în care să existe libertate de exprimare, onestitate și perseverență.

Perioada anilor interbelici va rămâne în istoria Bucureștiului ca o veritabilă vârstă de aur, reflectată în mii de pagini de jurnal, fotografii, picturi, filme. Societatea românească își îndeplinise visul de generații a reîntregirii teritoriale și își arata un mare apetit spre nou și modern. Acum se întâlnesc cel mai bine tradiția și modernitatea, vechiul și noul, inovația și conservatorismul.

Bucureștiul interbelic era populat cu simigerii, gogoșerii și cafegii. În simigerii puteai servi brânzoaice, plăcinte, covrigi, dovleac copt, toate făcute de familii de greci. Produsele erau naturale, extrem de gustoase, iar mirosul aluaturilor te îmbia de la intrare.

Gogoșeriile specifice acestei perioade se găseau mai ales pe lângă piețe, gări și autogări. Cea mai cunoscută gogoșerie este cea de la Piața Unirii „La Gogoașa Înfuriată!". Castanele coapte erau un aliment des consumat și datorită faptului că mai la fiecare colț se găsea un om cu un cazan cu grătar unde se coceau castane. Iarna erau un deliciu! Trecătorii înfrigurați cumpărau o pungă cu castane coapte care îi ajuta să se încălzească și să se hrănească. Mirosul amețitor de cafea proaspăt măcinată venea din cafegiile foarte comune și ele pe străzile Bucureștiului Interbelic. Cafeaua era de mai multe sortimente și era adusă din părți diferite ale lumii. Armenii erau de obiciei cafegii și mai comercializau și alune și tot felul dulciuri.

Bragageriile erau un alt loc des frecventat de către bucureșteni. Băutura răcoritoare, cu aspect lăptos, culoarea cafenie și cu un gust dulce-acrișor se numea bragă și era o reminiscență otomană la noi în țară. În bragagerii se mai putea găsi și halva sau rahat. Cofetăriile din București erau renumite pentru prăjiturile și sortimentele variate de înghețată. Prăjiturile erau mari și ieftine, în jur de 7 lei, la un salariu mediu de 6000-8000 de lei. În cofetării puteai sta singur la o masă în timp ce savurai o prăjitură și te odihneai sau puteai sta de vorbă cu cineva, o ieșire de relaxare.

Cele mai luxoase restaurante din perioada interbelică erau nu doar pretențioase, dar aveau și specific de regiune sau alimentar. Existau restaurante în care se puteau servi doar preparate din pește, altele doar din pui sau lactate. Restaurantul „Gambrinus" de pe bulevardul Elisabeta, colț cu Brezoianu, avea specific vânătoresc, deci se serveau preparate din mistreț, capră sălbatică, cocoș sălbatic, rațe, sitari, fazani, iepuri, toate făcute după rețete speciale și însoțite de un vin negru (de Bordeaux). Gurmanzii, pe lângă mâncărurile alese cu care erau serviți, aveau auzul delectat de vioara lui Grigoraș Dinicu. În salonul din față al restaurantului se găsea berăria ce vindea o bere specială, care se numea chiar Gambrinus. La restaurantul „La Bufet" de pe șoseaua Kiseleff, cu specific românesc, cântau același Grigoraș Dinicu, dar cu Maria Tănase.

Vestitul restaurant „Capșa", care funcționează și astăzi, a fost deschis încă din ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, împreună cu cofetăria, de către celebrul patiser și cofetar aromân, Gheorghe Capșa, școlit în faimoasele laboratoare din Paris. Acesta este locul de întâlnire al multor poeți, scriitori, ziariști, dar și a altor personaje celebre.

Trebuie reținut faptul că bucureștenii erau oameni veseli cărora le plăcea să-și petreacă timpul liber într-un mod cât mai variat. Grădinile de vară, cabaretele și barurile erau și ele frecventate de locuitorii capitalei. Cabaretele erau localuri care funcționau după ora 22:00, unde la intrare se plătea o taxa pentru fiecare persoană, iar lumea venea îmbrăcată în toalete de seară. Bărbații puratu smochinguri sau frac, femeile rochii lungi și consumau băuturi scumpe: whisky, coniac, cocteiluri. În aceste locuri se putea lua și masa, dar se serveau numai preparate reci la prețuri foarte ridicate. Interesant era programul artistic, cu dansatoare, iluzioniști, tersioniști, soliști vocali, pentru o seară cât mai animată.

Spre deosebire de Bucureștiul de astăzi, în perioada interbelică, verdeața te înconjura peste tot. Erau copaci pe aproape toate străzile, mici grădinițe cu flori, dar și parcuri mari, precum: Parcul Carol, Parcul Cișmigiu, Parcul Herăstrău, Parcul Ioanid și Grădina Icoanei. Bucureștenii se bucurau de plimbările în aer liber, de cele cu trăsura, dar odată cu apariția automobilului, seara, pe răcoare, bucureștenii practicau „plimbarea la șosea", mai ales într-o mașină decapotabilă.

Bucureștiul era un oraș plin de zumzet, de mișcare, de preocupare și de bună dispoziție. Oamenii erau plini de viață după ce trecuseră de Primul Război Mondial, și, deși se îndreptau vertiginos spre cel de-al doilea, fără a fi conștienți, se bucurau de fiecare clipă și evoluau constant. Poate aceasta este explicația faptului că bucureștenii de astăzi suspină după vremurile din perioada interbelică.

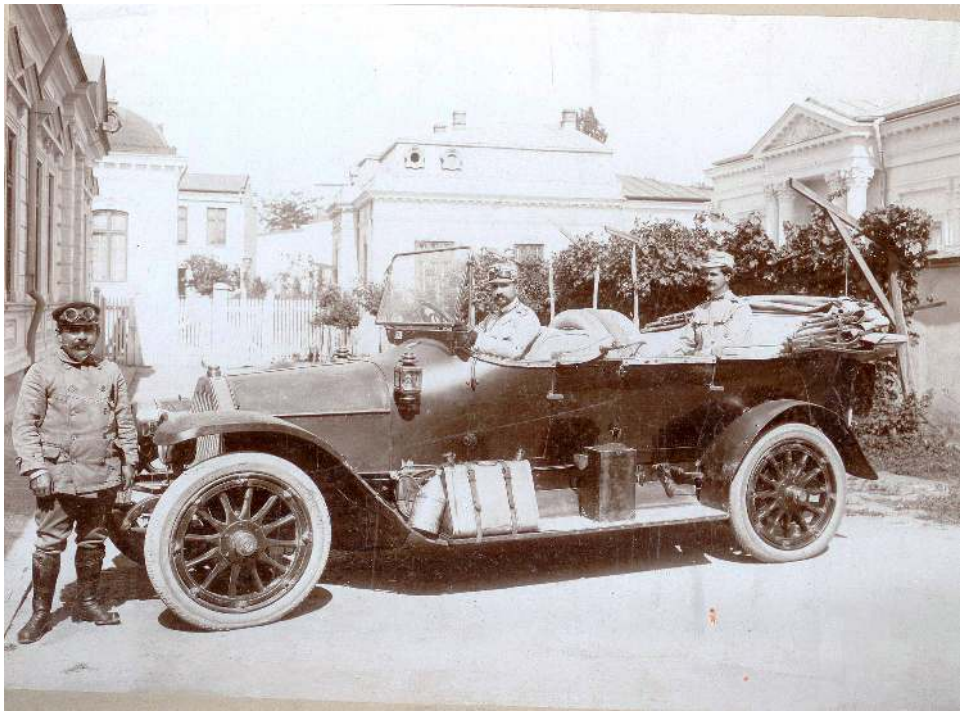

Viața culturală a Bucureștiului a început să se dezvolte după Primul Război Mondial și se desfășura în muzee, săli de expoziție, teatre, opere, cinematografe, săli de concerte, biblioteci, edituri, librării. Repertoriul teatrelor s-a schimbat la început de interbelic, piesele din literatura universală prunzând și pe lista actelor artistice din România. Mulăumită tineretului școlit în universitățile din străinătate, gustul oamenilor începe să se schimbe, iar pe scena teatrului românesc pătrund piese din literatura universală. Celebre piese din teatrul universal au început să se joace și în Bucureștiul Interbelic: „Maria Stuart", de Schiller, „Visul unei nopți de vară", „Hamlet", „Romeo și Julieta", „Macbeth", de Shakespeare. Nu doar piesele autorilor străini umpleau sălile de teatru, ci și piesele autorilor autohtoni: „O noapte furtunoasă", „O scrisoare pierdută", de Ion Luca Caragiale, „Viața la țară", de Duiliu Zamfirescu sau „Act venețian", de Camil Petrescu.

Apariția teatrului radiofonic la începutul anilor 1930 a sporit dorința oamenilor de a merge la teatru și a contribui la popularizarea culturii.

În 1921 a fost inaugurată Opera Română, prima piesă fiind „Lohengrin", de Richard Wagner, dirijată chiar de către George Enescu. Opera avea un repertoriu variat și cântăreții de la noi și din străinătate ofereau publicului spectacole de calitate. Sălile de concerte au început să prindă viață după înființarea Operei Române, iar George Enescu este cel care a dat un nou impuls concertelor de muzică simfonică.

În anii 1930, muzica jazz ajunge în București, apar formații, deși este un gen de muzică nu tocmai ușor și este nevoie de instrumente anume și multă iscusință. Este bine cunoscut artistul Johnny Răducanu pentru solourile lui la contrabas și pentru atmosfera creată.

La începutul anilor '30, filmele sonore ajung și în capitala noastră, iar cinematografele sunt în mare vogă. Inimile spectatorilor au fost foarte ușor cucerite de actorii și actrițele americane, industria de film americană fiind cea mai apreciată.

Astfel, Interbelicul a fost perioada în care Bucureștiul părea a fi mai aproape ca oricând de occident, perioada „tuturor posibilităților". Să trăiești în Bucureștiul Interbelic este ca o poveste, deoarece este locul unde parcă s-a întâmplat totul.

Mihai Maria – clasa a 10-a A

Perioada interbelică a Bucureștiului a reprezentat o inimaginabilă „vârstă de aur" pentru dezvoltarea economică și socială, atât a orașului, cât și a locuitorilor acestuia. De aici începe momentul constrastului dintre vechi și nou.

Transformarea a început cu ajutorul „Legii pentru organizare a orașului București" la data de 7 februarie 1926, când Capitala a fost împărțită în două zone: cea centrală și cea periferică. Zona centrală era alcătuită din patrusectoare: Sectorul Galben, Sectorul Negru, Sectorul Albastru și Sectorul Verde. Partea periferică își păstra 12 comune, primind statutul de comune suburbane orașului.

Arhitecții își pun amprenta asupra clădirilor realizate în stil modernist, iar ziarul popular „Universul" este publicat în Palatul Universul, captând atenția tuturor cetățenilor.

In perioada interbelică, în Micul Paris, hainele au devenit un simbol al statului înalt în societate.Pe Calea Victoriei, atunci, se găseau atelieriele mai multor renumiți designeri, precum Nelu Mihăieleanu sau Djabulov. Fiind acestea, capitala concura cu marile orașe ale Europei: Paris și Viena.

Perioada anilor 20 a însemnat inspirarea codurilor vestimenare pariziene. Femeile își asortau pălăriile cu șiraguri de perle lungi si aveau părul tuns scurt in stilurile bob, buclat sau drept, influențe ale modei franceze.

În 1852, pe Calea Victoriei, s-a deschis cofetăria ce avea sa devină una dintre cele mai renumite din Europa, „La doi frați, Constantin și Grigore Capșa". În 1886, acesteia i se alătura și un local ce urma sa fie bine cunoscuta „Cafeneaua Capșa" unde importanți oameni ai capitalei, de la scriitori la oameni politici si jurnaliști, veneau să își petreaca timpul, Tudor Arghezi numind-o „singurul local intelectual de pe Calea Victoriei". Hotelul Capșa, inaugurat în anul 1886, a fost inițial gazda parlamentarilor din afara Bucureștiului, iar apoi a intrat in lista celor mai luxoase hoteluri, publicația britanică John Bull afirmând că este „unul dintre cele mai bune hoteluri din lume".

Modernizarea Bucureștiului s-a datorat, în mare parte, perioadei interbelice, timp în care bucureștenii au căpătat un simț al frumosului „Mic Paris".

Așadar, precum a spus Mircea Eliade, „Bucureștiul, în deosebi, are cele mai toxice amurguri în toate anotimpurile. E greu să rămâi singur, să nu te îndrăgostești, să nu îți cauți pereche intr-un astfel de oraș, în care soarele se stinge cu atâta melancolie".

Viața mondenă a Bucureștiului interbelic

Bucureștiul în perioada interbelică este văzut în zilele noastre drept "Perioada de aur" , dar puțini dintre noi știm adevărul ce stă in spatele acestei măști a perfecțiunii. Pe când domnii si doamnele din burghezie, îmbracați cu cele mai noi si extravagante ținute europene , în capătul opus se aflau restul bucureștenilor ce traiau in mediul rural ,care totodata era capitală.
Vestita "Calea Victoriei" plină de magazine si clădiri luxoase era mereu populată de oameii de clasa ai vremii care erau în căutare de animare. Casa Prager ,Terasa Otetelesanu , Casa Capșa , Cafeneaua Kübler, Cafeneaua si Cofetaria Fialkowski erau unele dintre cele mai vizitate surse de distracție.

Renumita Casa Capșa, găzduia nenumărate figuri ale lumii mondene ce dezbăteau idei politice si literare. Totodată cele mai mari scandaluri literare si nu numai, au luat naștere tot aici. În 1933, o percheziție a organelor fiscale românești declanșa cel mai mare scandal de corupție din perioada interbelică. Ion Barbu, tot in aceasta locație, își petrecea majoritatea timpului asemenea multor alte personalitați ale vremii, scriind poezii.

Vizavi de Capsa se afla Strada Sarindar, veșnic vie datorită reporterilor și ziariștilor din zona. Toate redacțiile de ziare se aflau pe acea strada numită și "Redacția redacțiilor" de la "Adevărul" pana la "Ilustrațiunea". După-amiaza ,când ieșeau ziarele ,copii desculți si murdari alergau vioi anunțând cele mai noi titluri. Tot pe această stradă se află și Teatrul de Revistă "Alhambra". Repertoriul de cântece autohtone aducea pe fețele bucureștenilor dar și a celor din orient bucurie și satisfacție. Simțind gustul succesului, "Alhambra" implică o minoră reprofilare pe operetă, acest lucru încântând spectatorii.

De asemenea, moda era un factor foarte important în așa numitul "Micul Paris", hainele devenind un etalon al bogăției și un simbol al statutului în societate. Designeri renumiți, precum Nelu Mihăileanu sau Djabulov au ajutat Bucureștiul să concureze în materie de îmbracaminte și accesorii cu Viena si Paris. Grija pentru vestimentație, a apărut o dată cu lumea bună care își dădea întâlniri la terase, serate muzicale și literare unde eleganța era foarte ușor de observat, a idilelor înfiripate și rămase în jurnale și scrisori iscălite pe ascuns. Rafinamentul era cu totul un nou stil de viață.

Fetele își aranjau parul scurt în stil bob, de asemenea asortându-și pălăriile cu perlele ce erau etalate la gâturile acestora. Ele purtau rochii din materiale în nuante de pastel, fine, până la genunchi ori fuste cu dantelă, evazate. Talia era căzută peste șolduri, lăsând totuși să se vadă formele acestora.

Trecând peste aceasta imagine absolută a Bucureștiului observăm că locul în care cei mai importanți oameni de cultură și politicieni își petreceau timpul era mai mult decât o zona de lux. Aceasta era despărțita de lumea reala a orașului prin o simplă granită imaginară, care în spatele ei, găzduia pătura inferioară a societății. Oamenii de rând își trăiau veacul în noroi și mizerie, în targul ce era supranumit capitală.

Mihai Maria – clasa a 9 -a B

Pentru doamnele din această perioadă, o bună oportunitate de a-și etala atât bijuteriile prețioase, cât și blănurile de un rafinament deosebit, pe care le prezentau în contrast cu rochiile lungi, „de seară" o reprezentau ieșirile la teatru sau la operă. Regina Maria este un simbol și un exemplu al acestei escapade, dovada stând în ținutele sale respectabile, cu ajutorul cărora își exterioriza atât admirația, cât și pasiunea pentru spectacolele de operă.

Acestea constau, adesea, în rochii din catifea albă sau roșie-cardinal, culoarea sa preferată. De asemenea, Regele Ferdinand avea o lojă centrală, la parter sau la etaj, în care se prezenta înainte de începerea spectacolului, întâmpinat de respectul oamenilor din sală, manifestat prin ridicarea în picioare a acestora.

Cu toate acestea, aria distracțiilor bucureștene interbelice se întinde pe un orizont mai larg, ce adopta atât cursele de cai, cât și spectacolele aviatice. Dacă reprezentațiile ecvestrice reprezentau o altă oportunitate a doamnelor de a se face observate aidoma ținutelor sale, integrându-se printre manechinele ce participau la reprezentație, spectacolele aviatice reprezentau un eveniment ce merită admirat împreună cu familia, în aer liber. Acestea se desfășurau la Aeroportul Băneasa. Partea frumoasă, una dintre legăturile Bucureștiului de acum cu cel interbelic este faptul că acest spectacol este reluat în prezent, desfășurându-se în același loc. Cel mai recent dintre acestea a avut loc pe data de 28 iulie 2018, ajungând la cea de-a 10-a ediție, în care accesul este gratuit.

O plăcere aparte ofereau, de altfel, simplele plimbări în parc, ori cele cu sania sau trăsura, acompaniate fiind de libertatea simțită în practicarea echitației.

Perioada Bucureștiului interbelic conturează cu succes un cadru spațio-temporal, aflat sub semnul eleganței și al decenței, al simplității și al modestiei.

Istoria cartierelor din București

Cartierul Balta Alba,din sectorul 3 are o poveste interesanta si anume se spune că aici se afla o groapă de var unde, în vremea lui Ioan Gheorghe Caragea,un domnitor fanariot al Tarii Romanesti, se topeau cadavrele celor bolnavi de ciuma. Varul nestins care se arunca peste morti era imprastiat de ploi, formand balti albe.

Apoi, in anii '60, cand Bucurestiul se extindea, aici a aparut unul din cartierele mai selecte ale Capitalei, Balta Alba. In majoritatea blocurilor noi construite locuiau cadre militare, profesori, oameni de cultura, dar si oameni din temuta securitate a regimului ceausist. In vecinatatea cartierului au aparut si foarte multe fabrici si uzine, care au adus dupa sine in anii '80, un numar mare de muncitori si, implicit, constructia unui numar foarte mare de blocuri.

63 Cartier Balta Albă (de la Bd. Muncii la Lacul I.O.R.)

Apoi, in anii '60, cand Bucurestiul se extindea, aici a aparut unul din cartierele mai selecte ale Capitalei, Balta Alba. In majoritatea blocurilor noi construite locuiau cadre militare, profesori, oameni de cultura, dar si oameni din temuta securitate a regimului ceausist. In vecinatatea cartierului au aparut si foarte multe fabrici si uzine, care au adus dupa sine in anii '80, un numar mare de muncitori si, implicit, constructia unui numar foarte mare de blocuri.

Urmeaza apoi perioada anilor 2000, pana in zilele noastre. Ani in care Balta Alba a cunoscut o relativa infrumusetare. Contextul economic si-a spus cuvantul si aici. Magazine precum tutungeria, merceria si cofetaria anilor '80 de la parterurile blocurilor sunt acum banci, agentii de pariuri, case de amanet si farmacii.

Berceni a fost denumită astfel datorită contelui Miklós Bercsényi. Se zice că o ceată de husari, condusă de Miklós Bercsényi, s-au oprit undeva la sud de Bucureşti, în drumul lor spre turci. Nu se ştie însă dacă au luat o pauză sau dacă au rămas aici de tot, însă cert este că de atunci acea zonă a fost botezată „Berceni".

Nu mai departe de acum 40 de ani, acesta era doar un câmp întins pe care s-au construit câteva locuinţe. Nu exista nimic - nu erau gaze, nu erau trase utilităţi, erau doar câţiva oameni cu venituri modeste care au avut curajul să construiască în zonă.

Astăzi, Berceni este un cartier cu de toate, apropiat de centrul Bucureştiului, traversat de patru staţii de metrou Daca la inceput au fost câteva locuinţe,acum sunt 120.000 de locuitori stabili. În ultimii ani, cartierul Berceni a căpătat încă o dată elan la nivel de dezvoltare. Foarte multe lanţuri de magazine au devenit interesate de zonă, dar şi la nivelul primăriei s-au luat nişte decizii în favoarea locuitorilor

În cartier se găsesc cinci spitale, şase grădiniţe, şapte scoli generale, mai multe licee şi grupuri şcolare. La nivel de spaţii verzi, sunt mai multe locuri de joacă amenajate printre blocuri, precum şi acces facil la parcurile mari din apropiere: Orăşelul Copiilor, Tineretului şi Carol. Dar cel mai mare avantaj este poate infrastructura foarte bună la nivel de transport în comun, cartierul având metrou, tramvaie, autobuze şi maxi-taxi.

Numele cartierului Crângași se trage de la existența, în această zonă, a unei prelungiri din Codrii Vlăsiei, denumită și crâng. În acest loc trăiau crângași

În perioada interbelică a Bucureștiul, Crângașiul a făcut parte din Sectorul Negru al Capitalei, actualul sector 6, știind fiind faptul că, la momentul respectiv, Bucureștiul era împărțit în cinci sectoare, în cadrul a patru culori: galben, negru, albastru și verde

Între 1940 și 1960, terenul din această zonă, mai puțin afectat de inundațiile periodice (primăvara) ale Dâmboviței, a început să fie ocupat în etape succesive de locuințele individuale, din paiantă și chirpici, ale unor familii sărace. În 1946, se înființează organizația de tineret a Partidului Național-Țărănesc, din comuna Voievodul Mihai, așa cum se numea atunci actualul cartier Crângași – Giulești.

Începând cu anul 1960, pe loturile rămase libere, au început să fie ridicate primele blocuri de locuințe pentru muncitorii din metalurgie. În urma inundațiilor din anii 70, Crângașiul s-a numărat printre cele mai afectate zone.

Originea numelui cartierului Drumul Taberei dateaza din anul 1821, an in care s-a desfasurat miscarea antifanariota condusa de Tudor Vladimirescu. Impreuna cu oastea pandurilor, acesta a intrat in Bucuresti, in martie 1821, si s-au stabilit in apropierea Manastirii Cotroceni unde au realizat si cateva lucrari de fortificatie.

Drumul Taberei este un cartier vechi, dar aerisit, în care predomină blocurile de 4 etaje şi care beneficiază de o mulţime de spaţii verzi. Cel mai mare dintre acestea este parcul Drumul Taberei, cunoscut mai ales cu denumirea Moghioroş, care se întinde pe o suprafaţă de 30 de hectare. Acolo există şi un mic lac artificial, dar şi ştrandul "3 ligheane".

În cartier există 4 pieţe, două secţii de poliţie, 14 grădiniţe, 11şcoli generale şi 6 licee: Eugen Lovinescu, Elena Cuza, Grigore Moisil, Gheorghe Asachi, PTTR – Gheorghe Airinei, Petru Maior. În prezent, cartierul Drumul Taberei dispune de toate utilităţile necesare (apă, canalizare, gaze, telefon, internet), iar infrastructura rutieră a fost modernizată.

Ene Alesandra – clasa a 12-a B

Fiecare stradă are glasul ei

Arhitectura clasica

Din punct de vedere urbanistic, Bucurestiul a cunoscut pana in anul 1821, sub domnitorii fanarioti, o puternica influenta orientala, evidenta mai ales in amenajarea pietelor, hanurilor dupa modelul constantinopolitan. Reprezentativ pentru aceste influente este Hanul lui Manuc, construit in 1808 de catre un negustor armean

Arhitectura Neoclasica

Conform Word Records Academy, Palatul Parlamentului este a doua cea mai mare cladire administarativa pentru uz civil ca suprafata din lume.

Masoara 270 metri lungime, 86 metri inaltime si 92 de metri sub pamant, avand 9 nivele la suprafata si alte 9 subterane.

Cladirea are aproximativ 1.000 incaperi, dintre care 440 birouri, peste 30 sali si saloane, 4 restaurante, 3 biblioteci, o sala de concete.

Constructia este supranumita "faraonica", deoarece depaseste cu 2% volumul piramidei lui Keops din Egipt.

Nistor Ana-Maria

Arhitectura contemporana

In ultimul deceniu au fost construite o serie de cladiri de birouri inalte, in special in zonele de Nord si de Est ale orasului. Cea mai inalta cladire din Bucuresti si totodata cea mai inalta din tara este Sky Tower, parte a Floreasca City Center finalizata in annul 2013, cladirea masoara 137 metri inaltime.

Consider ca Bucurestiul este o capital de talie europeana, care se dezvolta continuu, pastrand legatura dintre generatii. "Micul Paris" si-a trait clipele de glorie, iar ceea ce a dat consistenta acelei epoci care i-a adus denumire, se mai pastreaza astazi partial in partea central a orasului: case, palate, edificii publice, multe dintre ele proiectate de arhitecti francezi precum Albert Galleron, Cassian Bernard, Paul Gottereau. Alaturi de cladirile clasice, stau edificii moderne care raporteaza Romania la noile curente arhitectonice.

Astfel, calsicul si modernul se imbina perfect, definind o capital europeana vizitata de un numar tot mai mare de turisti.

Gicu Luminita Maria – clasa a 10-a A

Pustietatea străzilor bucureștene...
O parte a Bucureștiului uitată demult

Multe dintre străzile Bucureștiului au o poveste, o semnificație aparte ce întrece limitele și imaginația oricui. Oamenii văd din exterior doar o tăbliță scriptată de nomenclatura cu un nume interesant, uneori greu de descifrat. M-am gândit să vă prezint câteva lucruri mai puțin cunoscute legate de istoria anumitor străzi cuprinse de melancolia timpului și amintirile trecutului.

Ulița Notagiul- numele unei cechi artere principale ale Bucureștiului dispărută între timp între timp, locul unde a existat „prima școală de înotare" din oraș, în jurul anului 1885. Casa doctorului Carol Davila, supra numit „părintele medicinei românești", a fost apartenență acestei zone. Locuința cu nr. 37, din apropierea intersecției cu Bd. Eroii Sanitari, a fost locul unde acesta și-a petrecut complicitatea vieții și bucuria momentului.

Tot în anul 1885, numele străzii Matei Basarab se contopea în București sub numele Strada Incendiului, în apropierea uliței Ruinele. Denumirea străzii a fost inspirată în amintirea marelui incendiu Focul cel Mare din 1847, care s-a întins spre estul orașului, afectând puternic simplitatea zonei, creând pagube memorabile în zona din jurul Bisericii Lucaci. În prezent în acest loc se află cunoscutul colegiu bucureștean cunoscut după numele domnitorului Matei Basarab(1632-1654). În apropieree se află strada Logofat Udrište, cumnat al domnitorului, precum și cinci străzi și o piață care poartă numele unor foști profesori ai colegiului, caz unic în București.

Secolul al-XIX-lea aduce încă o poveste a pasajelor Macca și Villacrosse. În prim-plan, a fost un singur pasaj, deschis în 1891 de urmașii lui Mihalache Macca, un renumit vânzător de blănuri al lumii burgheze și Xavier Villacrosse, originar din Franța, arhitect al Bucureștiului. Cei doi au avut o legătură de rudenie , fiind cumnați prin ficele lui Petru Serafim, un negustor bogat, de la care au moștenit Hanul Câmpineanu, situat pe podul Mogoșoaiei. Pe actuala stradă Spiru Haret, unde a avut casă arhitectul Villacrosse, a purtat numele acestuia până în anul 1871.

Strada Zarafi

Termenul de "zaraf" provine de la o veche îndeletnicire a celor ce făceau negoţ pe strazilie Lipscaniului. De fapt, zarafii erau cei ce converteau monedele provenite din diferite părţi ale lumii, în moneda locală de schimb.Astfel se putea realiza negoţul în Târgul de pe Lipscani în condiţii acceptate atât de vânzător cât şi de cumpărător. S-a dovedit că această era cea mai echitabilă formă de schimb în condiţiile în care, cu greu un negustor era interesat de marfa altuia şi putea să îi ofere acestuia un bun satisfăcător. Mai târziu, aceştia şi-au dezvoltat afacerea acceptând şi împrumuturi. Mai departe în istorie, această îndeletnicire a dus la apariţia Casei de Depuneri şi Consemnaţiuni (1864),Monetăria Statului (1870) şi apoi Banca Naţională a României (1880). Tot ca o formă de "standardizare", în 1867 Leul devine moneda naţională în Principatele Române, fiind confecţionată fie din aur, fie din argint. Prin aproipierea Cismigiului, amintim de Strada Putul cu Plopi,la nr.10,unde o placa memoriala ce aminteste trecatorului uitat in timp de casa marelui actor Constantin Tanase(1880-1945).

Strada Jean-Louis Calderon

A purtat mai multe nume de-a lungul existentei sale:"Alexandru Sahia", inainte fiind numita "Gogo Cantacuzino", mai in urma facand parte din strada "Polona", ce se intindea pana in spatele Spitalului "Coltea".Polonezii au format una din comunitatile de mici de dimnesiuni in Bucuresti. Numarul lor va creste simtitor in secolul al XIX-lea, in urma incercarilor istoriei (1815, 1830, 1849 si 1860) precum si in 1939. O mare parte a polonezilor s-au asezat pe o axa care de atunci le poarta numele: strada "Polona".

Bulevardul Dacia

În anul 1802 este atestata pe aceste locuri mahalaua Tirchilesti,de la un oarecare Tirchila, care o intemeiase. Fiind la marginea orasului, locuitorii ei inca nu se deprinsera cu viata de la oras astfel ca bucurestenii vechi se ridiculizau si aveau o vorba:"parca ar fi din Tichilesti".Adica nu te porti ca un orasean,esti necioplit,fara maniere.Tot in perimetrul cuprins intre bulevardul Dacia si Soseaua Stefan cel Mare se afla mahalaua Dichiu care apare mentionata intr-un document din anul 1766.In mijlocul mahalalei se afla Biserica Sfantul Nicolae,cnoscuta si sub numele"Biserica Dichiu",ridicata la mijlocul secolului al XVIII-lea.Nu stim cine au fost ctitorii acestei biserici,insa traditia spune ca lacasul a fost intemeiat de un calugar grec,Deoghen,care a fost diciu(de la grecescul "dikios"-drept,legitim),adica econom-administrator al bunurilor Mitropoliei Tarii Romanesti.Inainte de Primul Razboi Mondial a fost trasat aici Bulevardul nou,cu case de lux destinate protipenda- deiorasului.Ulterior a fost denumit Bulevardul Dacia.

Acesta este Bucurestiul pasilor nostri.Strazile sunt constituite,gandite si cladite de oameni,amintiri si case.Prin proprii pasi construim o istorie,o gandire compacta asupra zilelor apuse

O FĂRÂMĂ DIN BUCUREȘTI

BUCUREȘTI, 2019...

Lăsând în urmă zgomotoasa Cale a Moșilor sau, cum era cunoscută în vremea lui Alexandru Ipsilanti (1726-1807), Podul Târgului din afară, intri pe o stradă cu mireasmă interbelică pe care te aștepți să vezi domni cu joben și baston și rare domnițe cu umbrele dantelate de soare.

Mântuleasa... o stradă aparent banală într-un oraș-capitală din Uniunea Europeană a mileniului 3, dar cu un bagaj istoric și cultural pe care până și un tânăr necunoscător îl simte când o măsoară la pas. Deși trecută prin multe în istoria sa nejustificat de zbuciumată, strada își păstrează aerul liniștit si vechi, dat de clădirile ce odinioară i-au dat măreție și eleganță ghicite printre inovațiile arhitecturii "moderne".

LEGENDA MÂNTULESEI

Legenda spune ca pe la 1700 trăia un negustor bogat, Matei Manta, care era căsătorit cu jupâneasa Stanca, de la care primise ca zestre pământurile de la capătul Podului Târgului din Afara (actuala Calea Moșilor). Negustorul și soția sa aveau o gradina mare și o casă boierească cu multe încăperi. Negustorul Manta nu trăiește însă foarte mult si îi lasă prin testament soției sale toate averile si terenurile. Despre gradina familiei se mai spune ca era într-un cartier frumos și curat, însă plin de câini la lăsarea serii.

După moartea soțului sau, jupâneasa Stanca împrejmuiește gradina conacului cu un gard din nuiele. Se spune ca la lăsarea serii, cei care treceau prin mahala se apărau de câinii rai rupând nuiele din gardul jupânesei. Legenda spune ca in scurt timp, gardul de nuiele al jupânesei a dispărut. De aici a apărut si proverbul "a luat din gardul Mântulesii", adică a luat de unde nu este nimic. Văduva lui Manta a continuat sa locuiască in conacul ei luxos. Se spune ca Mântuleasa era o femeie frumoasa , care ducea o viață de lux si îi plăcea să cheltuie. Petrecerile luxoase pe care le organiza la conac au dus-o in scurt timp la faliment, micșorând astfel averea pe care negustorul i-o lăsase la moarte.

Către sfârșitul vieții, Mântuleasa s-a hotărât să ridice o biserică pentru pomenirea ei și a răposatului soț. Jupâneasa nu apuca însă să își vadă visul ctitoriei realizat. Ea moare răpusă de o boală grea. După moartea sa, cea care continua lucrarea jupânesei este Maria Manta, sora răposatului negustor, Matei Manta. Astfel se naște Biserica Mântuleasa și în jurul ei strada si mahalaua Mântuleasa, o stradă importantă în acele vremuri, drum de legătura între Podul Târgului de Afară si Calea Călărașilor, unele dintre cele mai vechi artere comerciale din Evul Mediu.

Mântuleasa lui Eliade

Poate cea mai familiară informație despre ea ne parvine de la Mircea Eliade și a lui poveste de mit și fantezie ce se petrece printre clădirile-personaje populate de eroi aproape mitici. Eliade își petrece o parte din copilărie pe această străduță, între anii 1914-1917, și se atașează iremediabil de firidele misterioase, de inscripțiile murale vechi, de întunecimile gangurilor și de ușile masive care trebuiau să ascundă secrete de neimaginat.

Clădiri și grădini, bistrouri și mici afaceri, o benzinărie, biserica veche de aproape 300 de ani... nou și vechi, realitate și fantezie, amintiri reale sau imaginate... Strada Mântuleasa este o parte a culturii noastre ca popor care nu trebuie ignorată.

Școala care l-a format pe Eliade în copilărie și care, poate, i-a inspirat o altă capodoperă, Romanul adolescentului miop, a fost demolată fără remușcări. Biserica însă, nu un monument în mărime sau arhitectură, dar un martor centenar al vremurilor glorioase ale unui București de poveste, rămâne și astăzi în picioare.

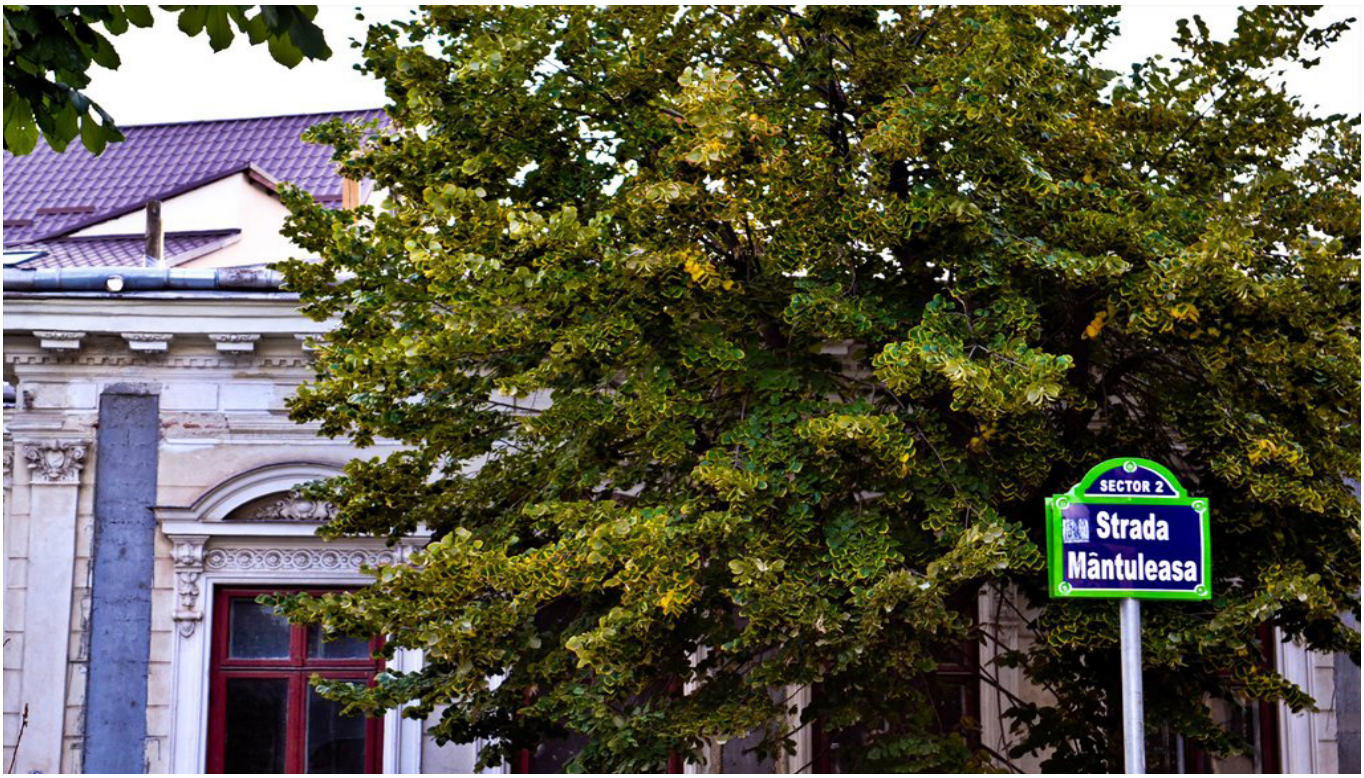

Ținând cont de toate acestea, nu ne surprinde deloc - ci dimpotrivă ne miră că nu se întâmplă mai des – mai multe fundații bucureștene au ales să promoveze această comoară culturală europeană.

A.R.C.E.N., Asociația Română pentru Cultură, Educație și N o r m a l i t a t e, a organizat în 2017, la aniversarea a 110 ani de la nașterea lui Mircea Eliade, o acțiune de promovare a străzii Mântuleasa, ca parte a programului Cu bastonul prin București.

Sub genericul Eliade 110, A.R.C.E.N. în colaborare cu Institutul Francez a organizat plimbări pe străzile familiare marelui scriitor și filozof, punctul de plecare fiind, de fiecare dată, Biserica Mântuleasa... din strada Mântuleasa nr. 20.
În mod regulat, o altă fundație din București, Fundația Calea Victoriei, invită publicul la ateliere de lectură și analiză a operelor literare și filozofice. Similar, centre culturale și biblioteci publice din țară organizează manifestări cu ocazia comemorării scriitorului universal cu care România are de ce să se mândrească.
Haideți să facem cunoscut acest loc din nuvelele lui Eliade, loc in care scriitorul îmbină realul cu fantasticul, sacrul cu profanul, locul în care Gavrilescu se pierde într-o zi toridă de vară pe coridoarele labirintice ale țigăncilor.

> Simt o lume deasupra mea... Aș vrea să ajung odată atât de ferm și inuman ca s-o pot prinde întreagă, magnifică și eternă cum e...
>
> *Mircea Eliade, Huliganii*

Datcu Melissa-Cristiana – clasa a 10a A

Ateneul român

"Nu avea statul destule terenuri centrale, trebuia oare neapărat ales acest loc la marginea orașului? ". Aceasta a fost una dintre primele critici aduse de către contemporani amplasamentului din Grădina Episcopiei, teren ce aparținea familiei Văcărești lor.

Manolache Valentina

În 1886 a început construcția actualului edificiu, o parte din fonduri fiind adunate prin subscripție publică, la îndemnul "Dați un leu pentru Ateneu". La recomandarea arhitectului francez Charles Garnier, autorul Opéra Garnier (Paris), planurile clădirii au fost concepute de arhitectul francez Albert Galleron, în așa fel încât să se poată folosi fundația deja turnată a manejului început de „Societatea Equestra Română". Clădirea a fost inaugurată la 14 februarie 1888.

În 1935, la inițiativa lui George Enescu, au fost strânse fonduri pentru construcția orgii de concert, amplasată în fundalul scenei. Orga a fost inaugurată la 22 aprilie 1939 printr-un concert susținut de Franz Schütz, director al Hochschule für Musik din Viena.

Ateneul a fost consolidat, restaurat și modernizat în perioada 1994-2004 de arhitectele: Ana Branișteș, Raluca Nicoară și Gabriela Mindu, împreună cu inginerii Dragoș Badea și Silvia Caraman. A fost redeschis în 2005, cu ocazia ediției a XVII-a a Festivalului Internațional George Enescu.

Aspectul clădirii

Ateneul este prezentat sub imaginea unui templu ionic, cu șase coloane frontale și două laterale circular, dominat de o mare cupolă, cu fațada principală în stil neoclasic. La intrarea principală, cele opt coloane ionice au proporții similare coloanelor templului Erechteion de pe Acropole. Împrejurul marii cupole a edificiului se pot vedea, săpate în zid, numele unor învățați cunoscuți, printer care al lui Miron Costin, Gheorghe Șincai, Dimitrie Cantemir, Ion Heliade Rădulescu etc. .

Fațada este un peristil cu lățimea de 48 m, sub care se află cinci medalioane în mozaic care îi reprezintă pe cinci mari domnitori ai țării: Neagoe Basarab, Alexandru cel Bun, regele Carol I al României, Vasile Lupu și Matei Basarab. În interior, sala de concerte are 600 de locuri la partere și 52 de loji (în total aproximativ 794 de locuri).

Marea Frescă

În conferința ținută la 14/26 februarie 1888, Alexandru Odobescu declara: „N-ar fi o adevărată minune a artei picturale feeria de scene din istoria națională cu care dorim a vedea acoperită friza ce înconjoară sala circulară a viitorului nostru ateneu?". Câțiva ani după aceea, pe peretele circular al ateneului a fost scris cu literele aurite: „Loc rezervat marei fresce ce va reprezenta fazele principale ale istoriei românilor".

În ciuda ofertei prezentate de Ștefan Popescu în 1901, abia în 1933, după 32 de ani, a început ornamentarea frizei, acceptându-se proiectul elaborat de pictorul Costin Petrescu din Pitești. Fresca, începută în 1933 și inaugurată în seara zilei de 26 mai 1939, lată de 3 metri și lungă de 70 de metri, se întinde deasupra lojilor, de jur împrejurul tamburului cupolei, cu excepția locului unde se află scena.

Aleea cu sculpturi a Ateneului

În perioada antebelică, aleile Grădinii A- teneului erau împodobite cu busturile care reprezentau mari oameni politici, de cultură sau artiști români. Din păcate, acestea nu s-au păstrat, pentru că au fost distruse în anii regimului comunist: Mihai Eminescu (de Ion Georgescu), Mihail Kogălniceanu (de W. C. Hegel), Ion Ghica (Iordănescu), Traian Demetrescu (de Filip Marin), Ienăchiță Văcărescu (de W. C. Hegel), , C. A. Rosetti(de I. Georgescu), Vasile Urechea-Alexandrescu (de W. C. Hegel), generalul Ioan Emanoil Florescu (de I. Georgescu), Theodor Șerbănescu (de Filip Marin) și multe altele.

După îndepărtarea acestora, în fața Ateneului a fost instalată o singură statuie: „Alergătorii" realizată în 1913 de sculptorul Alfred Boucher (1850-1934). Actualmente statuia „Alergătorii" este declarată monument istoric și a fost reamplasată din 1950 pe Calea Victoriei.

În prezent, în Grădina Ateneului este amplasată statuia lui Mihai Eminescu, executată în bronz, în 1963, de sculptorul Gheorghe D. Anghel.

Filip ANa-Maria – clasa a 11-a G

Bucureștiul amintirilor noastre

Arcul de Triumf este un monument situat în partea de nord a Bucureștiului, în sectorul 1, la intersecția șoselei Kiseleff cu bulevardele Constantin Prezan, Alexandru Averescu și Alexandru Constantinescu. Monumentul, proiectat de Petre Antonescu, a fost construit în perioada 1921-1922, renovat în perioada 1935-1936, și din nou renovat începând din 2014. El comemorează victoria României în Primul Război Mondial.
Arcul de Triumf are 27 m înălțime, cu o singură deschidere și este de formă paralelipipedică. Machetele au fost executate de artiști plastici, iar pentru cioplirea marmurei de Ruschița, pe lângă sculptorii autohtoni, s-a apelat și la un număr de zece sculptori din Italia.

Împreună cu Catedrala Încoronării din Alba Iulia, cu Mausoleul de la Mărășești, cu Crucea Eroilor Neamului de pe muntele Caraiman, Mausoleul din Parcul Carol și cu Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol, Arcul de Triumf se numără printre monumentele care comemorează participarea României la Primul Război Mondial de partea Aliaților, la finalul căruia aproape toate teritoriile locuite de români s-au găsit pentru prima dată reunite la un loc. Arcul de Triumf nu este primul monument de acest gen ridicat în capitala României, el fiind precedat de câteva construcții provizorii cu semnificații asemănătoare, care au marcat, succesiv, victoria României în războiul de independență (1878), jubileul celor 40 de ani de domnie ai regelui Carol I (1906) și revenirea familiei regale române din exilul de la Iași (1918).

Scurt istoric

În București au mai fost ridicate și alte arcuri de triumf, cu existență temporară, în 1848, 1859, 1878, 1906 și 1918, dar după primul război mondial s-a luat decizia construirii unui monument cu caracter permanent. În 1922, în timpul mandatului primarului Bucureștiului Matei Gh. Corbescu (februarie 1922 - decembrie 1922), la București s-a organizat o paradă în cinstea Marii Uniri. Deoarece Arcul de Triumf din 1918 fusese construit dintr-un material care nu rezista ploilor, primarul Matei Gh. Corbescu a venit cu propunerea să fie ridicat ca un nou Arc de Triumf, din lemn, până când se vor găsi bani de unul impunător. A fost criticat pentru inițiativa sa, iar George Enescu i-a scris atunci primarului: „Dar adevăratul Arc de Triumf, pe când?" Prin urmare, în 1922, în contextul încoronării regelui Ferdinand I și a reginei Maria ca suverani ai României Mari, comisia pentru organizarea serbărilor încoronării a apelat la serviciile arhitectului Petre Antonescu pentru ridicarea unui impunător Arc de Triumf în zona nordică a capitalei, pe șoseaua Kiseleff. Din cauza timpului scurt însă, doar scheletul construcției a fost turnat în beton armat, minunatele basoreliefuriexterioare fiind realizate din ipsos, ceea ce a determinat, odată încheiate serbările încoronării, o degradare progresivă, cauzată de intemperii, a aspectului exterior al Arcului de Triumf, acesta ajungând la începutul anilor 1930 un „monument incomod" pentru imaginea „Micului Paris" interbelic.

După venirea la putere a comuniștilor în România, Arcul de Triumf a fost „mutilat" prin scoaterea de pe părțile laterale a celor două texte ale proclamațiilor regelui Ferdinand către țară, cu ocazia intrării României în războiul de întregire și cu prilejul încoronării de la Alba Iulia din 1922. De asemenea, au fost scoase de pe frontispiciul de pe fațada sudică monumentului efigiile regelui Ferdinand Întregitorul, și ale reginei Maria, realizate de sculptorul Alexandru Călinescu, și au fost distruse, fiind substituite de două mari flori de piatră. După 1989, florile de piatră au fost date jos, și au fost montate două medalioane din bronz, ce înfățișează chipurile regelui Ferdinand și al reginei Maria, înlocuindu-le pe cele originale, dar inscripțiile de pe panourile laterale au rămas tot martelate.

Situația actuală a monumentului

Astăzi, Arcul de Triumf reprezintă unul din simbolurile binecunoscute ale capitalei României. Cu toate acestea, primarul Bucureștiului, Sorin Oprescu a declarat că Primăria nu deține actul de proprietate pentru Arcul de Triumf.

Arcul de Triumf adăpostește un mic muzeu, care poate fi vizitat doar cu anumite ocazii speciale. Vizitatorii pot vedea patru expoziții: Marele Război al Reîntregirii Neamului (fotografie și film), Heraldica Marilor Familii Boierești (efigii din bronz, fotografii), Arcul de Triumf în Imagini (fotografii, machete), Marea Unire de la 1918 (unde se găsesc și coroanele și sceptrul regal reproduse; fotografii) și pot urca pe terasa superioară

Renovare

Conform unei expertize tehnice, încă din 1980 erau înregistrate grave degradări ale construcției care impuneau executarea unor lucrări de reparații capitale. Degradările structurale se referă la macerarea unor zone de zidărie, din cauza umezelii excesive provocate de infiltrațiile de apă și favorizate de lipsa totală de ventilație, precum și la fisurarea rampelor de scară și a unor zidării, consecințe ale cutremurelor din 1940 și 1977.

În perioada ianuarie 2014 - 28 noiembrie 2016 s-au executat lucrări de consolidare și renovare a arcului de triumf. Cu această ocazie, pe părțile laterale au fost refăcute cele două texte ale proclamațiilor regelui Ferdinand către țară, cu ocazia intrării României în războiul de întregire și cu prilejul încoronării de la Alba Iulia din 1922.

Concluzie

În concluzie, Arcul de Triumf este un important monument din București și este înscris în Lista monumentelor istorice din București, sector 1, din anul 2015, Municipiul București, cu cod LMI B-II-m-A-18001.

Cofetaria Capșa

Istorie

Capsa e Casa Capșa este un local legendar al Bucureșiului, aflat pe Calea Victoriei, care și-a cunoscut începutul în anul 1852, drept cofetăria - "La doi frați, Anton și Vasile Capșa", peste drum de Biserica Zlătari, în fostul Han Damari. După puțin timp s-a mutat în casa Slătineanu, unde se află și astăzi.

Încă de la deschidere,localul a început să fie frecventat de personalități marcante ale momentului.

În anul 1873, Casa Capșa Primește Marea Medalie la Expoziția Universală de la Viena, devenind apreciată și pe plan Internațional, obținând în 1882 brevetul de furnizor al casei.

Principelui Milan Orbenovici al Serbiei, iar în 1908 devine furnizorul Principelui Ferdinand al Bulgariei. Capșa cunoaște o dezvoltare mai mare din anul 1886, când Grigore Capșa mărește localul, deschizând un hotel și o cafenea. Din acel moment, Capșa devine locul "oficial" de întâlnire a personalităților din politică, gazetărie, artă și cultură. Grigore Capșa a fost cel care a înlocuit în București izul oriental cu parfumul occidental, cel care a făcut trecerea de la baclava și sarailie la cofeturi, ciocolată, ganache si "bonbon"-uri.

Perioada interbelică

La Casa Capșa, se dădeau cele mai importante dineuri din București, iar în 1920, la invitația regelui Ferdinand și a reginei Maria, sosea în București celebrul mareșal francez Joseph Jacques Cesaire Joffre. Marele cofetar Grigore Capșa, furnizor al Casei Regale, a creat în cinstea mareșalului o prăjitură de ciocolată care sugera forma cilindrică a caschetelor militare franceze.

Mareșalul Joffre suferea de diabet, fapt pentru care maestrul cofetar cu studii la Paris a inventat o prăjitură care putea fi consumată fără riscuri din partea oaspetelui. Prăjitura a primit numele „Joffre" și a făcut înconjurul lumii, fiind preluată de bucătaria franceză, din a cărei tradiție fusese inspirată.

Local cultural

Casa Capșa a mai fost cunoscută bucureștenilor drept „cafeneaua scriitorilor și artiștilor" , circulând ideea ca un scriitor nu era scriitor dacă nu frecventa Capșa. Virgil Carianopol spunea: „Ca să devii scriitor, trebuia să obții botezul Capșei, care fără nici o formă literară, era totuși redacția redacțiilor, nodul gordian al trecerii spre nemurire", iar Tudor Arghezi spunea despre Capșa „ este singurul local intelectual de pe Calea Victoriei". Iată numai câteva nume ale „stâlpilor" de cafenea, dar și adevărați stâlpi ai culturii românești: poetul Ion Barbu deschidea Capșa, apărând încă de la ora 8:00 dimineața la cafea și rămânând acolo mare parte a zilei, ca la birou, apoi urmau: criticul Șerban Cioculescu, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, Camil Petrescu, Zaharia Stancu, Ion Minulescu și alții.

La Capșa, unde vin toți seniorii
Local cu două mari despărțituri:
Într-una se mănâncă prăjituri
Și-ntr-alta se mănâncă... scriitorii.
- Nicolae Crevedia

Local cultural

Cum ar suna o după-amiază liniștită, chiar în mijlocul orașului? Destul de ciudat nu?!

Aflați că la Cofetăria Capșa ați putea avea parte de o zi relaxantă și o experiență unicț. Locul vă va transpune în vremurile în care Bucureștiul era complet schimbat, „Bucureștiul amintirilor voastre".

Preparatele au un gust special, fiind folosite rețetele originale, utilizând numai ingrediente naturale și de calitate superioară. Amintind chiar de copilărie...

Călăcian Silvia Elena – clasa a 10-a A

Parcul Cişmigiu

Parcul Cişmigiu, cel mai vechi parc din Bucureşti , situat în zona centrală a oraşului, reprezintă cel mai potrivit loc de petrecere a timpului liber, având un ambient liniştitor şi aesthetic favorabil pentru o şedinţă foto amatoare făcută de tineri pasionaţi de fotografie.

Povestea Cişmigiului începe în anul 1780, atunci când Alexandru Ipsilanti, domn al Ţării Româneşti, i-a poruncit Marelui Cişmigiu", adică şefului lucrărilor peste cişmelele oraşului, să construiască două cişmele în această zonă.

La început, parcul era locul preferat al celor mai bogaţi şi mai cunoscuţi oameni din Bucureşti, existând o vreme când era un regulament strict pentru cei care voiau să se plimbe prin Cişmigiu. Vizitatorii nu aveau voie să vorbească tare, urât sau să facă mizerie, iar orice activitate comercială era interzisă.

Cândva, Cişmigiul adăpostea o mică grădina zoologică cu urşi, vulpi, lupi, castori, peşti, lebede, păuni şi multe alte vieţuitoare. Animalele au fost scoase treptat, îngrijirea lor fiind destul de costisitoare.

De asemenea, în Grădina Cișmigiu există multe locuri pline de amintiri și povești, spuse și nespuse, cel mai bun exemplu constituindu-l La Cetate și Copacul unduit de lângă lac. La Cetate reprezintă de fapt ruinele unei mânăstiri construite de logofătul Văcărescu în 1756, din incinta căreia pornea un tunel secret care lega Palatul Creţulescu de malul Dâmboviţei.

Chioșcul de ziare de la intrarea în parc este cel mai vechi din București și reprezintă și astăzi locul de întâlnire pentru tineri dar și vârstnici. Pe băncile din parc își petrec timpul atât cupluri tinere, cât și cele a căror dragoste este mângâiată de trecerea timpului, astfel o plimbare pe aleile Cișmigiului se poate descrie ca o călătorie în timp pătată delicat de evoluția sentimentului ce a marcat atâția scriitori și poeți.

Lacul, care încă de la începutul istoriei parcului a fost transformat iarna în patinoar, adăpostește broaște țestoase ce pot fii observate înotând vara printre sălciile singuratice care mângâie delicat oglinda apei, tulburată uneori de bărcile cu îndrăgostiţi are despart timid întinsul albăstrui cu vâslele vechi, de lemn.

La 1857, parcul era vizitat de iubitorii de nou și de aventuri galante, realitate descrisă de poetul Nicolae T. Orășanu:

„Aici fu o baltă mare, un loc umed, mocirlos
sălbatec din natură, necurat, nesănătos
însă arta poate multe și ea făcu un paradisu
cum la mulți din ipokimeni nici că le trecea prin visu."

.. Aici vine toată mâna, și
s'amestecară împreună eleganță, lux, mândrie,
maniere și turnură,vorbe dulci și complimente
Sbor din fiecare gură.
Câte un june c'o grizetă, prin tufișuri că se pierde..."

Dirinea Denisa Ioana – clasa a 10-a A

Palatul Luigi Cazzavillan,
Un palat venețian eșuat în București

Bucureşti, orașul de care nu te poți plictisi, pur și simplu când ești gata să îl înlocuiești cu o excursie în oricare alt oraș, reușește să îți atragă atenția cumva. E ceva interesant care te ține captivat în orașul pe care la un moment dat o să crezi că îl urăști din diverse motive: „este prea aglomerat", „nu mai am ce să văd" și așa mai departe. E magia „Micului Paris" de cândva, care încă își face simțită prezența prin clădirile vechi ce poposesc pe ici, pe colo, prin minunatul nostru București.

De această dată Bucureștiul a reușit să îmi atragă atenția asupra unei clădiri vechi din apropierea parcului Cișmigiu. Această clădire este micul palat unde se presupune că a trăit ziaristul Luigi Cazzavillan, fondatorul ziarului Universul. Totuși este puțin probabil ca ziaristul să fi locuit în această casă, conform actelor ce documentelor ce arată că ziaristul a decedat în 1903, iar casa a primit autorizația de construcție în 1901. Datorită elementelor arhitecturale ce formau odată stilul clădirii, aș putea spune că acesta era puțin bizar, având detalii neobișnuite, gata să spună o poveste, aceasta a fost numită „un palat venețian eșuat în București".

Clădirea care a fost contruită acum mai bine de un secol și a început încet-încet să își piardă din frumusețe după cutremurul din '77, moment ce a marcat începutul căderii în întuneric a unei clădiri ce avea un potențial major în patrimoniul capitalei. Cu toate că nimeni nu s-ar fi gândit, că din 2004 face parte oficial din patrimoniul capitalei, nimeni nu s-a interesat de restaurarea acestui micuț palat, motiv pentru care este astăzi atât de puțin cunoscut de noi, bucureștenii de rând. După cutremur, clădirea și-a început drumul spre ceea ce este astăzi, o ruină neînsemnată, pe o stradă din centrul capitalei.

Cum intri în incinta clădirii, se poate observa o reclamă veche cu referire la „lucrări de zidărie și zugrăveli" lucru puțin ironic pentru clădirea aflată în acest context. În interiorul clădirii se găsesc mai multe exemplare ale ziarelor vechi, precum: Scînteia, Cuvântul, Universul, etc. a căror titluri fac referire la ultimul dictator al României, renumitul Nicolae Ceaușescu. Cu toate că aceste ziare sunt găsite întâmplător, te blochează în timp în acea perioadă, pe care nu ai trăit-o, gândindu-te cum era și imaginându-ți cum arăta locul cu decenii în urmă.

Palatul venețian eșuat din București a primit de mult sentința la prăbușire, dar în mod surprinzător rezistă după atâția ani în care a trecut printr-un cutremur devastator, care i-a luat din „strălucire", nenumărate ploi și ninsori aspre care au contribuit la degradarea treptată a fațadei micului refugiu istoric care până în zilele de astăzi zace într-o nesfârșită agonie, cu speranța că cineva își va îndrepta atenția spre acest mic portal spre trecut, din nefericire distrus odată cu trecerea timpului.

Nistor Ana-Maria – clasa a 10-a F

Piața Amzei nr.9, ultimele respirări ale lui Nichita Stănescu

„Un om extraordinar, cu o jenă faţă de oameni"

Când Nichita Stănescu s-a mutat în apartamentul din Piaţa Amzei, în1975, lumea avea să cunoască imediat faptul că acolo nu locuia oricine. De la balconul său a atârnat multă vreme o pânză pe care scria: „Hic sunt leones", „Aici sunt leii" - sintagmă folosită de romani pe hărţi, acolo unde începeau teritoriile necunoscute şi cu pericoleneaşteptate. A fost dată jos mai târziu cu tam-tam, după o întâlnire a comitetului de bloc. Într-un mod ciudat, prezenţa locatarului poet de la numărul 16, scara C, i-a atins pe mulţi ca un braţ lung şi nevăzut.

Pe 13 decembrie se împlinesc 36 de ani de când poetul Nichita Stănescu a părăsit această lume. O placă maronie anunţă, de cum te îndrepţi din Piaţa Amzei spre Calea Victoriei: „Într-un apartament din acest bloc a locuit şi creat în ultimii ani de viaţă poetul Nichita Stănescu". Chiar şi după 36 de ani, orice locatar din blocul cu numărul 9 pare a avea ceva de spus despre poet. Puţini au îndrăznit însă să-l cunoască.

În curtea blocului, vieţuia cândva un plop mare. Şi un poet îl privea de la terasă minute în şir. Pomul crescuse haotic şi-şi întindea ramurile ca braţele spre balconul prietenului-om. Copacul-prieten avea să devină celebru. Nichita Stănescu l-a botezat Gică. „Gică este un copac gelos. M-a pus dracu' de l-am scărpinat pe scoarţă într-o seară şi nu mai scap de el defel. Venise la mine într-o zi o distinsă doamnă. Din pricina principialităţii lui Gică, nici mâna nu am apucat să i-o sărut. Gică este un copac gelos. Excesul de grijă pe care îl are pentru mine, curiozitatea lui de pom care se uită la mine mirat, că sunt om, nu mă lasă în libertatea mea. N-avui treabă! Cine m-a pus să-l scarpin pe scoarţă, când singuratic am venit acasă?", scria Nichita Stănescu despre copacul-prieten.Acum trei ani, ADP-ul a hotărât că Gică este un pericol public. Au venit oameni cu drujbe să-l facă pierdut. Se pare că, după moartea poetului, o molimă a copacilor l-a ros pe Gică pe dinăuntru şi, ca să nu-i cadă vreunui muritor de rând în cap, a fost tăiat.

Olaru Mara – clasa a 11-a E

Muzeul Național al Satului

Bucureşti! Când pronunț numele acestui oraș măreț, primul lucru care îmi vine în minte este asemeni unui "brain storming", o furtună care îmi aduce în inimă mândria și bucuria de a fi locuitor al acestuia. Gândindu-mă la București, vorbesc despre o bogăție culturală nemaiîntâlnită, despre care doresc să le povestesc tuturor, despre care în mintea mea se regăsesc legende și nume de personalități consacrate care fac demn si falnic acest oraș spectaculos.

Unul dintre cele mai importante puncte culturale de referință ale Bucureștiului, pe care nu ar trebuie să-l ratăm nicicând al vizita este Muzeul Satului.

"Veșnicia s-a născut la sat", așa ne deslușea marele poet Lucian Blaga, măreția satului românesc tradițional. Un munte de cultură, leagănul societății si civilizației românești încă de la întemeierea poporului nostru, se regăsesc în acest muzeu de o frumusețe orbitoare. Aceste monumente apartenente ale muzeului ne duc pe cele mai îndepărtate meleaguri în sânul istoriei, în cele mai adânci și minunate taine ale culturii noastre. De la vatra unde bunica vâra pâinea împletită, de la fuiorul care torcea lâna oilor ce cutreierau munții și văile, până la portul nostru românesc, pe ia tradițională, unde găsim cusute bucăți de rai. Raiul românesc se împletește cu măiestria meșterilor populari care au zămislit din pământul Stărmoșesc adevărate opere de artă.

Tot aici vom întâlni mireasma bucuriei de a fi români, parfumul îmbietor al dragostei de patrie, pe care strămoșii noștri au pictat-o în culorile toamnei. Vinul românesc, bucatele tradiționale și obiceiurile din moși strămoși ne sunt deslușite cu tâlc, exact așa cum sunt ele, prin tot ceea ce se află acolo. Nu ai cum să nu te îndrăgostești de această incursiune în timp, a ceea ce am fost, suntem și vom fi.

"Satul" din inima capitalei, conţine în esenţă, totul despre noi, românii, mai bine decât am putea să o spunem în cuvinte. Spre deosebire de alte muzee din lume, fiecare sală devine un spaţiu viu, în care se poate respira atmosfera unei părţi din lumea satului românesc: şcoala, biserica și vatra casei. De aproximativ 10 ani, edificiul de pe bulevardul Kisseleff pune la dispoziţia vizitatorilor Clubul Ţăranului Român unde se adună o bună parte a lumii boeme din Bucureşti și nu numai. De asemenea, în cadrul muzeului mai putem găsi o librărie şi un cinematograf cu o selecţie foarte bună de filme.

Nimic nu poate așterne în inima noastră, așa cum o face Muzeul Național al Satului, bucuria și dragostea de a fi români. O singură oră petrecută acolo și vei da mâna cu înaintașii noștri care au lăsat în urmă dovada vie a măiestriei si a frumosului românesc, incontestabil.

În acest fel se creează legătura între trecut, prezent și viitorul pe care îl vom povesti urmașilor noștri, despre neamul nostru biruitor, despre gospodăriile satelor românești si despre oamenii care suntem defapt, românii ce vom rămâne în veșnicie!

Mircea Andrei-Alexandru – clasa a 11a G

Bucureștiul la scară

Bucureștiul, orașul posibilităților și al oportuniăților. Fie ca trăiești în România sau ca locuiești oriunde altundeva pe glob, o mulțime de oameni își doresc să viziteze capitala țării, numită odată "Micul Paris".

Ce atrage de fapt atenția vizitatorilor ? Ce motive să ai pentru a-ți dori sa vizitezi acest oraș situat în sudul României?

Fiind orașul în care trăiesc, pot să ofer suficiente motive pentru a stârni interesul celor doritori să descopere frumusețea Bucureștiului. Obiectivele turistice sunt nenumărate, iar distracția asigurată.

Deoarece este capitala țării, aici au loc o mulțime de evenimente importante din orice domeniu de activități și poți avea privilegiul să iei parte la momente istorice, culturale sau sportive de asemenea. Totodata aici se află Parlamentul țării, Guvernul, președintele, fiind locul unde a trăit familia regală. Televiziuni, teatre, săli de spectacole, Universități și celebra "Casă a Poporului" pot fi admirate și imortalizate în fotografii.

Vreau totuși sa recomand un loc mai puțin cunoscut și promovat, aflat în centrul Bucurestiului.

Am avut bucuria să-l descopăr de curând și surprinsă fiind de acesta, cred că poate fi trecut în lista locurilor de vizitat. Acesta se află pe strada Xenofon, în aproprierea parcului Carol, singura strada cu trepte din capitală, unde evident nu circulă nici un mijloc de transport, veche de aproximativ 200 ani. Aceasta are 70 de trepte, desfășurată pe o lungime de 100 de metri. Cei care locuiesc aici sunt izolați de zgomotul orașului și de agitația permanentă a călătorilor grabiți și încărcați cu problemele zilnice, iar casele par să se ascundă în spatele vegetației ce a pus stăpânire pe acestea.

Scările te conduc la cel mai înalt punct natural din București, unde se află hotelul Carol, construit în perioada 1902–1906, în stil neoclasic cu influențe brâncovenești, cunoscut ca și Palatul Suter, de unde poți admira orașul de la înălțime.

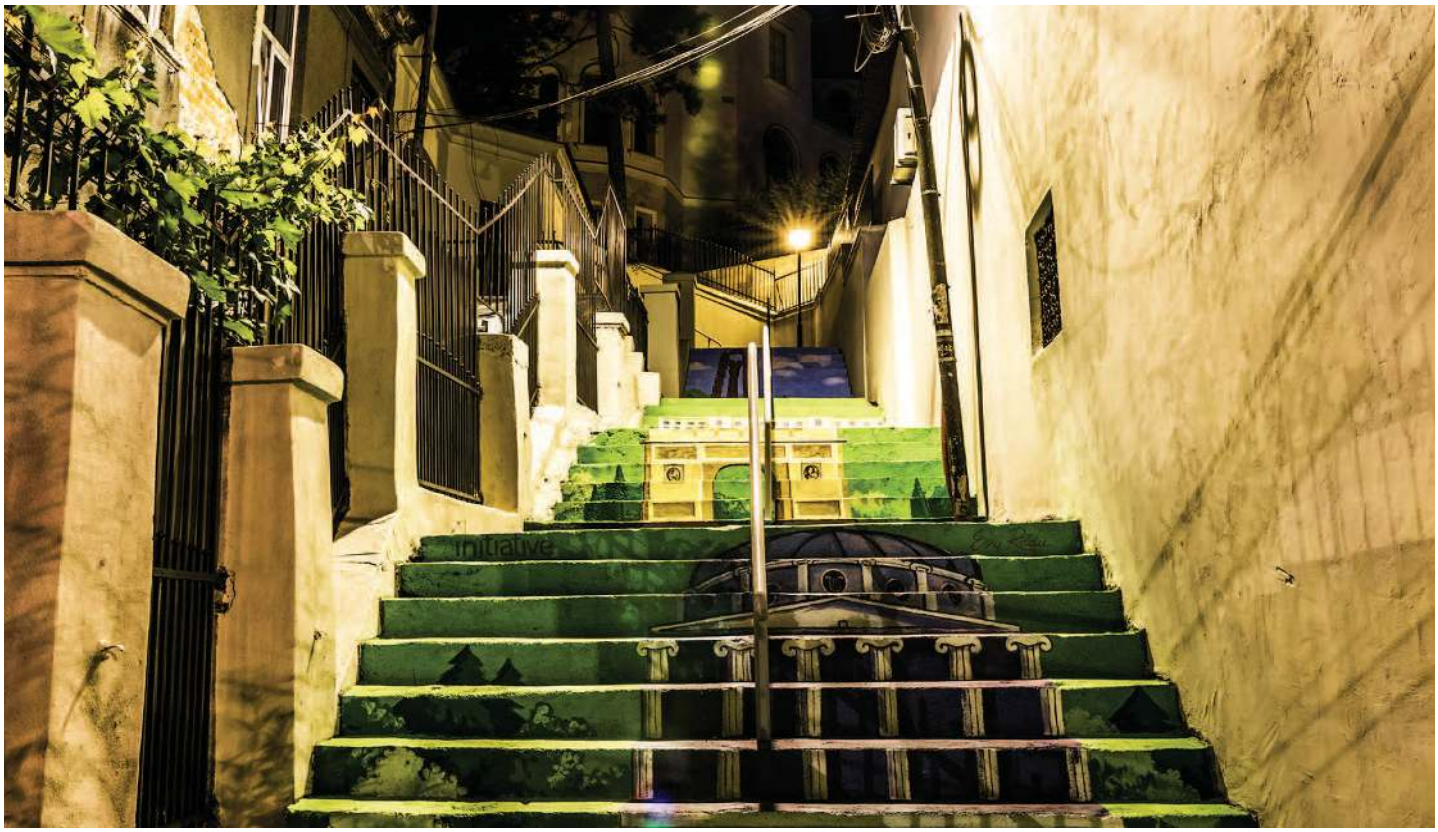

O dată cu proiectul socio-cultural "Bucureștiul tău la scară", în 2014, treptele au fost readuse la viață de artista Eva Radu, care a pictat 8 clădiri reprezentative ale Bucureștiului: Opera Română, Ateneul Român, Arcul de Triumf, Muzeul Național de Artă, Mausoleul din Parcul Carol, Teatrul Național, Muzeul Țăranului Român și Casa Poporului. În 2015, acestea au fost repictate de aceeași artiști, de data aceasta abordând un stil mult mai diferit, pictând o cascadă montană, creând o atmosferă liniștitoare în apropierea Parcului Carol I.

La doar o aruncătură de băț, parcul cu o însemnătate istorică uriașă pastrată în monumente nu trece neobservat. Plasat pe o suprafață de 36 de hectare, acesta cuprinde o mulțime de atracții, începând de la "Monumentul Eroilor Neamului" pe care nu vei avea cum să îl ratezi, se inalță la capătul aleei principale chiar după "Mormantul Ostașului Necunoscut" care este pazit permanent de soldații care te așteaptă la capătul numeroaselor scări. Cu toate acestea lista obiectivelor turistice este una mult mai largă. "Fântâna George Grigorie Cantacuzino", realizată în stil neoclasic în anul 1870; "Fântâna Zodiac", care se afla la intrarea parcului și "Fântâna 1906", un monument realizat în stil italian, din diverse sortimente de marmură și granit sunt monumente demn de pretuit, ca de asemenea și Turnul de apă „Cetatea lui Țepeș Vodă", Muzeul Național Tehnic „Prof. ing. Dimitrie Leonida" pe care le poți admira de afară cât și din interior.

Parcul cuprinde totodata Arenele Romane, un teatru de vară, destinat spectacolelor în aer liber, care se desfasoară constant, unde iți poti aduce și prietenii, deoarece capacitatea arenelor este de 5.500 locuri, pentru a te distra la concerte cu muzică de calitate.

Toate acestea iți stau la dispoziție în cazul în care o simplă plimbare în parc pe pavelele vechi, băncile lăcuite și copacii bătrâni nu iți sunt de ajuns.

Aceasta este o mică parte ascunsă a Bucureștiului, un oraș al contrastelor, pe care îl poti descoperii și redescoperii la nesfârșit, de care nu te vei putea pictisi. Un oraș destinație a multor tineri dornici să-și cladeasca un viitor mai bun.

Strada nu poate fi remarcată ușor , fiind un loc puțin cunoscut și ocolit de majoritatea persoanelor care își fac drum în zona respectiva. Este un loc peste care anii și-au pus amprenta, treptele sunt afectate de ploi și zăpezi, sunt deteriorate pe alocuri, iar vegetația sălbatică aflată pe margine îi dă un aer nostalgic. Cu fiecare treaptă urcată te poți detașa de agitația care va fii mereu prezentă într-o zonă supra-aglomerată cum este Bucureștiul.

Nițulescu Bianca Alexandra – clasa a 9-a J

O REPUBLICĂ ÎNTR-O CASĂ

Cutremurul din martie 1977 a scos la iveală fragilitatea și dezorganizarea capitalei României. Pierderile imense atât materiale cât și umane, au convins conducerea din acele vremuri că este momentul pentru o modernizare a Bucureștiului.

Când se lucra la consolidarea clădirilor afectate de cutremur, a apărut un zvon cum că se dorea restructurarea totală a Bucureștiului prin reluarea unui proiect din vremea lui Carol al doilea. Acesta plănuise înainte de cel de-al doilea război mondial să amplaseze pe Dealul Arsenalului clădirea Camerei Deputaților.

În total, peste 20 de biserici și mănăstiri au fost demolate. Puține au fost salvate. Printre ele s-a numărat și biserica Mănăstirii Mihai Vodă.

„Făceau o talpă sub clădire, iar acea talpă cu clădire cu tot era liftată cu niște prese hidraulice de mare putere pe un cărucior și era deplasată pe niște șine"

Tunelurile secrete ale Casei Poporului

Tunelurile principale leaga Palatul Cotroceni de Academia Militara , pe acesta de Casa Poporului, iar de aici pleaca doua tuneluri mari: unul spre fostul Comitet Central , actual Minister de Interne din Piata Revolutiei si unul spre actualul Minister al Apararii. Aceste tuneluri au fost realizte astfel incat sa se poata circula prin ele cu masini cu motor electric.

Casa Poporului este a doua cea mai mare cladire din lume dupa Pentagon si prima cladire administrativa din Europa?

Dupa cutremur au fost realizate 18 proiecte de tot atateac olective de arhitecti, iar dintre toate proiectele prezentate,

Nicolae Ceausescu a decis ca uriasa cladire v-a fi realizata de planurile Ancai Petrescu?

Pentru a construi Casa Poporului a fost demolata o suprafata egala cu suprafata orasului Venetia?

Au lucrat 20.000 de oameni , in spate ani , in trei schimburi, netinand cont de temeperatura?

Col.onelul Nicolae Kovacs (83 ani), omul care a condus partea cea maisecretă a lucrărilor de la Casa Poporului, absolvent al secției de construcții speciale din Academia Militară, a avut comanda celor 12.000 de militari rezerviști care au lucrat la acest edificiu gigantic ne-a relatat faptul că Ceaușescu voia să umble cu mașina pe sub București. Casa Poporului are un singur buncăr antiatomic legat de principalele instituții ale statului prin 20 de kilometri de tuneluri.

„Ceaușescu voia să demonstreze prin Casa Poporului că este cel mai tare conducător din blocul socialist... Și a reușit!".

Mihai Ioana-Mihaela – clasa a 10a A

Întoarcere în Bucureștiul interbelic

Viața mondenă a Bucureștiului interbelic. Este un titlu încărcat, aș spune eu, de o emoție profundă, dar și de melancolie, mai ales, când ne gândim la „cum a fost" și cum este acest oraș, acum. Acest titlu ne inspiră o vastă curiozitate, dar și o oarecare nesiguranță și o teamă parcă, pentru că noi trăim în „era tehnologiei" și nu prea înțelegem „cum de acei oameni nu aveau telefoane?" sau „cum de locuitorii Bucureștiului, de atunci, aveau genul acela de activități?". Totodată, pentru majoritatea tinerilor, din ziua de astăzi, această incursiune în timp pare „o pierdere de vreme", cum ar denumi-o mulți. Ei bine, îmi doresc ca acest articol să nu fie pentru cititori doar un simplu articol, ci un prilej de a pătrunde cât mai mult in tainele vieții, de atunci și, de asemenea, să nu privească acest articol, într-un mod superficial, ca pe o simplă scriere, despre ceva ce a fost acum mult timp și nu mai este.

Consider că introducerea mea ar fi trebuit deja să vă convingă să ajungeți până aici și dacă acest lucru s-a întâmplat, mă simt norocoasă și propun să descoperim împreună misterele Bucureștiului de odinioară.

Pentru a fi foarte precisă, aș dori să menționez, pentru început, că perioada interbelică reprezintă un interval de 21 de ani, mai exact, anii 1918-1939, care este situată între cele două Războaie Mondiale. Întrebarea, care pe mulți simpatizanți ai istoriei sau doar cititori fiind, îi macină este: „Cum era Bucureștiul nostru, atunci?" Este o întrebare foarte generală și dacă am avea măcar puțin timp să analizăm care este, de fapt, profunzimea și complexitatea acestei întrebări, am întreba: „Ce faceau oamenii, în timpul liber?, „Cum arătau cafenelele, pe atunci?", „Despre ce se discuta într-un ziar, din acea perioadă?", „Cum erau spectacolele de revistă?", „Viața socială a românilor, din vremea aceea, era dezvoltată?", „Care era moda?"sau „Cum se îmbrăcau fetele și băieții?". Pentru un astfel de subiect, cu o asemenea vastitate de informații și de idei, ar trebui să scriem o carte, nu doar un articol!

Moda și vestimentația:

În acea vreme, vestimentația era un etalon al bogăției și un simbol al statutului, în societate. Pe Calea Victoriei existau nenumărate ateliere și magazine, cu meseriași și designeri renumiți, acesta fiind și motivul pentru care Bucureștiul ajunge să concureze cu Viena sau cu Paris, când vine vorba despre accesorii și despre îmbrăcăminte. Începând cu anii `20, a fost impus un nou cod vestimentar, inspirat din moda pariziană. Fetele purtau pălării, asortate cu șiraguri de perle lungi, de un metru. Purtau rochii din materiale pastelate, fine, până la genunchi, trei sferturi sau fuste evazate, cu dantelă. Acestea își tăiau părul scurt, în stilul bob, fiind drept sau buclat. Anii `30 au adus schimbări în materie de modă și de vestimentație, iar părul scurt a fost înlocuit cu o coafură pariziană, cu bucle. Nu în ultimul rând, trebuie să menționăm faptul că băieții purtau „ochelari negri", denumirea de „ochelari de soare" nefiind adoptată, atunci.

Viața socială și timpul liber:

Românii din Bucureștiul interbelic se bucurau de o viață socială foarte activă, datorită variatelor posibilități pe care le aveau la dispoziție. Așa-zisa „lume bună" a Capitalei își petrecea timpul liber la cafenele – și am putea spune că o cafenea renumită este cafeneaua Capșa, unde lumea elevată a orașului își petrecea timpul liber -. Oamenii se duceau la teatru, unde aveau loc spectacolele de revistă, care au cunoscut o amplă înflorire, în perioada interbelică. De asemenea, popular pe vremea aceea era și Ateneul și totodată, plimbările lungi, pe Calea Victoriei. Locuitorii orașului frecventau restaurantele și barurile existente, pe atunci. Aceștia mergeau și la Muzee, cum ar fi Muzeul de Istorie sau Muzeul Militar Național. În acești ani, apar cântăreți, precum Maria Tănase sau Rodica Bujor, care fac din atmosfera liniștită a orașului, o adevărată frumusețe.

Ziarele acelui timp si cancan-urile anilor `20-`30:

Ziarele acelor vremuri abordau diferite subiecte, cu diferite tematici, dar cele mai cunoscute erau așa-zisele „cancan-uri politice", care de regulă, erau foarte „încurcate". De asemenea, redactorul trebuia să fie pregătit pentru a riposta, însă fără să compromită cauza pe care o apăra. Totodată, erau în vogă comentariile pe baza unor întâmplări sau traducerile, din presa străină. Toți redactorii cunoșteau două sau chiar trei limbi străine și aveau împărțită activitatea: unii cercetau, alături de polițiști ce s-a întâmplat în oraș, în fiecare dimineață, în jurul orelor 10:00-11:00, iar ceilalți așteptau lăsarea serii, când venea și ora crimelor. Cel care făcea rost de informațiile necesare era secretarul de redacție.

Una dintre cele mai cunoscute povești de dragoste este cea a frumoasei țigănci, din Micul Paris, pe numele său, Zaraza.

Legenda amintește de o dragoste la prima vedere, dintre ea și un bine-cunoscut muzician, pe nume Cristian Vasile- care a existat cu adevărat. Ei bine, despre Zaraza nu putem decât să presupunem că a existat, însă cei mai mulți cred că este doar o legendă, cu un puternic impact către cititori.

În anul 1944, în localul „Vulpea Roșie", de pe Lipscani, Cristian Vasile o întâlnește pe frumoasa Zaraza, de care se îndrăgostește iremediabil. Aceasta era însoțită de un aristocrat. La rândul ei, Zaraza îl remarcă și se lasă purtată de mrejele iubirii. Din acea seară, cei doi vor fi împreună, timp de doi ani.

Povestea de iubire dintre cei doi este mult mai amplă, iar cel care oferă mai multe detalii, cu privire la acest subiect este Mircea Cărtărescu, în „De ce iubim femeile?".

Articolul pe care l-am redactat ne-a introdus timid, aș spune, în atmosfera unui oraș cu totul diferit, față de Bucureștiul actual. Puținele informații cu care am contribuit ar trebui să motiveze tinerii, să își dorească să afle cât mai multe lucruri despre misterele Bucureștiului „de atunci". Sper că v-am convins și cred că Bucureștiul „de acum" poate redeveni la fel de frumos ca atunci, începând chiar cu citirea acestui articol!

Dumitru Irina-Elena – clasa a 9a B

Prin Legea pentru organizarea administraţiei oraşului Bucureşti din 7 februarie 1926, Capitala a fost împărţită într-o zonă centrala şi o zonă periferică. Zona centrală cuprindea patru sectoare, păstrând numele vechilor culori: Sectorul I Galben, Sectorul II Negru, Sectorul III Albastru şi Sectorul IV Verde. In afara acestora au ramas 12 comune. Ele au primit statutul de comune suburbane oraşului, fiind înglobate din punct de vedere administrativ municipiului Bucureşti.

O nouă generație de arhitecți își pun în aplicare principiile moderniste învățate la școli de arhitectură din străinătate. Spre sfârșitul anilor `20, arhitecți precum Marcel Iancu constru esc în Capitală primele imobile conform principiilor arhitecturii moderniste. De asemenea, în 1929 Horia Creangă construiește celebrul mobil ARO.

Cel mai popular ziar central, „Universul" își avea sediul în Palatul Universul. Inaugurată pe 2 noiembrie 1930, clădirea de pe strada Ion Brezoianu 23-25 a constituit odinioară nucleul presei bucureștene, fiind celebră agitația din jurul ei, când vânzătorii de ziare strigau în gura mare titlurile edițiilor.

Odată cu dărâmarea atelierelor Gării de Nord în 1932, din iniţiativa Direcției C.F.R., a ramas liber un teren de circa 5 hectare, care putea fi utilizat pentru o mare piață în fața Gării de Nord. Amenajarea pieţei a fost îndelung discutată într-o comisie mixtă compusă din delegaţii Căilor Ferate şi ai Primăriei, iar proiectul întocmit şi supus şi avizului Consiliului Tehnic Superior a fost un compromis între interesele parţial divergente ale acestor instituţii.

În inima Bucureștiului se găsea și zona Halelor. Zona era foarte murdară si infectă strazi intregi, fiind si un teritoriu de frecvente încaierari între vanzatorii de fructe si legume, iar înghesuiala de la cumpărăturile de dimineaţă asigura pungaşilor de buzunare o activitate rodnică. În urma presiunilor, precupeții vor abandona zona iar bucureștenii se vor deprinde sa isi faca cumparaturile la noua hala din Obor.

Intre anii 1930 – 1935 are loc asanarea unei zone mlastinoase aflate la marginea orasului Bucuresti, formandu-se Lacul Herastrau. În jurul lacului s-a amenajat si cel mai mare parc din capitală, parcul Herastrau. Ecluza Lacului Herastrau a fost construită în perioada 1933-1936, însa pentru multă vreme a fost închisă.

La 10 mai 1939 a fost inaugurtă pentru prima dată statuia ecvestră a Regelui Carol I în Piața Constituției de astăzi. Inaugurarea s-a făcut în prezența Regelui Carol al II-lea si a Marelui Voievod de Alba Iulia Mihai (viitorul Rege) și s-a făcut cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui Carol I. Lucrarea a fost realizată de marelui sculptor și artist croat Ivan Mestrovic, foarte apreciat în epoca pentru lucrarile sale.

Cinematograful avea un succes fulminant in Bucureşti. Au fost deschise zeci şi zeci de săli în care se proiectau filme. În paginile ziarelor, la rubrica numită „calendarul zilei", erau menţionate peste 30-40 de cinematografe în Bucureşti care ofereau filme.

Ciobotaru Mihai – clasa a 9a B

Chiar dacă zilele în care era cunoscut drept "Micul Paris" s-au incheiat, asta nu înseamnă că gloria acestui oraș a disparut și ea. Fiecare se gândește la altceva atunci când aude cuvântul București. Unii se gândesc la aglomerație, iar alții la teatru, la concerte și spectacole sau la un simplu obiectiv turistic, însă pentru mine acest oraș înseamnă acasă. Cum este și normal, Bucureștiul de acum nu mai este precum cel de altă dată, datorită oamenilor care și-au schimbat interesele în ceea ce privește ocuparea timpului liber. Dacă acum ceva timp, vizionarea unei piese de teatru pe săptămână era o activitate obișnuită, nu putem spune același lucru în ziua de azi.

Sfârșitul de săptămână înseamnă ieșirea în parc sau vizionarea unui film la cinematograf, ziua fiind încheiată seara, cu o oprire la cofetărie. Pentru majoritatea oamenilor, concediul de odihnă înseamnă recreerea la mare sau la munte, însă cei cu o situație materială mai buna își petreceau vacanța, de regulă pe Coasta de Azur din Franța. Comparativ cu acea perioadă, în prezent își permit să viziteze mai multe atracții turistice, atât la noi în țară, cât și în străinătate. Fiecare perioadă prin care a trecut acest oraș a influențat devenirea acestuia. Așadar, tu la ce te gândești când spui București?

Mihai Ana-MAria - Clasa a 10-a A

Chlorodont
SAVOIA
WIMPASSING

Amintiri

CLUBUL PARTIDULUI ȚARANES
ORGANIZAȚIA CAPITALEI
32 KODAK 32
KODAK

BUCUREȘTI, CASA MEA

Capitala României, București, este un oraș plin de viață, unde românii de pretutindeni și chiar persoanele de alte etnii își pot croi un destin înfloritor. Acest loc îmi este casă și eu reprezint a patra generație a neamului meu care se naște și trăiește în spiritul Micului Paris. Pentru mine și familia mea, totul se concentrează aici, pentru că mai presus de toate, noi nu avem rude în niciun alt loc al acestei țări. Ne apreciem capitala și fiecare părticică a sa și suntem mândri că ne numim bucureșteni.

Amintirile noastre sunt strâns legate de parcurile sale cu personalitate, mai ales de Orășelul Copiilor, care mi-a fost ca o curte, chiar dacă mereu am trăit la bloc, un trist adevăr al vieții citadine, unde majoritatea oamenilor își duc veacul în apartamente fără a avea bucuria de a deține o mică grădină personală. Pe de altă parte, Herăstrăul este mereu o bună opțiune unde mă pot relaxa și plimba, încă de mică ceream să fiu însoțită acolo și încă îmi amintesc cum străbunicul meu se străduia să nu mă piardă prin locurile special amenajate pentru joacă, de unde alergam pe alei. Cișmigiul, alt parc al copilăriei mele, unde mă visam să merg în fiecare zi după ore, studiind, bineînțeles, la Colegiul Național Gheorghe Lazăr. Chiar dacă lucrurile nu au ieșit cum doream eu, fiind elevă a Colegiului Economic Virgil Madgearu, tot îmi amintesc cu drag lacul, patinoarul și Rotonda Scriitorilor.

În privința monumentelor, am rămas fascinată de Ateneul Român, o sală de concerte impresionantă, unde am participat la mai multe evenimente, încă din clasa a șaptea. După cum a declarat și Alexandru Odobescu: „N-ar fi o adevărată minune a artei picturale feeria de scene din istoria națională cu care dorim a vedea acoperită friza ce înconjoară sala circulară a viitorului nostru ateneu?”, Ateneul nostru este o adevărată capodoperă, ce m-a lăsat uimită de la prima vizită. Concertele răsună puternic și priveliștea este demnă de apreciat.

O altă bijuterie a Bucureștiului este chiar Parlamentul. Pentru mine și parcul de lângă, Izvor, îi dă o notă de noblețe. Târgurile și festivalurile organizate în fața acestuia, mi-au adus, de asemenea, momente de neuitat. Artificiile privite în de-aproape, spectacolul de lumini, de fiecare an nou, au fost cele mai frumoase în Piața Constituției (chiar dacă mereu au acoperit măreția Parlamentului cu fumul lăsat în urmă).

Pe scurt, acest oraș face parte din mine, deoarece oriunde pe lumea aceasta aș pleca aș fi sigură că m-aș întoarce aici. Mă doare critica asupra sa, neglijența asupra aspectului, dar sper că unele lucruri se vor schimba. Mereu modificările au avut efecte atât pozitive, cât și negative, cum ar fi amenajarea unui sector uneori a dus la tăierea copacilor, doar pentru a construi o parcare. Acea parcare a făcut rost de locuri pentru mașini, însă au atacat natura. Orice oraș, fie că este capitală sau nu, are nevoie de natură și de oameni care să-l protejeze

MANOLACHE VALENTINA

Sandu Maria-Alexandra – clasa a 12a B

SCRISOAREA UNUI STUDENT NEVOIT SĂ-ȘI PĂRĂSEASCĂ LOCURILE NATALE

Dragă necunoscutule,

Îmi scriu gândurile pe o foaie goală, pot spune lipsit de sentimente. Lasă-mă să mă prezint, sunt elev în ultimul an de liceu și încerc să mă obișnuiesc cu ideea că o dată cu terminarea acestuia se va rupe și legătura mea cu tine, mi-ai oferit totul și totuși nimic.

Străzile tale îmi trezesc emoții profunde dar nu suficient de puternice încât să mă facă să mai stau. Sunt nenumărate locuri care mă făceau să am câte o lacrimă în ochi datorită experiențelor trăite, acum acele lacrimi au dispărut și acele locuri mă fac să trec ca și orice alt muritor de rând.

Serile de vară pierdute pe afară la jucat sfoara sau șotronul cu alți copii, juliturile în genunchi de la scamatoriile nereușite pe role sunt uitate de mult. Ce mai persistă încă este mirosul de vanilie de la patiseria din colț, de unde bunicul mă bucura cu o gogoașă sau cu o merdenea ori de câte ori venea să stea cu mine. De când eram mic și până acum totul s-a schimbat, tehnologia și „americănismele" luându-ți farmecul tău aparte, cum ar spune mai nou un copil, farmecul tău comunist.

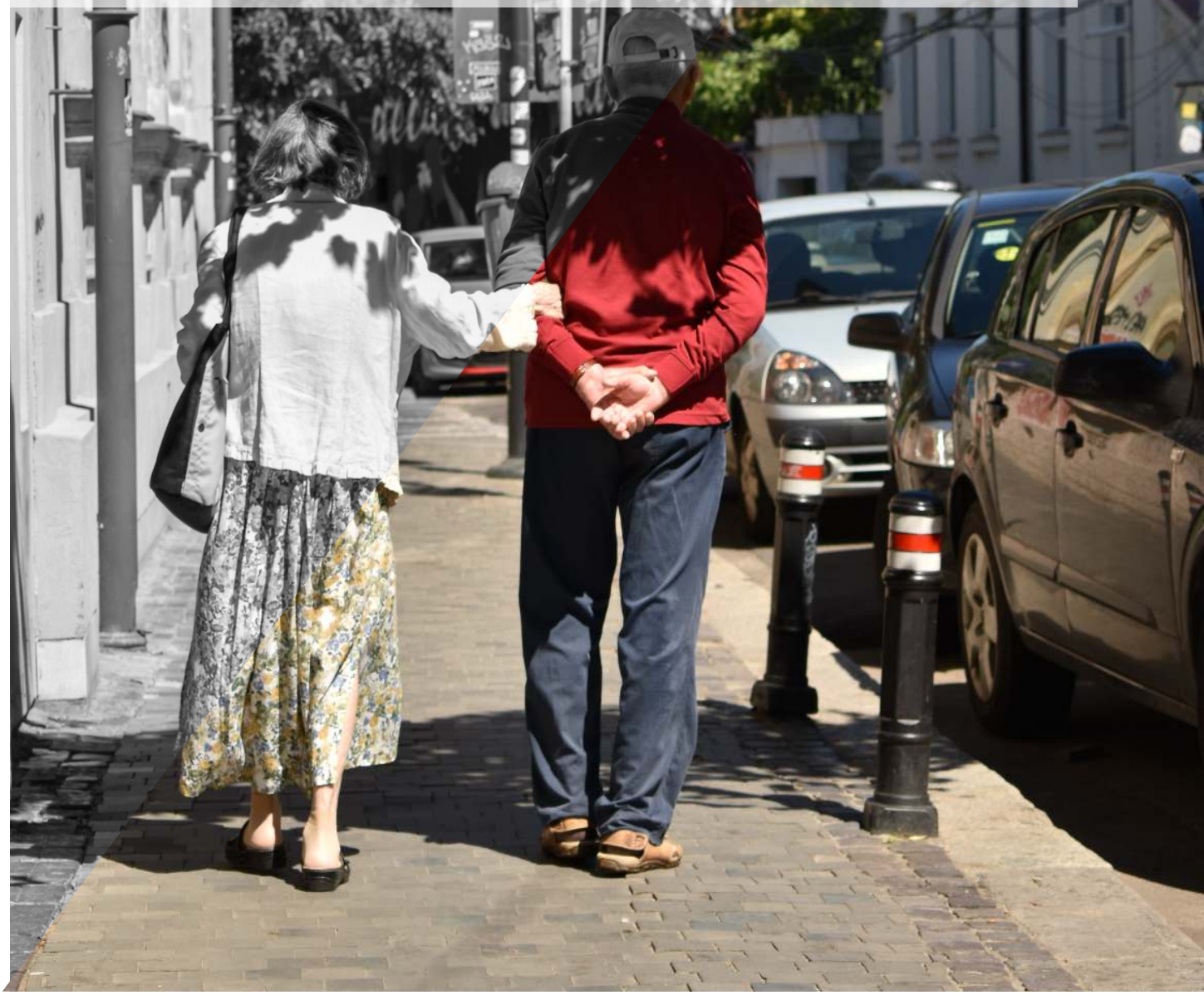

Când am început să mai cresc, pot spune că abia atunci te-am descoperit cu adevărat, să îți văd adevărata frumusețe. Bulevardele lungi cu un aer elegant, cu porți și case în felurite stiluri, ce mă făceau să mă simt că sunt dintr-o altă poveste. Pontonul de pe marginea Dâmboviței, Parcul Cișmigiu, alte străzi și cafenele opreau la un moment dat timpul în loc pentru mine. Tot aici am învățat ce înseamnă să fii îndrăgostit, răsunai pe atunci cu mine, acum ești înecat cu noxe și oameni dezinteresați.

Nistor Ana-Maria

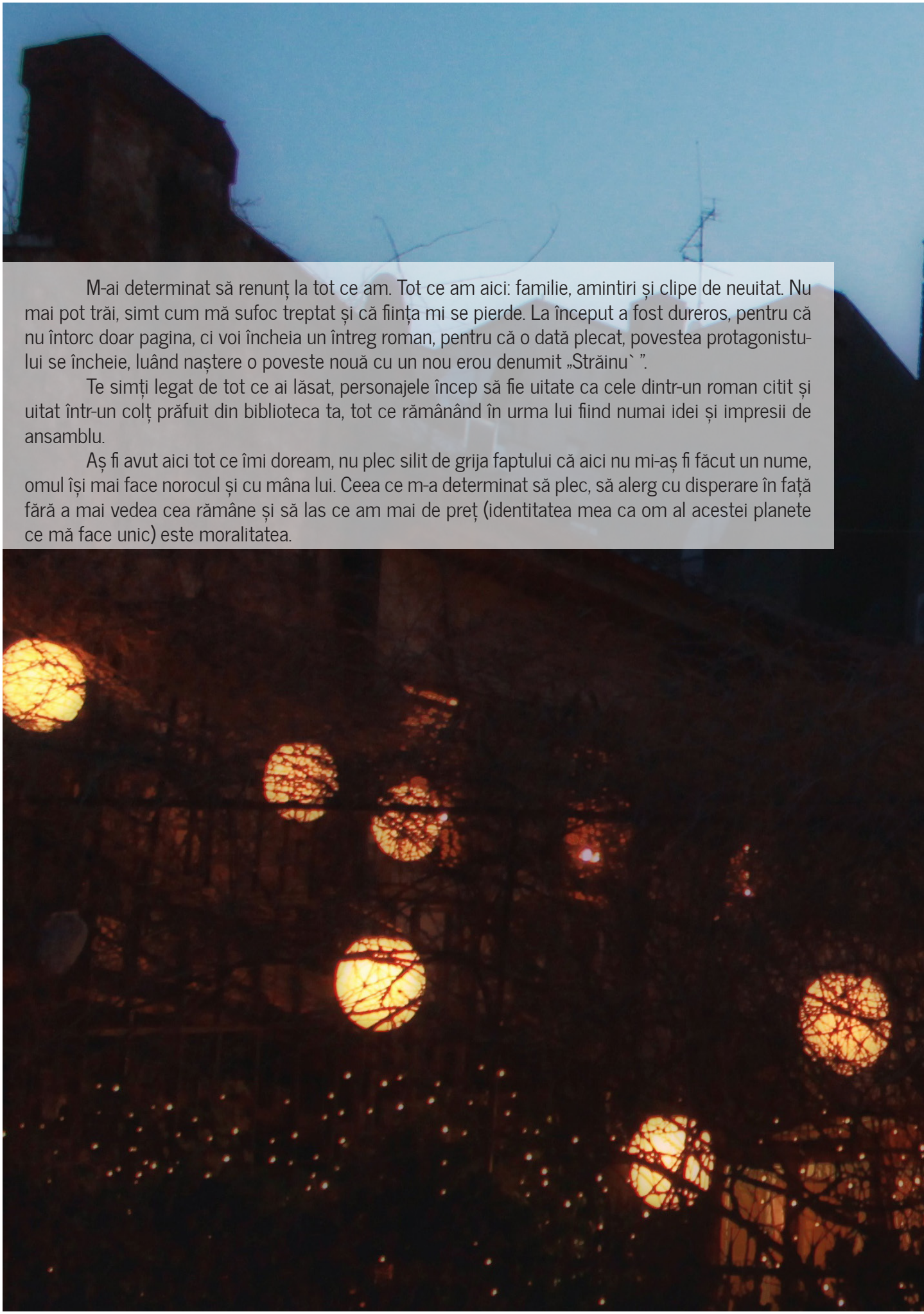

M-ai determinat să renunț la tot ce am. Tot ce am aici: familie, amintiri și clipe de neuitat. Nu mai pot trăi, simt cum mă sufoc treptat și că ființa mi se pierde. La început a fost dureros, pentru că nu întorc doar pagina, ci voi încheia un întreg roman, pentru că o dată plecat, povestea protagonistului se încheie, luând naștere o poveste nouă cu un nou erou denumit „Străinu` ".

Te simți legat de tot ce ai lăsat, personajele încep să fie uitate ca cele dintr-un roman citit și uitat într-un colț prăfuit din biblioteca ta, tot ce rămânând în urma lui fiind numai idei și impresii de ansamblu.

Aș fi avut aici tot ce îmi doream, nu plec silit de grija faptului că aici nu mi-aș fi făcut un nume, omul își mai face norocul și cu mâna lui. Ceea ce m-a determinat să plec, să alerg cu disperare în față fără a mai vedea cea rămâne și să las ce am mai de preț (identitatea mea ca om al acestei planete ce mă face unic) este moralitatea.

Tot ce a fost enumerat mai sus a fost o simplă idee pe care mi-am format-o asupra ta ca să supraviețuiesc, dar atunci când deschizi cu adevărat ochii realitatea dezvăluie cu adevărat ce ești de fapt. Îndepărtând orice urmă de sentimente, fiind cât mai aproape de finalul apoteotic al romanului meu de locuitor bucureștean, totul devine o anarhie: oamenii mor în spitale, bătrânii calcă tinerii în picioare, analfabeți care devin mari poeți pe la nunți, botezuri, cumetrii și alte „paranghelii", copieri după modele occidentale fără baza manierelor fundamentale, valorile societății bucureștene moderne cât și celei de deunăzi de pe vremea domnului Caragiale fiind ca celulele canceroase care dacă sunt extirpate recidivează de zeci de ori mai rău răspândindu-se peste tot, mai nou posibil și World Wide Web (peste tot în lume pe internet).

Așa că plec!

"-De ce mă? -Ca să se mire proștii" (Moromeții, Marin Preda)

Cu vorbe goale un vechi bucureștean,
Străinu`

Drăghici Diana-Elena – clasa 12-a E

BUCUREȘTI, MARTOR TĂCUT AL EXISTENȚEI MELE

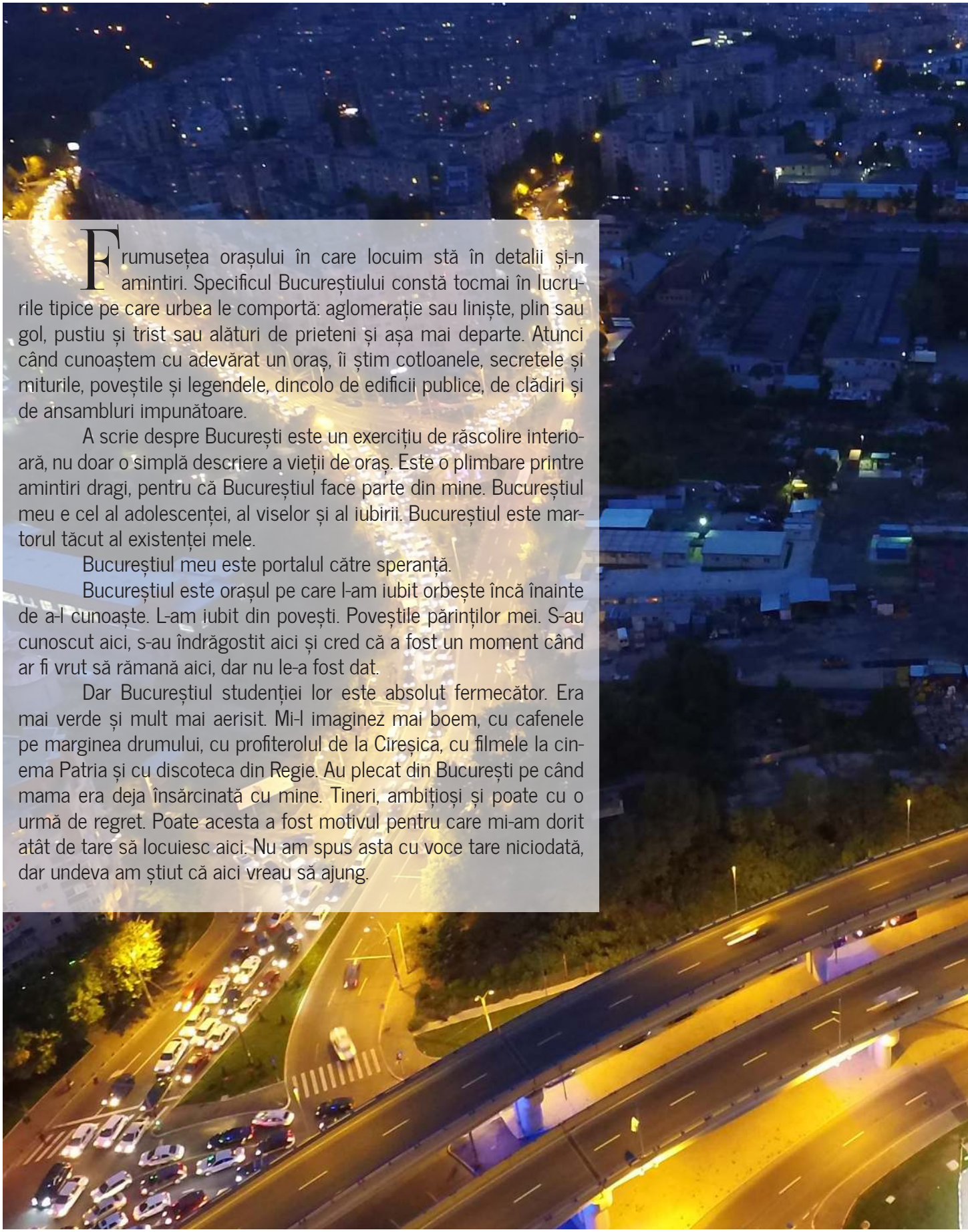

Frumusețea orașului în care locuim stă în detalii și-n amintiri. Specificul Bucureștiului constă tocmai în lucrurile tipice pe care urbea le comportă: aglomerație sau liniște, plin sau gol, pustiu și trist sau alături de prieteni și așa mai departe. Atunci când cunoaștem cu adevărat un oraș, îi știm cotloanele, secretele și miturile, poveștile și legendele, dincolo de edificii publice, de clădiri și de ansambluri impunătoare.

A scrie despre București este un exercițiu de răscolire interioară, nu doar o simplă descriere a vieții de oraș. Este o plimbare printre amintiri dragi, pentru că Bucureștiul face parte din mine. Bucureștiul meu e cel al adolescenței, al viselor și al iubirii. Bucureștiul este martorul tăcut al existenței mele.

Bucureștiul meu este portalul către speranță.

Bucureștiul este orașul pe care l-am iubit orbește încă înainte de a-l cunoaște. L-am iubit din povești. Poveștile părinților mei. S-au cunoscut aici, s-au îndrăgostit aici și cred că a fost un moment când ar fi vrut să rămană aici, dar nu le-a fost dat.

Dar Bucureștiul studenției lor este absolut fermecător. Era mai verde și mult mai aerisit. Mi-l imaginez mai boem, cu cafenele pe marginea drumului, cu profiterolul de la Cireșica, cu filmele la cinema Patria și cu discoteca din Regie. Au plecat din București pe când mama era deja însărcinată cu mine. Tineri, ambițioși și poate cu o urmă de regret. Poate acesta a fost motivul pentru care mi-am dorit atât de tare să locuiesc aici. Nu am spus asta cu voce tare niciodată, dar undeva am știut că aici vreau să ajung.

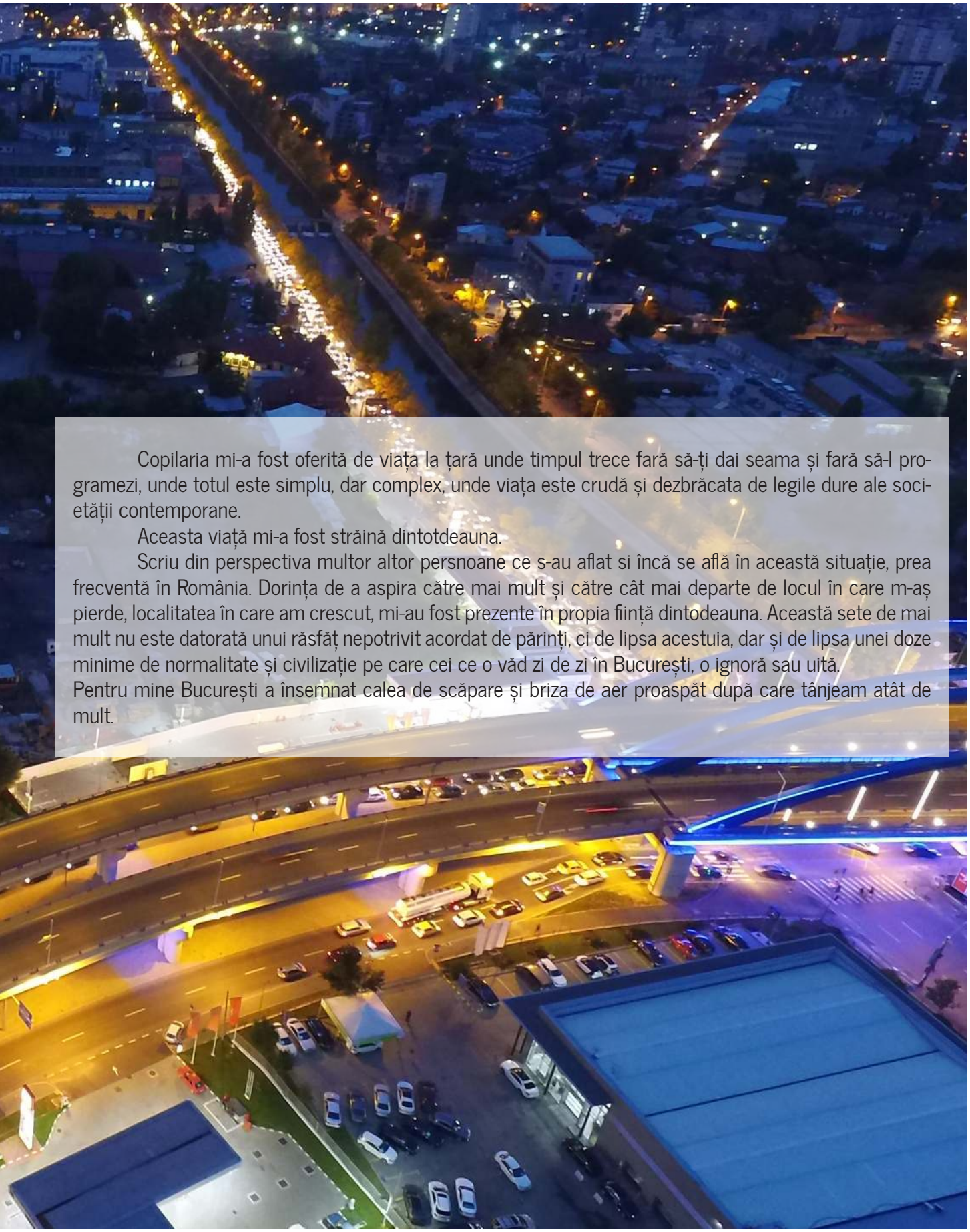

Copilaria mi-a fost oferită de viața la țară unde timpul trece fară să-ți dai seama și fară să-l programezi, unde totul este simplu, dar complex, unde viața este crudă și dezbrăcata de legile dure ale societății contemporane.

Aceasta viață mi-a fost străină dintotdeauna.

Scriu din perspectiva multor altor persnoane ce s-au aflat si încă se află în această situație, prea frecventă în România. Dorința de a aspira către mai mult și către cât mai departe de locul în care m-aș pierde, localitatea în care am crescut, mi-au fost prezente în propia ființă dintodeauna. Această sete de mai mult nu este datorată unui răsfăț nepotrivit acordat de părinți, ci de lipsa acestuia, dar și de lipsa unei doze minime de normalitate și civilizație pe care cei ce o văd zi de zi în București, o ignoră sau uită.
Pentru mine București a însemnat calea de scăpare și briza de aer proaspăt după care tânjeam atât de mult.

Nu voi uita niciodată ziua în care am aflat media pe care o obținusem după examenul din clasa a XIII-a. Notele nu erau strălucite nici decum, dar pentru mine acea notă nu trebuia să însemne performanță sau inteligență sau carieră, pentru mine acea medie de pe foaia lipită cu scotch pe geamul ușii de metal galben, după tiparul comunist, a școlii generale pe care o vedeam ca pe cutie de chibrit ce nu putea duce decât într-un singur loc, acea notă pentru mine era biletul către București, mai exact Colegiul Economic "Virgil Madgearul", departe de străzile pustii, departe de locurile pe care le uram, departe de oamenii care nu-și găseau rostul și locul în sufletul meu, departe de provincie.

Acea zi a fost prima și ultima în care am plans de fericire.

Așa am ajuns în București. Mirosea urât, era aglomerat și nepăsător. Nu vezi fețe cunoscute pe stradă, lumea e grăbită și de cele mai multe ori încruntată. Sunt multe lucruri pe care le-aș schimba aici, uneori aș fugi de aici, dar e ceva care mă ține totuși pe loc. Dar acasă a devenit aici. Cred că oriunde m-aș muta în viața asta, aș purta în suflet Bucureștiul. Nu știu dacă fantezia sau realitatea, dar sunt sigură că va rămâne cu mine.

Drumul meu către București nu s-a încheiat încă, cu timpul am învățat să-l urăsc, așa cum se întamplă cu majoritatea viselor din copilările ce sunt lovite mai devreme sau mai târziu de realitate, însă v-a rămâne întoteauna exact ca la început, când îl doream atât de mult.

Pentru fiecare dintre noi, Bucureștiul este altceva, poate fi doar capitala țării, locul în care ai crescut, te-ai maturizat, în care ai trăit sau te-ai stins, în care mergi la serviciu, în care ai primit o educație, dar pentru mine Bucureștiul însemana vitalitate, înseamnă dorința juvenilă de a trăi și de a greși, de a realiza, de a experimenta, înseamnă dorința pentru mai mult, însemnă calea de scăpare pe care am avut norocul de a o urma.

Bucureștiul meu este minunat pentru că este exact așa cum îl văd și îl simt doar eu.

Răducanu Marina Luana – clasa a 12a B

ÎN PAS DE TRECĂTOR

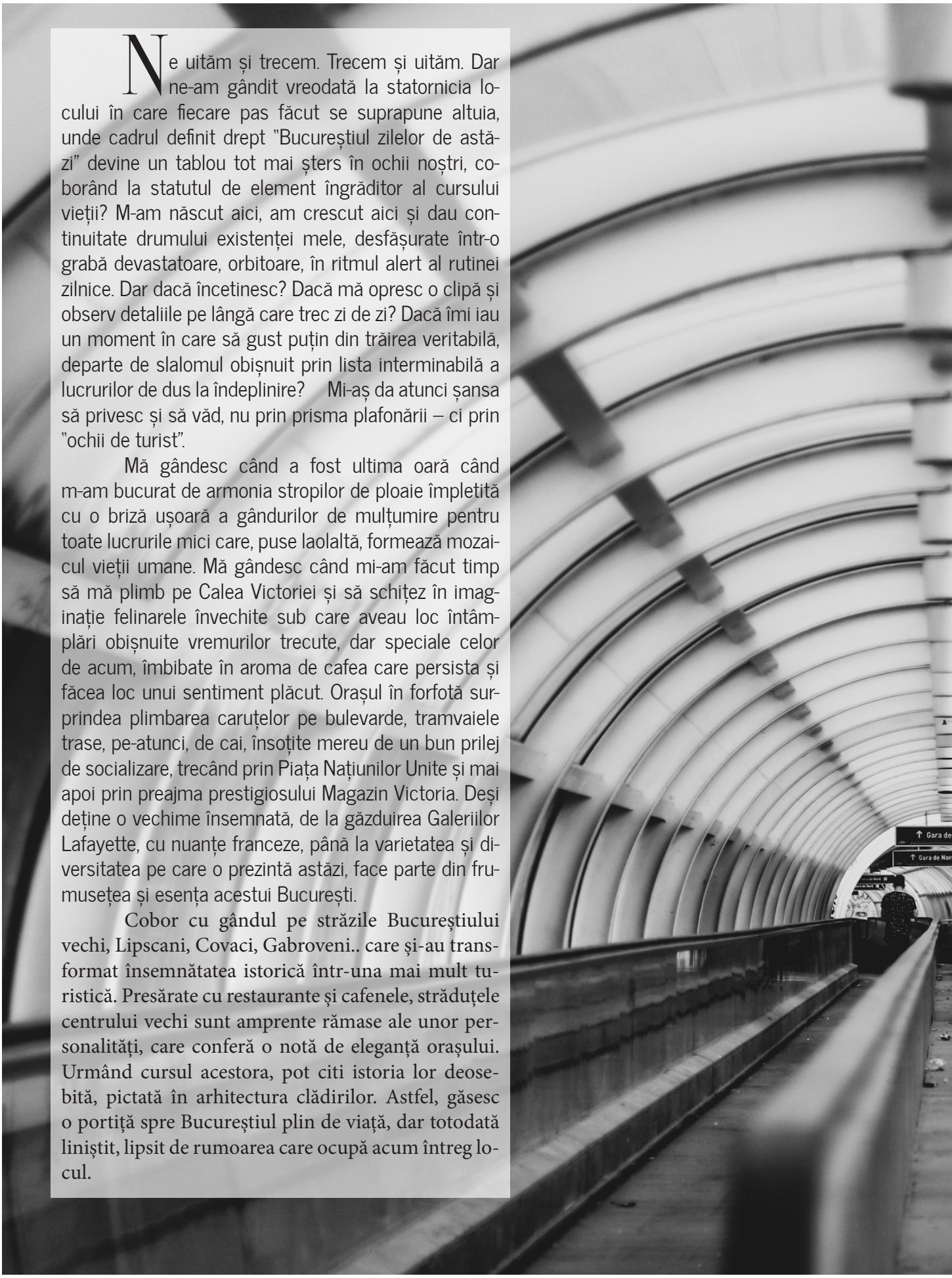

Ne uităm și trecem. Trecem și uităm. Dar ne-am gândit vreodată la statornicia locului în care fiecare pas făcut se suprapune altuia, unde cadrul definit drept "Bucureștiul zilelor de astăzi" devine un tablou tot mai șters în ochii noștri, coborând la statutul de element îngrăditor al cursului vieții? M-am născut aici, am crescut aici și dau continuitate drumului existenței mele, desfășurate într-o grabă devastatoare, orbitoare, în ritmul alert al rutinei zilnice. Dar dacă încetinesc? Dacă mă opresc o clipă și observ detaliile pe lângă care trec zi de zi? Dacă îmi iau un moment în care să gust puțin din trăirea veritabilă, departe de slalomul obișnuit prin lista interminabilă a lucrurilor de dus la îndeplinire? Mi-aș da atunci șansa să privesc și să văd, nu prin prisma plafonării – ci prin "ochii de turist".

Mă gândesc când a fost ultima oară când m-am bucurat de armonia stropilor de ploaie împletită cu o briză ușoară a gândurilor de mulțumire pentru toate lucrurile mici care, puse laolaltă, formează mozaicul vieții umane. Mă gândesc când mi-am făcut timp să mă plimb pe Calea Victoriei și să schițez în imaginație felinarele învechite sub care aveau loc întâmplări obișnuite vremurilor trecute, dar speciale celor de acum, îmbibate în aroma de cafea care persista și făcea loc unui sentiment plăcut. Orașul în forfotă surprindea plimbarea caruțelor pe bulevarde, tramvaiele trase, pe-atunci, de cai, însoțite mereu de un bun prilej de socializare, trecând prin Piața Națiunilor Unite și mai apoi prin preajma prestigiosului Magazin Victoria. Deși deține o vechime însemnată, de la găzduirea Galeriilor Lafayette, cu nuanțe franceze, până la varietatea și diversitatea pe care o prezintă astăzi, face parte din frumusețea și esența acestui București.

Cobor cu gândul pe străzile Bucureștiului vechi, Lipscani, Covaci, Gabroveni.. care și-au transformat însemnătatea istorică într-una mai mult turistică. Presărate cu restaurante și cafenele, străduțele centrului vechi sunt amprente rămase ale unor personalități, care conferă o notă de eleganță orașului. Urmând cursul acestora, pot citi istoria lor deosebită, pictată în arhitectura clădirilor. Astfel, găsesc o portiță spre Bucureștiul plin de viață, dar totodată liniștit, lipsit de rumoarea care ocupă acum întreg locul.

Găsesc o amintire a copilăriei petrecute pe aleile parcurilor înflorite, însoțite de plimbări pe marginea lacului Cișmigiu, unde razele de soare se oglindesc în apă și se prefac în bucurie. Reconstruiesc imaginea parcului Carol de pe Dealul Filaretului, un vechi prieten de-al Bucureștiului, dar și de-al meu, plin de căldura lunilor de vară. Îmi cobor privirea spre frunzele ruginii care foșnesc sub talpa piciorului meu în toamnele arămii din Herăstrău și încerc, mai apoi, să presez într-o carte fulgii de nea, șezând pe o bancă de lemn, pe care au mai rămas doar urme de vopsea. Inspir și deodată mă întorc la parfumul îmbietor al florilor de mai, de unde povestea își reia cursul în același fel, până când detaliile fascinante devin tot mai vagi și sfârșesc în umbra plafonării.

În ciuda degradării și transformării necontenite, în București vibrează un cântec de fundal – simbol al existenței sale stă astăzi în picioare Ateneul, purtându-ne în timp către simfonia trăirii lui Enescu.

Tot muzica e cea care unește trecutul de prezent, păstrând pasiunea noastră comună pentru artă. Pe urmele istoriei ce e aceeași pentru toți, Casa Poporului se arată grandioasă în ochii noștri, purtând însă în spate amintirile amare ale generațiilor trecute, care au călcat pragul regimului comunist. Suntem înconjurați de o sferă de elemente pe care le vedem cu toții, dar le percepem în moduri atât de diferite, din perspectiva propriei personalități. Tot astfel și Arcul de Triumf a fost construit ca un omagiu adus eroilor țării noastre, dar pentru noi își pierde treptat din însemnătate..

Plin de un farmec uitat de lume, în care frumosul stă inscripționat în cele mai mici detalii, trăim în același București, același oraș de pe malul Dâmboviței, prin care ar trebui mai mult să ne uităm.. să trecem.. fără să uităm.

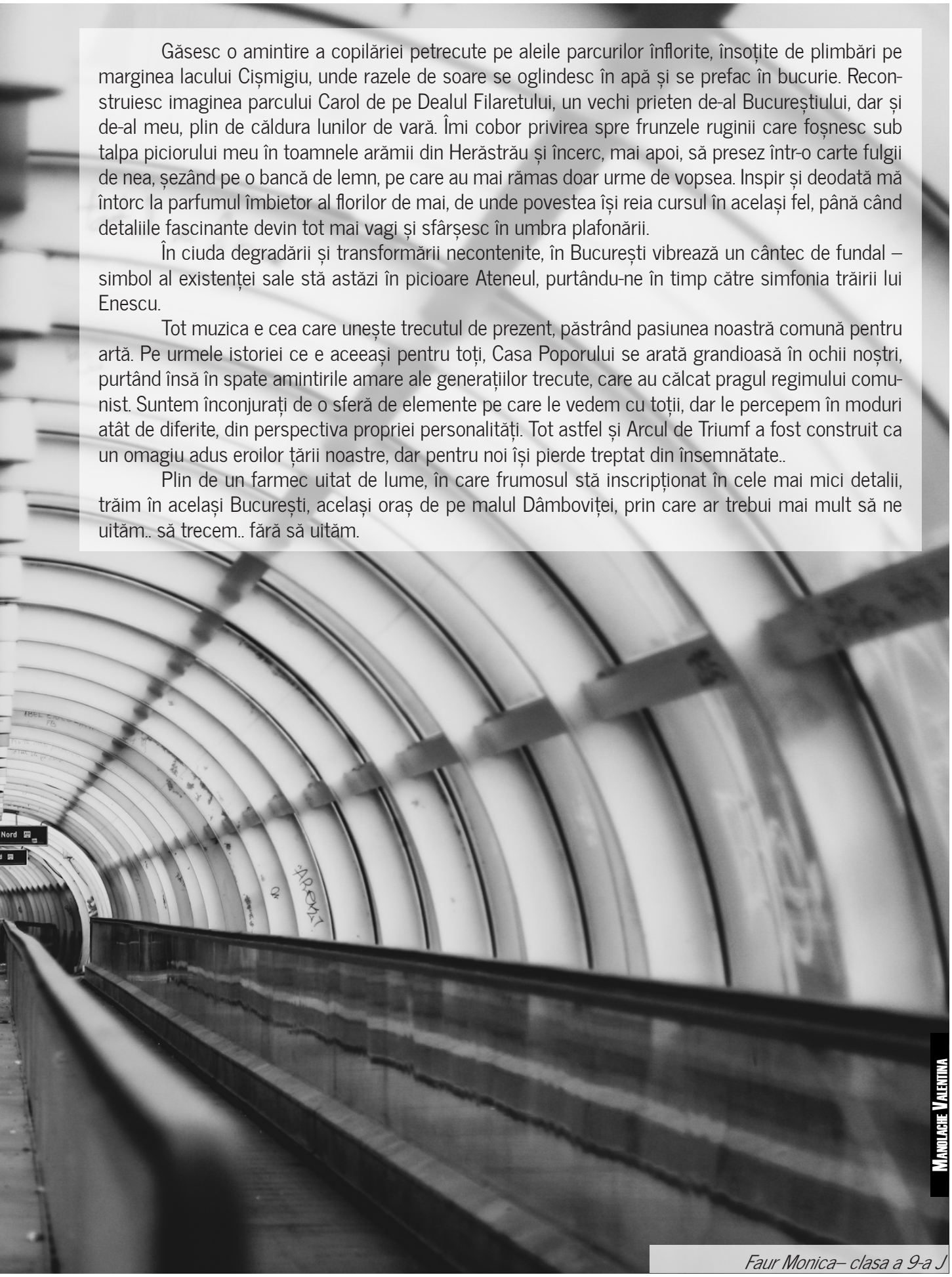

Manolache Valentina

Faur Monica– clasa a 9-a J

CU ȘI DESPRE BUCUREȘTI

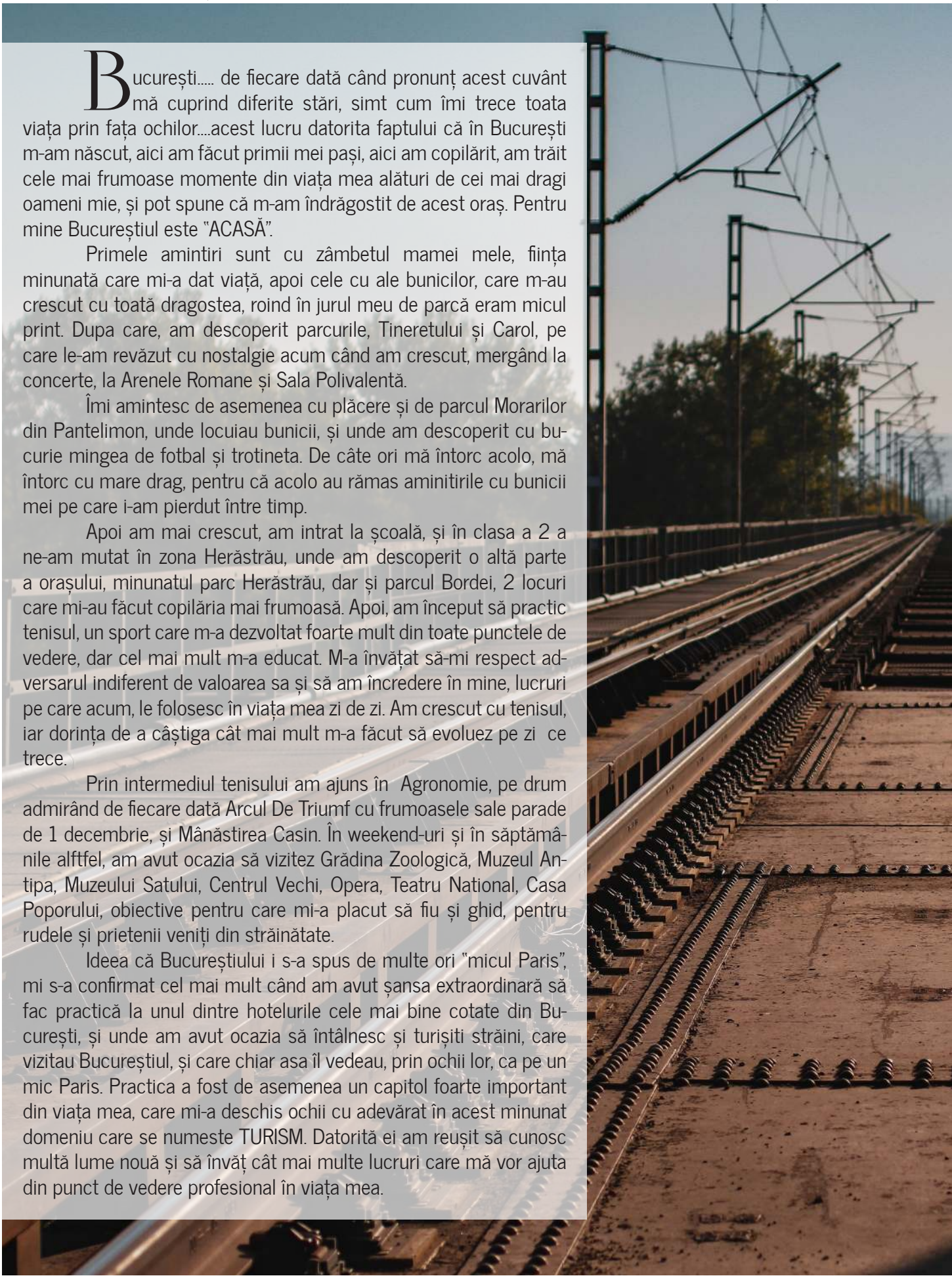

Bucureşti..... de fiecare dată când pronunț acest cuvânt mă cuprind diferite stări, simt cum îmi trece toata viața prin fața ochilor....acest lucru datorita faptului că în Bucureşti m-am născut, aici am făcut primii mei pași, aici am copilărit, am trăit cele mai frumoase momente din viața mea alături de cei mai dragi oameni mie, și pot spune că m-am îndrăgostit de acest oraș. Pentru mine Bucureștiul este "ACASĂ".

Primele amintiri sunt cu zâmbetul mamei mele, ființa minunată care mi-a dat viață, apoi cele cu ale bunicilor, care m-au crescut cu toată dragostea, roind în jurul meu de parcă eram micul print. Dupa care, am descoperit parcurile, Tineretului și Carol, pe care le-am revăzut cu nostalgie acum când am crescut, mergând la concerte, la Arenele Romane și Sala Polivalentă.

Îmi amintesc de asemenea cu plăcere și de parcul Morarilor din Pantelimon, unde locuiau bunicii, și unde am descoperit cu bucurie mingea de fotbal și trotineta. De câte ori mă întorc acolo, mă întorc cu mare drag, pentru că acolo au rămas aminitirile cu bunicii mei pe care i-am pierdut între timp.

Apoi am mai crescut, am intrat la școală, și în clasa a 2 a ne-am mutat în zona Herăstrău, unde am descoperit o altă parte a orașului, minunatul parc Herăstrău, dar și parcul Bordei, 2 locuri care mi-au făcut copilăria mai frumoasă. Apoi, am început să practic tenisul, un sport care m-a dezvoltat foarte mult din toate punctele de vedere, dar cel mai mult m-a educat. M-a învățat să-mi respect adversarul indiferent de valoarea sa și să am încredere în mine, lucruri pe care acum, le folosesc în viața mea zi de zi. Am crescut cu tenisul, iar dorința de a câștiga cât mai mult m-a făcut să evoluez pe zi ce trece.

Prin intermediul tenisului am ajuns în Agronomie, pe drum admirând de fiecare dată Arcul De Triumf cu frumoasele sale parade de 1 decembrie, și Mânăstirea Casin. În weekend-uri și în săptămânile alftfel, am avut ocazia să vizitez Grădina Zoologică, Muzeul Antipa, Muzeului Satului, Centrul Vechi, Opera, Teatru National, Casa Poporului, obiective pentru care mi-a placut să fiu și ghid, pentru rudele și prietenii veniți din străinătate.

Ideea că Bucureștiului i s-a spus de multe ori "micul Paris", mi s-a confirmat cel mai mult când am avut șansa extraordinară să fac practică la unul dintre hotelurile cele mai bine cotate din București, și unde am avut ocazia să întâlnesc și turiștiti străini, care vizitau Bucureștiul, și care chiar asa îl vedeau, prin ochii lor, ca pe un mic Paris. Practica a fost de asemenea un capitol foarte important din viața mea, care mi-a deschis ochii cu adevărat în acest minunat domeniu care se numeste TURISM. Datorită ei am reușit să cunosc multă lume nouă și să învăț cât mai multe lucruri care mă vor ajuta din punct de vedere profesional în viața mea.

Și cum Parisul are si el un cartier cosmopolit care se numește La Defense, într-o zi ne-am trezit și noi cu câteva clădiri de tipul "sky tower", respectiv sediul central al Raiffaisen, clădirile de birouri din zona de nord a capitalei, mall-ul Promenada, podurile de la Pipera și Basarab, care au venit să confere orașului un aer modern dându-i o altă perspectivă.

Chiar dacă pe vremea copilariei mele nu existau piste de biciclete, pisicine, patinoare în aer liber, locuri de joacă și de petrecere a timpului liber, și chiar dacă am călătorit destul de mult prin lume, respectiv la 12 ani ajunsesem deja pe toate continentele, Bucureștiul este și va rămâne în inima mea, ca și orașul amintirilor mele, alături de cei dragi.

MANOLACHE VALENTINA

Bojica Albert Cosmin – clasa a 10a A

M-AM AGĂȚAT DE AER

M-am născut în București atunci când viața începea în sfârșit să capete sens pentru foarte mulți dintre locuitorii României, eliberați de rigorile vieții comuniste și dornici să se înscrie în valorile vestului. Atunci am apărut și eu fără nici o iluzie conștientă că urmează să am Bucureștiul ca decor al anilor copilăriei, ca personaj ce orchestrează primele zguduiri ale ființei mele, ca martor al experiențelor mele de adolescentă.

Mai întâi, am fost copil în București. Suficient de mare să pot merge la grădiniță, unde din ce mi se povestește detestam fiecare moment, să pot explora micul univers din tabloul protector al familiei, să mă joc și să încep ușor să acumulez cunoștințe elementare. Am mers la școală, tot în București; în același cartier în care se desfășura în procent dominant viața mea, cartier unde singurul frumos distins de un copil era dezvăluit de micile parcuri dintre blocuri sau de întâlnirile prelungite cu prietenii în după-amiezile zilelor senine. Ceva indefinit și ezoteric mi-a dezvăluit de pe atunci sentimentul apartinerii de un loc, de o comunitate- fără să mă cucerească în nici un fel- a fost desemnat „acasă" de sufletul meu care nu era încă expus adevăratelor lumi exterioare.

Mandlachie Valentina

Arhitectura mea nu se regăsea decât în binecunoscutele blocuri gri de opt, zece, douăsprezece și rareori patru etaje și în clădirile grădiniței și școlii. Fântâna banală din parcul de peste drum avea statut de moment; natura mea se înalța câteodată mai sus decât mine, în plantele răzlețe și uitate de timp din parcul Politehnicii și era încadrată misterios, dar familiar, de castanii lângă care mă fotografia tata în fiecare toamnă. Oamenii care îmi înconjurau universul erau vecinii mei, la scara mai mică sau mai largă. În timp ce majoritatea erau necunoscuți, se făcea că pe unii îi cunoșteau părinții, alții erau colegii mei, însă cei care stârneau cel mai mult interesul copilului curios și fermecat de altădată erau cei cu care mă intersectam în același loc de fiecare data, săptămânal sau chiar zilnic, lucru cunoscut parcă doar de noi. Atunci , eram puternic adâncită în iluzia sincronizărilor magice și nu sesizam că momentul intersectării cu acești oameni se datora rutinei pe care ei o urmau riguros, zi de zi, săptămână de săptămână. Acum, adultul din mine îi compatimește pentru viețile lor monotone și îi admiră pentru perseverența de a accepta un stil de viață căruia nu aș putea vreodată să mă dedic.

Am învățat să scriu și să citesc în București, cunoștințe pe care le consider cele mai valoroase, întrucât îmi oferă privilegiul explorării lumii din jur și a celei lăuntrice.

Îmi amintesc fugar ieșirile din cartierul cu care eram atât de obișnuită în anii copilăriei: excursiile palpitante cu colegii de la școală la teatru sau la Opera Comică pentru Copii, vizitele prelungite de rugămințile mele copilărești în Herăstrău sau Cișmigiu, chiar și orele de dans desfășurate într-o sală de sport de gimnaziu în Titan care aveau scopul să-mi epuizeze energia util. Mai specific, îmi amintesc atenția primită atunci când îmi însoțeam părinții în vizită la prieteni- cu atât mai diversificată și istovitoare cu cât eram mai puțini copii; revăd clar o după amiază în care m-am bucurat cu mama de soarele ușor anemic al toamnei în Gradina Botanică; închid ochii și retrăiesc vivace emoția primei lecții de pian avută în zona Lacului Tei... Amintiri ale Bucureștiului copilăriei mele.

Am crescut, am învățat să ajung singură unde am nevoie, să insuflu o urmă de independență, deși câteodată doar aparentă acțiunilor mele, să simt libertatea alegerii atât satisfăcător cât și dur, să-mi întind aripile cunoașterii adolescentine și să mă avânt într-o planare de tipul celei în care pilotul, oricâte măsuri de precauție și repere își va lua, nu va putea preveni turbulențele, însă își continuă aprig zborul, neștiind că de fapt nu se grăbește să ajungă la destinație.

Mi-am ales liceul- intuiția mi-a spus atunci că este opțiunea perfectă și mi-a demonstrat astfel că poate da și greș. Învățam la Colegiul Național Gheorghe Șincai, având patru ani ce se voiau plini de aventuri uluitoare în față. Așteptările mi-au fost spulberate dur, însă praful lăsat de ele m-a făcut să înțeleg că nu am de ce să-mi ucid spiritul liber și creativ, că pot da greș și că nu îmi va scoate nimeni ochii cu propriul cuțit al orgoliului. Atunci am făcut un pas înapoi și am ales din nou; am dat nas în nas cu situația terifiantă de a lua decizia corectă și am răspuns promt, nestingherită de frica greșelii colosale pe care puteam să o evoc a doua oara. Puterea alegerii libere oferită din nou instiga în mine o flacără ce emana dependență și m-a convins că așa se nasc cele mai frumoase clipe- cele lipsite de regrete. Am învățat toate astea în București.

Eram la Piața Romană acum. Acordurile de pian încetaseră, poate precoce, dar inima mea nu se liniștea. M-am îndrăgostit, într-o zi caldă de vară, în Parcul Gradina Icoanei. Prima iubire am trăit-o firesc, asemeni respirației aducătoare de suflu vital. Am realizat prea curând, poate, că ea nu se va opri din curgerea sa fără riscul sufocării și atingerii unui punct terminal interior care te face să nu mai vrei nimic, să nu mai speri, să nu mai dai, dar nici sa nu mai fi în stare să primești. Te asprește până când întorci capul scârbit când un cuplu se săruta în parc, îți răpește liniștea așteptării unui miracol ce știi că nu va mai veni niciodată, sau, mai rău, își va face apariția odată cu o altă sfâșiere sufletească. Am iubit frumos și sincer; am colindat străzi, parcuri, bulevarde și alei ale Bucureștiului la braț; am așteptat plină de dor în fața Facultății de Litere să termine cursurile pentru a ne putea ține de mână pe Aleea Îndrăgostiților din Cișmigiu, confensându-ne sentimentele parcă din priviri și zâmbete. Așa a fost prima mea iubire, trăită tot în București.

MANOLACHE VALENTINA

O vreme nu am mai putut revedea locurile care altădată îmi aduceau atâta fericire. Apoi încercam să zăbovesc mai mult prin ele, inventând scuze jalnice, cuprinsă de un dor zadarnic. Acum ne-am împăcat, îmi sunt apropiate; le mulțumesc că mi-au fost martore la primii fiori ai dragostei și le las bucuroasă să mă surprindă din nou.

Așa arată Bucureștiul în care am trăit eu 18 veri luminoase, toamne încununate cu amintiri, ierni lungi care se termină cu soare, primăveri pline de adevăr: calm, dar și prea energic câteodată, martor, dar si complice activ, dezvăluitor de frumos dar și de un grotesc fantastic... dualitati izbitor de clar regăsite și în locuitorii săi.

Petre Carmen – clasa a 12a E

GENERATOR DE MICI PLĂCERI

Trăiesc în acest oraș de aproape 17 ani. Aici mi-am petrecut copilăria - perioada inocenței, cu multe descoperiri și întrebări, cu multă, multă joacă și bucurie, fericire „pe pâine" și lipsa oricărei griji, adolescența – timidă la început, apoi vulcanică, tumultoasă, cu sentimente și trăiri extreme, cu noi responsabilități dar și multe satisfacții. Îmi doresc ca următoarele perioade ale vieții să mă găsească în același București, deoarece simt că aparțin acestui colț de lume, legat ireversibil de orașul natal.

Gândindu-mă la tema acestui articol, inițial nu știam ce aș fi putut să scriu... ce știu eu despre Bucureștiul "de altădată"? Încet, încet însă, am realizat că sunt destul de „calificat" să scriu un articol despre acest oraș, iar amintirile mele despre universul orașului în care m-am născut, culoarea cartierului în care am crescut, zgomotele, culorile și parfumul străzii copilăriei mele fiind îndeajuns.

Cartierul Băneasa... ce greu îmi este să scriu despre acest cartier unde am locuit primii 10 ani din viață...

Șirul amintirilor îmi este blurat de un sentiment straniu, același sentiment pe care l-am avut prima oară când am citit proza fantastică „La țigănci" a lui Eliade.

Casele micuțe și cochete se împleteau în același stil arhitectural, diferența fiind remarcată doar în tonurile de culoare și în masivitatea iederei care le îmbrăca. Peste tot domnea o liniște austeră, liniștea copilăriei, întreruptă, din când în când, de clinchetul înfundat al soneriilor de bicicletă.

Pe vremea aceea nu îmi era teamă de vară și sorbeam cu nesaț mirosul de salata de vinete și cafea neagră la ibric, amestecat cu parfumurile doamnelor trecute de ani.

Îmi amintesc de grădina unde am descoperit pentru prima oară furnicile, albinele, parfumul florilor și al ierbii proaspăt tăiate, gustul strugurilor, căpșunilor și zmeurei, unde am jucat fotbal, baschet, unde am escaladat copaci și am fost cu adevărat „copil". În mijlocul acestui univers fantastic trona un tei bătrân al cărui miros mă bântuie și acum și unde o ciocănitoare era întreruptă din activitatea ei doar de o pereche de veverițe care se jucau „de-a v-ați ascunselea". Îmi amintesc perfect cum mergeam împreună cu bunica în parculețul din inima cartierului, unde alergam cât mă țineau picioarele, unde râvneam la altă bicicletă decât cea pe care o aveam, unde am învățat să îmi țin echilibrul pe o trotinetă, unde mi-am făcut primii prieteni de care mă despărțeam cu greu când venea seara.

Nerfanu Vlad Traian

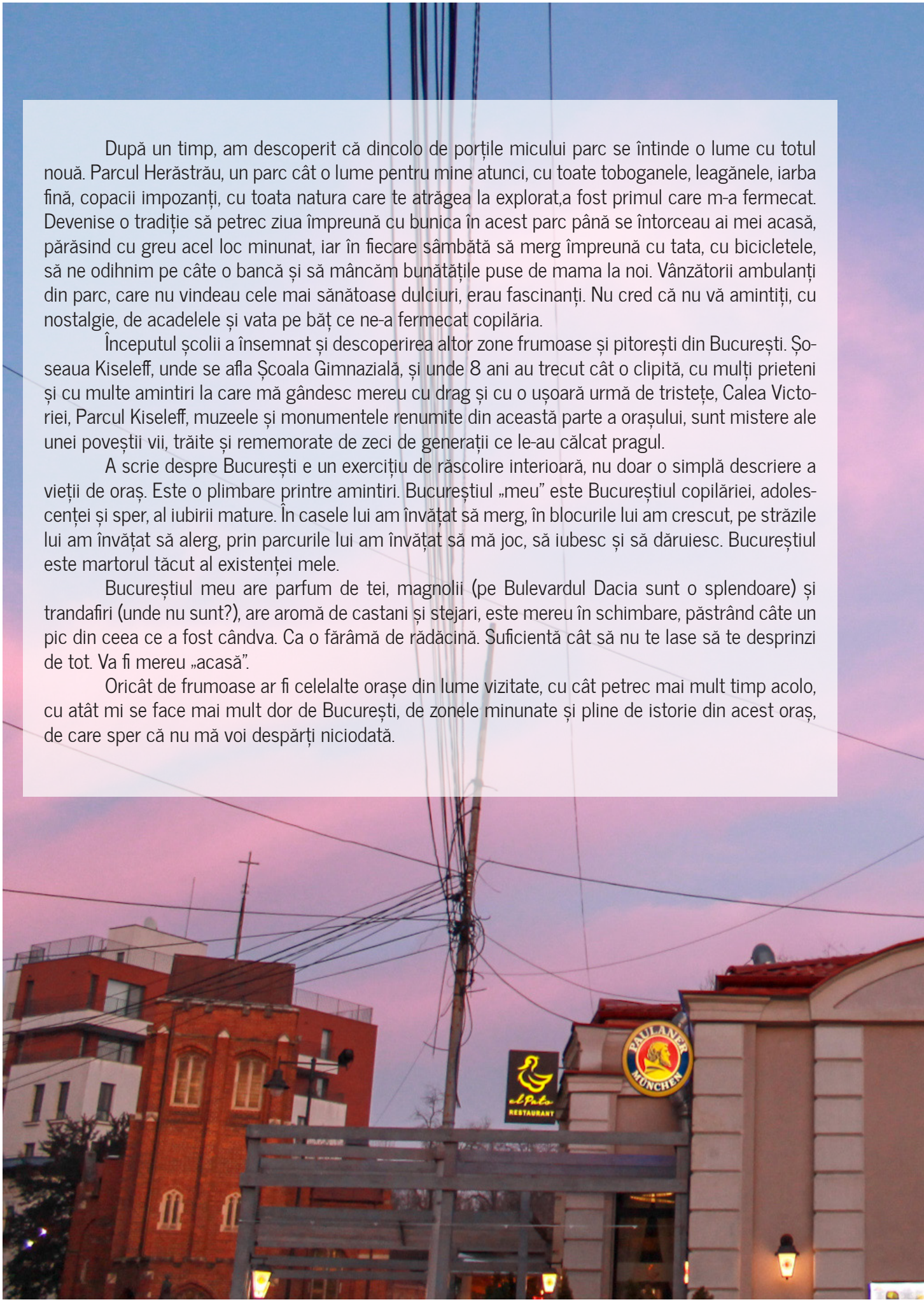

După un timp, am descoperit că dincolo de porțile micului parc se întinde o lume cu totul nouă. Parcul Herăstrău, un parc cât o lume pentru mine atunci, cu toate toboganele, leagănele, iarba fină, copacii impozanți, cu toata natura care te atrăgea la explorat,a fost primul care m-a fermecat. Devenise o tradiție să petrec ziua împreună cu bunica în acest parc până se întorceau ai mei acasă, părăsind cu greu acel loc minunat, iar în fiecare sâmbătă să merg împreună cu tata, cu bicicletele, să ne odihnim pe câte o bancă și să mâncăm bunătățile puse de mama la noi. Vânzătorii ambulanți din parc, care nu vindeau cele mai sănătoase dulciuri, erau fascinanți. Nu cred că nu vă amintiți, cu nostalgie, de acadelele și vata pe băț ce ne-a fermecat copilăria.

Începutul școlii a însemnat și descoperirea altor zone frumoase și pitorești din București. Șoseaua Kiseleff, unde se afla Școala Gimnazială, și unde 8 ani au trecut cât o clipită, cu mulți prieteni și cu multe amintiri la care mă gândesc mereu cu drag și cu o ușoară urmă de tristețe, Calea Victoriei, Parcul Kiseleff, muzeele și monumentele renumite din această parte a orașului, sunt mistere ale unei poveștii vii, trăite și rememorate de zeci de generații ce le-au călcat pragul.

A scrie despre București e un exercițiu de răscolire interioară, nu doar o simplă descriere a vieții de oraș. Este o plimbare printre amintiri. Bucureștiul „meu" este Bucureștiul copilăriei, adolescenței și sper, al iubirii mature. În casele lui am învățat să merg, în blocurile lui am crescut, pe străzile lui am învățat să alerg, prin parcurile lui am învățat să mă joc, să iubesc și să dăruiesc. Bucureștiul este martorul tăcut al existenței mele.

Bucureștiul meu are parfum de tei, magnolii (pe Bulevardul Dacia sunt o splendoare) și trandafiri (unde nu sunt?), are aromă de castani și stejari, este mereu în schimbare, păstrând câte un pic din ceea ce a fost cândva. Ca o fărâmă de rădăcină. Suficientă cât să nu te lase să te desprinzi de tot. Va fi mereu „acasă".

Oricât de frumoase ar fi celelalte orașe din lume vizitate, cu cât petrec mai mult timp acolo, cu atât mi se face mai mult dor de București, de zonele minunate și pline de istorie din acest oraș, de care sper că nu mă voi despărți niciodată.

Nistor Ana-Maria

Petru Cristea – clasa a 10a A

UN DRUM, MII DE LUNI

Hei tuturor. Sunt eu, Miruna. Poate nu ați mai auzit de mine. Sunt elevă în Colegiul Economic Virgil Madgearu. Studiez profilul turismș și alimentatie, iar părintii mei deja au ales să merg la ASE, însă eu nu știu ce vreau sa fac pe viitor. Încă nu m-am decis ce slujbă mi-aș dori, aștept să mă ajute cineva să aleg sau să aleagă pentru mine. Unii dintre colegii mei știu deja cariera pe care vor să o urmeze, însă eu nu. Încerc să mă conving că voi știi la momentul potrivit, însă uneori mă gândesc la teama de a da greș. Seara, când încerc să adorm, parcă toate gândurile și grijile că voi ajunge un nimeni dintr-un capitol al acestei existențe umane mă bântuie. Pe drum spre liceu, în fiecare zi merg cu autobuzul până la Titan,ca apoi să îmi continui drumul cu metroul- prilej de a observa atât de multe personalități: persoane în vârstă, considerate ca niște exponate dintr-un muzeu atunci când citesc ziarul sau când autobuzul trece pe lângă o biserică, iar bătrânelele își fac cruce și zic o mică rugăciune pentru nepotii lor, pe care poate nu i-au mai văzut de mult timp; adolescenți care sunt mândri de ei că au chiulit de la ultima oră. Însă toți, la un moment dat, au acelasi gând: Dacă voi eșua, ce se va întampla? Oare greșelile mele vor afecta cumva pe cineva? Toți însă vor să impresioneze grupul de persoane cu care interacționează: bătrâneii vor să transmită că pentru ei lumea nu mai e aceeași ca pe vremuri și vor să rămână constant informați despre țara pe care odată tinerii au slujit-o cu suflet pur patriot asemeni descris în literatură, bătrânelele vor să își însușească aura de ființe creștine care să paseze nepoților sfaturi și înțelepciunea lor adunată de-a lungul anilor, iar adolescenții doresc să arate maturitate și libertate în alegerile lor, deși aceștia sunt înfricoșați de viața de adult și de gândul de a fi singuri în această umanitate, unde viața e haotică și lipsită de logică și înțelegere. Când ajung la metrou, parcă toată lumea e transpusă într-o societate subterană care ascunde secrete, experiențe de viață și temeri. Într-o maniera mai neoficială, toți sunt îngrijorați din diferite motive. Fiecare este în propria lume a imaginației lor.

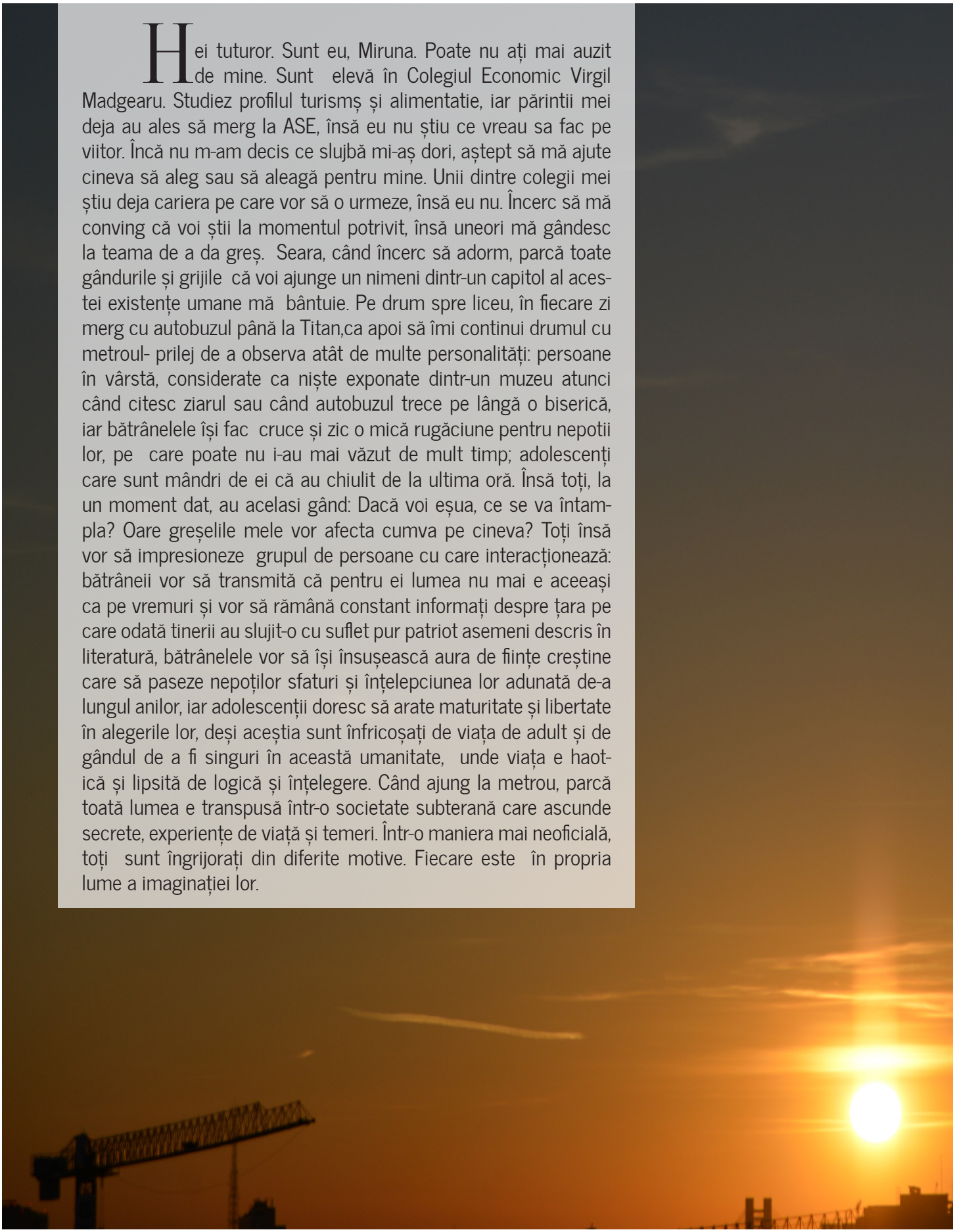

Adolescenții ascultă muzică și vorbesc cu prietenii lor, anunță profesorii că întârzie, mamele citesc articole care să le ajute să înțeleagă gândirea copiilor lor, iar bărbații își discută următoarele proiecte. De asemenea, eșecul controlează gândirea tuturor și aici. Însă un lucru este sigur: eșecul din trecut ne învață în prezent să excelăm în viitor. Considerăm că dacă facem o alegere proastă acum, viitorul nostru este distrus, însă nu e adevărat. Asta este doar în imaginația noastră. Viața nu înseamnă succesuri, ci greșeli transformate în victorii prin efort și muncă. Când ajung la liceu, totul se transformă într-o lume nouă, unde toți își însușesc încredere, siguranță, putere în sine, însă acestea sunt doar calități aparente, izvorâte din dorința de a fi apreciați de cei din jur.

Când se termină orele, plec înapoi spre metrou. Oamenii sunt din ce în ce mai obosiți și mai posomorâți. Toată lumea abia așteaptă să ajungă acasă, singurul loc unde chiar pot să fie ei înșiși, fără teama de a fi judecați. Consider că umanitatea este mai preocupată de critică, decât de reușită în viitor. Dacă nu suntem criticați, criticăm, și vice versa. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care nu ne dezvoltăm deloc din orice punct de vedere.

Nu vreau să supăr pe cineva. Nu asta este intenția mea. Doresc doar să transmit un mesaj tuturor: viața nu este definită prin prisma unui singur moment, ci de importanța pe care o oferim fiecăruia, din viata noastră de copii, adolescenți, tineri, adulți, și într-un final, bătrâni.

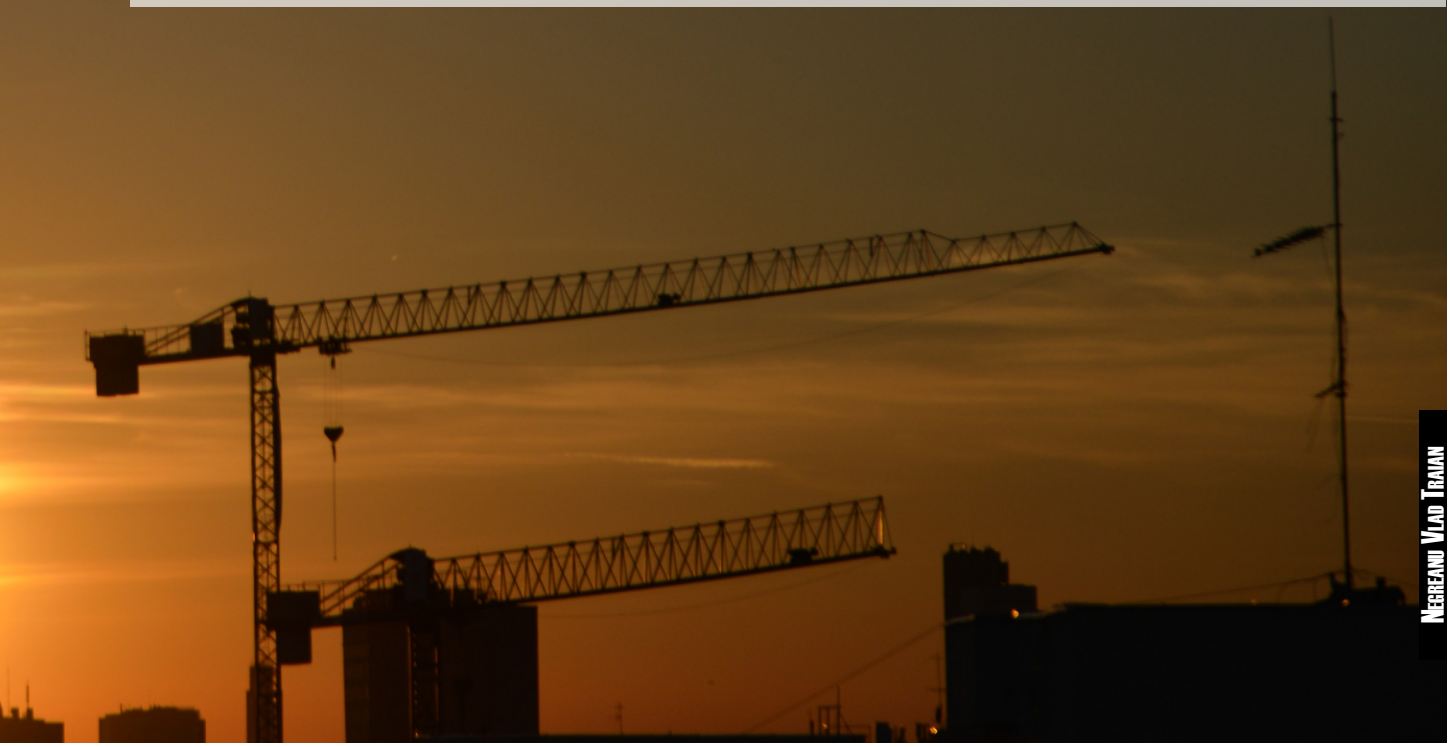

Negreanu Vlad Traian

UN BUCUREȘTI CANDID

Cu toate că nu m-am sfiit niciodată de a scrie pentru reviste, proiecte sau pentru mine însămi, trebuie să recunosc că am fost puțin reticentă când am aflat care este subiectul. Bucureștiul a devenit pentru mine, în decursul anilor, mult mai mult decât un oraș. L-aș caracteriza ca pe un loc care nu e pentru toată lumea și, în același timp, pentru nimeni. E ceva în aerul Bucureștiului, în afara poluării, care trezește o dorință de a fugi cât vezi cu ochii.

Într-adevăr, când eram mică nu vedeam altceva la el decât colegii de joacă, parcurile care existau doar pentru distracția mea, grădinița care există doar pentru educația mea și așa mai departe. Ce copil de 5 ani se obosește să-și raporteze exisența la o scară mai mare. Problema devenea, în schimb, ștergerea părerii mele actuale despre București în cazul în care aș fi ales să îl descriu în modul idealizat al copilului din mine care, de altfel, încă încearcă să iubească Bucureștiul sau, mai bine spus, să îi aparțină.

Probabil că articolul meu nu o să-și aibă de nicio culoare locul, dar eu una sunt și obișnuită și împăcată cu asta deja. Cu alte cuvinte, tot ce îmi doresc este să îmi exprim oful. La început m-a tentat să scriu despre toată generația mea, ca un calup de oameni rupți de multe din valorile trecute ale țării. Voiam să vorbesc despre cum am impresia că nu putem să ne dezvoltăm și să creștem pentru că de mici am fost etichetați că 'generația leneșă' sau 'generația calculatorului'. Dar peste toate acestea aș crede că am trecut. După o problemă apare alta, pentru că e mai ușor să găsești nod în papură unor copii decât unei țări întregi. Cu alte cuvinte am rămas, și acum, generația dezinteresată care va aduce țara de râsul mapamondului. E inimaginabil doar de câte ori am fost eu judecată pentru alegerea mea simplă de a mă exclude din tam-tam-ul întreg al sistemului educațional. Întrebările de genul "De ce părăsești țara?" mi-au fost în majoritatea cazurilor puse pe un ton agresiv, iar eu continui să dau vina pe învățământul de calitate inferioară, dar asta nu acoperă nici pe o zecime motivele mele adevărate. Cu toate acestea, mă rezum la un răspuns simplu. În fond, de ce aș fi obligată să mă justific cuiva care s-a pliat perfect pe principiile pe care se conduce România, care de abia înțelege degradarea economică și educațională, darămite socială și politică. E crunt să fi un om fără ochelari de cal într-o țara în care toți ceilalți îi poartă cu mândrie și patriotism.

Nistor Ana-Maria

M-am hotărât ca acest articol să nu fie o voce pozitivă a întregii mele generații, pentru că mi-am dat seamă că nu suntem cu nimic mai buni decât oricine altcineva, doar diferiți. Până de curând, de altfel, nu gândeam așa. Mi-ar fi plăcut să cred că generația Z va salvă țara și va rupe lanțul discriminării. Cea mai mare formă de revoltă împotrivă a ce văd în oamenii din jurul meu este să vorbesc deschis despre asta. Ignoranța e o boală.

Liceul a deschis un drum nou persoanelor cu care intru în contact. În clasa a 9-a a început oarecum inocent, sub formă de glume, deși oricum deranjant. Era umorul specific al băieților subdezvoltați care încă nu s-au decis că e cool să citești, un sexism normalizat de societate prin bancuri inocente și devize de genul "Femeia nu trebuie să iasă din bucătărie.", dar cu astea ne-am obișnuit deja și nu pot să zic că mă țineau trează noaptea. Însă din clasă a 9-a, la care mă uit cu dor din simplul motiv că nu ajunsesem să-i cunosc cu adevărat pe niciunul, până în clasă a 12-a a fost un salt imens și absolut stupefiant. Colectivul meu nu este un caz izolat, sunt sigură, îmi știu restul colegilor de vârstă mea și mi-am dat seamă că suntem o apa și un pământ. Ca să fiu sinceră, stau de jumătate de oră în fața calculatorului și îmi e rușine să scriu ce au spus alte persoane; persoane care, fără niciun fel de exagerare, sunt mândre de bigotismul lor și se simt perfect comod să și-l exprime cu fiecare ocazie, încurajați de un număr stupid de mare de colegi. Ignoranța e o boală.

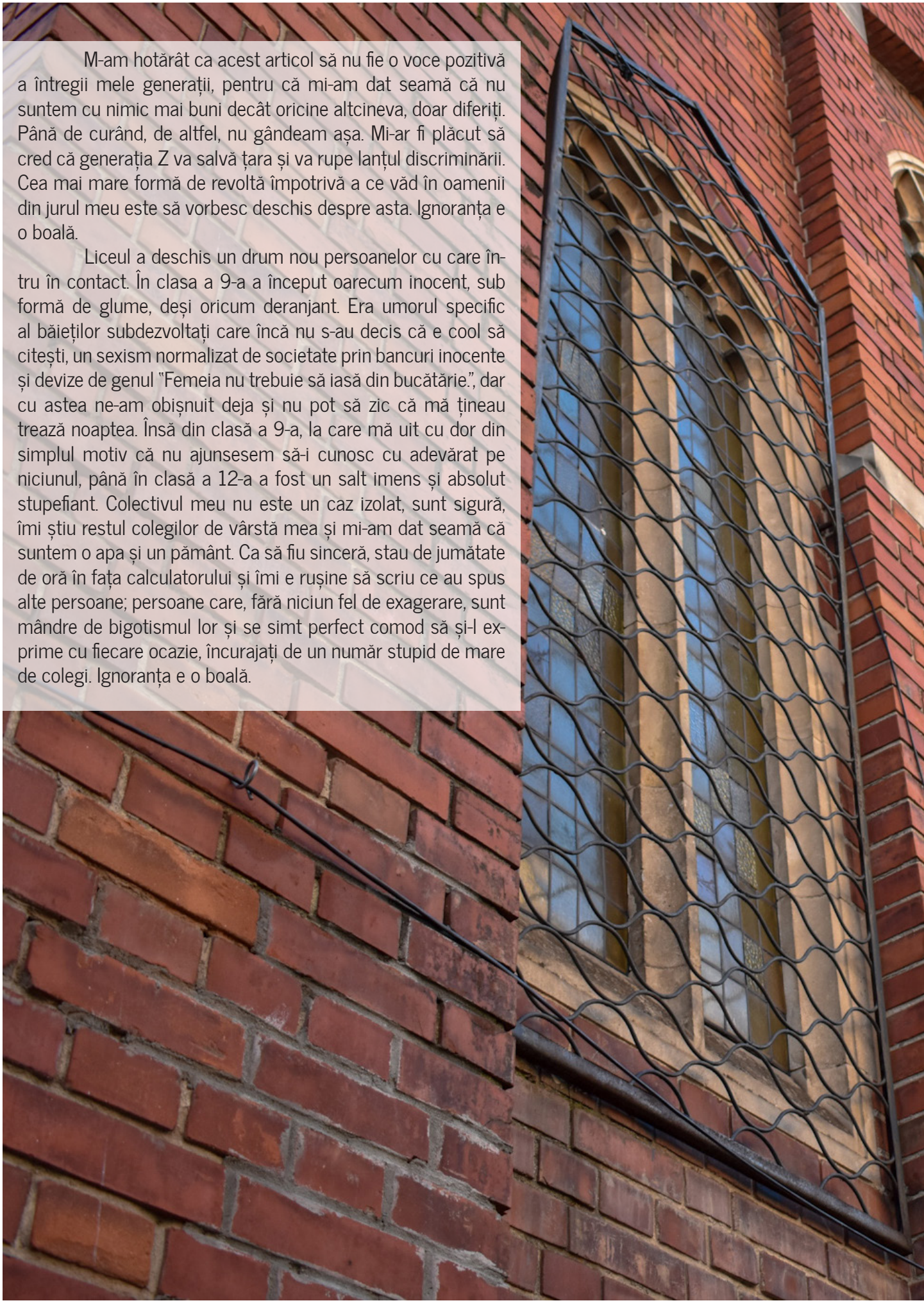

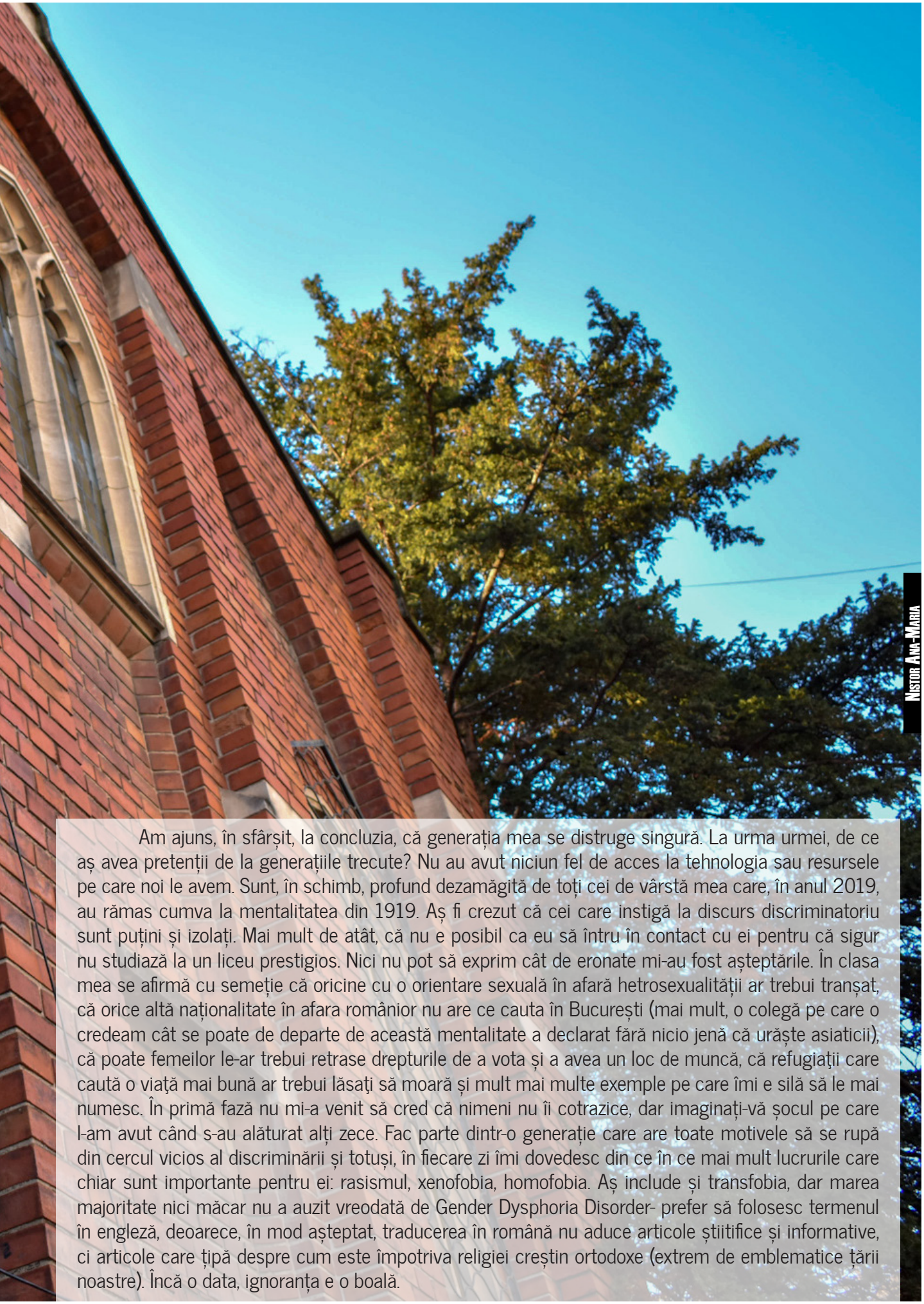

Nistor Ana-Maria

Am ajuns, în sfârșit, la concluzia, că generația mea se distruge singură. La urma urmei, de ce aș avea pretenții de la generațiile trecute? Nu au avut niciun fel de acces la tehnologia sau resursele pe care noi le avem. Sunt, în schimb, profund dezamăgită de toți cei de vârstă mea care, în anul 2019, au rămas cumva la mentalitatea din 1919. Aș fi crezut că cei care instigă la discurs discriminatoriu sunt puțini și izolați. Mai mult de atât, că nu e posibil ca eu să întru în contact cu ei pentru că sigur nu studiază la un liceu prestigios. Nici nu pot să exprim cât de eronate mi-au fost așteptările. În clasa mea se afirmă cu semeție că oricine cu o orientare sexuală în afară hetrosexualității ar trebui tranșat, că orice altă naționalitate în afara românior nu are ce cauta în București (mai mult, o colegă pe care o credeam cât se poate de departe de această mentalitate a declarat fără nicio jenă că urăște asiaticii), că poate femeilor le-ar trebui retrase drepturile de a vota și a avea un loc de muncă, că refugiații care caută o viaţă mai bună ar trebui lăsaţi să moară și mult mai multe exemple pe care îmi e silă să le mai numesc. În primă fază nu mi-a venit să cred că nimeni nu îi cotrazice, dar imaginați-vă șocul pe care l-am avut când s-au alăturat alți zece. Fac parte dintr-o generație care are toate motivele să se rupă din cercul vicios al discriminării și totuși, în fiecare zi îmi dovedesc din ce în ce mai mult lucrurile care chiar sunt importante pentru ei: rasismul, xenofobia, homofobia. Aș include și transfobia, dar marea majoritate nici măcar nu a auzit vreodată de Gender Dysphoria Disorder- prefer să folosesc termenul în engleză, deoarece, în mod așteptat, traducerea în română nu aduce articole științifice și informative, ci articole care țipă despre cum este împotriva religiei creștin ortodoxe (extrem de emblematice țării noastre). Încă o data, ignoranța e o boală.

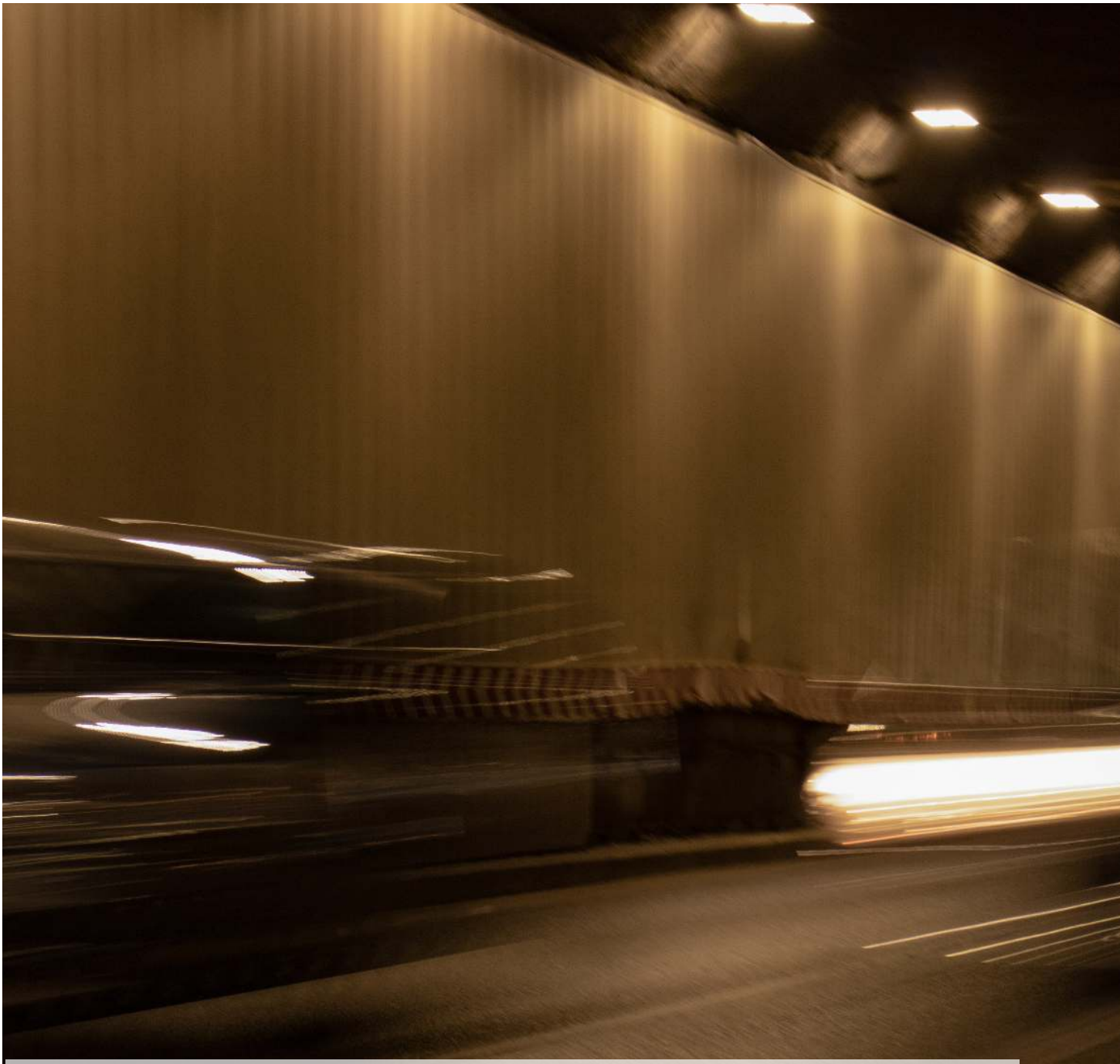

Nu scriu pentru oamenii menționați mai sus. M-am convins deja că pot să mut munții înainte să schimb pe cineva care nu vrea să se schimbe. Articlolul asta este pentru toate persoanele care sunt în poziția mea, pentru că nu vreau să fiu doar o voce împotriva bigotismului, asta ar însemna să mă concetrez și să absorb singură toată negativitatea. Vreau să fiu o voce care să se concentreze mai puțin pe cei care discriminează și mai mult pe unirea oamenilor care știu că e greșit. Ne-am obișnuit cu ideea că dacă o să vorbim împotriva lor o să fim excluși. Ceea ce e complet adevărat, o să existe o izolare tangibilă față de colectivul din care facem parte. Însă acum, în ultimul semestru al clasei a 12 a mi-am dat seamă că nu mă interesează. O să aleg de o mie de ori să nu fiu inviatată niciunde de oamenii cu care oricum nu vreau să mă asociez decât să îmi încalc valorile morale. Sunt perfect conștientă că niciunul dintre cei pe care îi atacă afirmațiile mele nu a mai deschis o carte de la grădiniță, așa că n-am niciun motiv să le dedic ce scriu. În schimb am o întrebare pentru mica parte care s-a simțit măcar o data cum mă simt eu: preferați să știți că discuțiile de genul continuă pentru că nu v-ați luat inima în dinți să vorbiți împotriva lor sau să continuați să fiți trași în jos de niște oameni cu care oricum nu aveți nimic în comun?

E o revoluție la scară mică pe care o conduc de ceva vreme fără să îmi dau seama, dar în ultimul timp mi-am propus să fiu și mai volcală și mai sigură pe princiipile mele. Nu pentru că voi schimba mentalități, ci pentru că poate voi da curaj celor care n-au putut să vorbească până acum

Ca un ultim paragraf aș vrea să îmi exprim sentimentele sincere. În viața de zi cu zi nu sunt nici la fel de calmă, nici la fel de articulată cum am încercat să fiu în scris, dar am poate chiar mai multă pasiune în focul momentului. O să continui să susțin tot ce a fost menționat în acest articol știind că cel mai probabil nici la întâlnirea de 10 ani nu o să fiu invitată, dar sunt în punctul în care nu mai contează nici cât negru sub unghie. Nu vreau să fiu asociată colectivului lor, nu vreau să am nimic de a face cu modul lor de gândire și în niciun caz nu vreau să le fiu prietenă. Un mesaj, simplu, concis și care îmi însumează gândurile este că îmi e rușine să fiu pusă la un loc cu ei. Ignoranța e o boală, cei din jurul meu sunt în fază terminală.

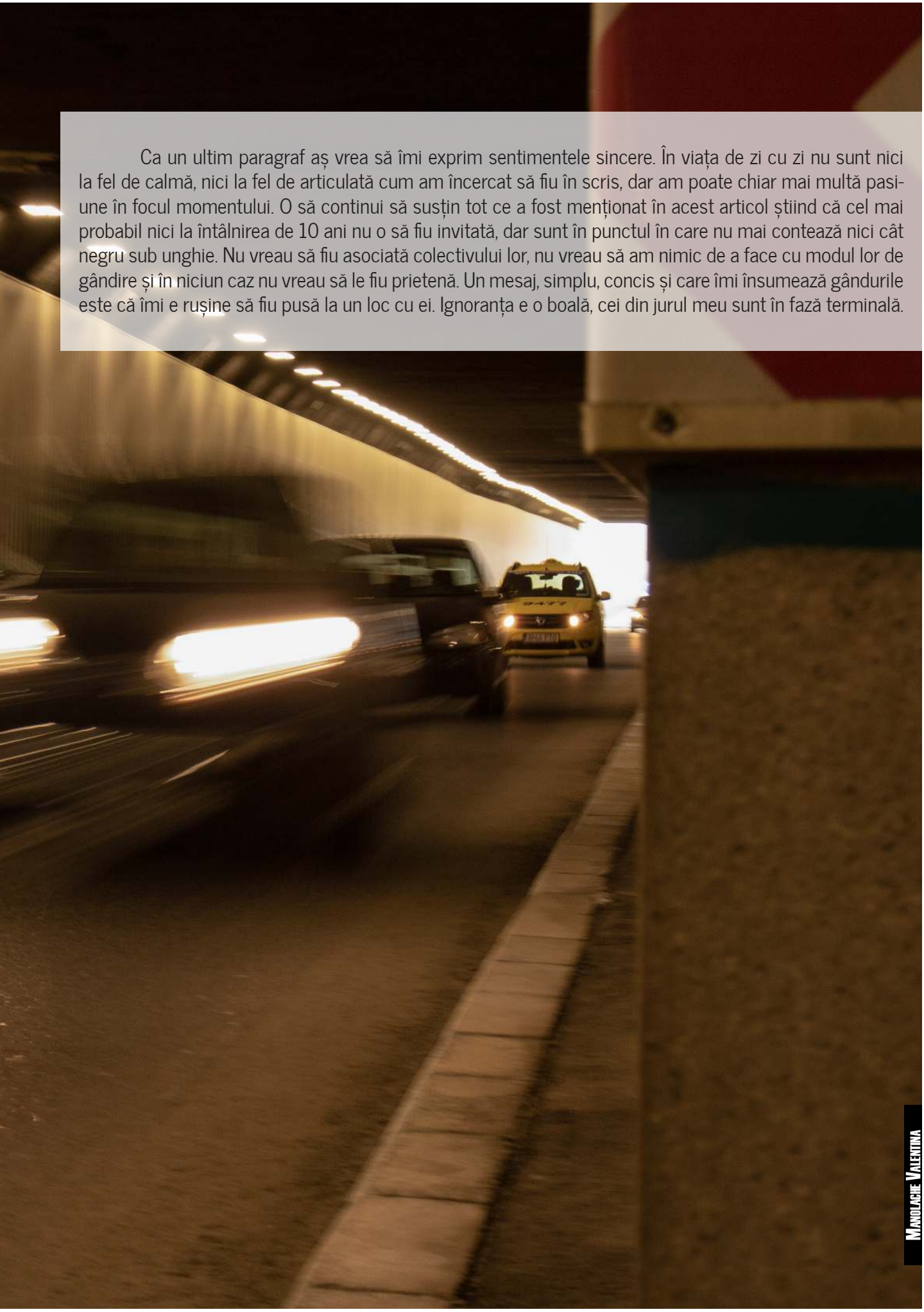

MANOLACHE VALENTINA

ISTORIA SE SCRIE ÎN CULORI

"Lecția pe care o dă Bucureștiul nu este o lecție de artă, ci de viață; te învață adaptarea la orice, chiar și la imposibil. Sub acest aspect, el întrupează sufletul unui popor cu o răbdare infinită, sublimă ca răbdarea animalelor, și al cărui optimism tolerant a născocit această vorbă: Mare-i grădina lui Dumnezeu!" (Paul Morland)

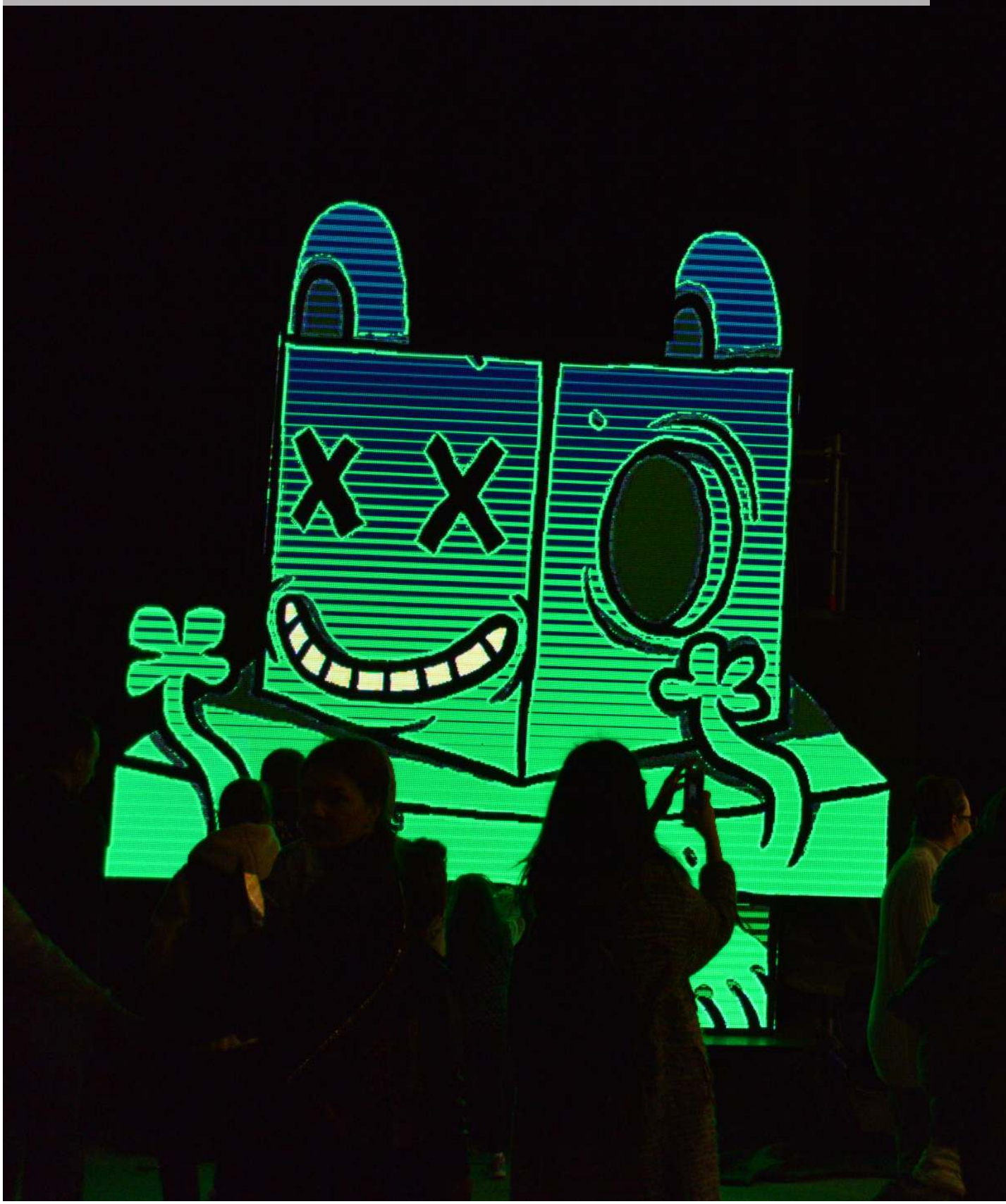

Oraș livrat cu dulce indolență tuturor contrastelor și capriciilor edilitare, oraș al grădinilor, birturilor și bisericilor, al huzurului și răzmerițelor, halucinant amestec de etnii și religii, balcanism belaliu veșnic în plin delir architectonic, pe scurt: "orașul ideal pentru o cură de nepăsare", cum îl califica Paul Morand, orașul își dezvăluie farmecul la fiecare pas, prin clădirile vechi, în spatele cărora zace istoria și cultura timpurie. Acest oras așezat în spațiul interstițial de la întâlnirea câtorva imperii- cel rus la nord și est, cel austro-ungar la vest și cel otoman la sud- a trezit uimirea celor care-l traversau prin incredibilul amestec de neamuri, de obiceiuri, de sărăcie și opulență, de vioiciune și calm, având darul să-i intrige pe călătorii străini, căci nu era nici târg, dar nici oraș ca alte orașe europene pe care le știau. De fat, viața acestui loc începe să fie într-adevăr uluitoare în momentul în care a fost proclamat capitală a României, intrând cu adevărat în ochiul furtunii expansionist a marilor puteri, trăindu-și soarta după cum băteau aprigile vânturi ale politicii, împotrivindu-se, zbătându-se, prăbușindu-se, pentru a se ridica apoi, iar și iar, cu o absolut inexplicabilă energie.

Negreanu Vlad Traian

Actuala capitală, care se bucură de o anumită tradiție, dobândită de-a lungul timpului, a căpătat prestigiu datorită instaurării monarhiei, începând cu domnia lui Carol I de Hohenzollern. Astfel, domnitorul a încercat într-un mod meritoriu să sincronizeze mentalitatea și cutumele acestui loc, care ținea mai mult de spațiul balcanic, cu specificul Occidentului. Constatăm că moștenirea monarhiei se reflectă nu numai în supranumele acordat ulterior Bucureștiului, acela de "Micul Paris", ci și în mărturia culturală, arhitectonică, de mentalitate și de educație care emerge încă în epoca actuală.

Chipul Bucureștiului este redat prin intermediul mai multor povești care vorbesc despre un București al memoriei, în mare parte dispărut, despre un oraș subiectiv, așezat la temelia unor afecte și impresii păstrate în pliurile minții, altele invocă prezentul cu toate ale lui, în vreme ce altele inventariază straturi peste straturi de semnificații și prezente care s-au adăugat sau le-au fost șterse unor locuri, timp de o generație. Va apărea orașul care, deși crescut la școala supraviețuirii dincolo de orice catastrofe și restriști, s-ar vrea prețuit, iubit, păstrat măcar în memoria noastră, dacă în cea a lutului din care a fost ridicat pare a nu mai fi cu putință.

Nerreanu Vlad Traian

De la începuturile sale, din prima jumătate a secolului al XIV-lea, până în anii '80 ai secolului XX, Bucureștiul s-a dezvoltat treptat, fără a suferi schimbări bruște sau radicale. Este adevărat că a fost deseori distrus de incendii, cutremure sau războaie, dar orașul și-a revenit mereu din aceste dezastre. Locurile sunt de fapt oamenii care au trăit în ele. Și orice oraș e mai întâi de toate interior, alcătuire abstractă de forme, lumini și senzații care, în loc să dispară când închidem ochii, abia atunci apare. Astfel Bucurestiul de altă dată mai poate fi invocat doar printr-un exercițiu de imaginație.

Văzut de pe Dealul Mitropoliei, Bucureştiul arăta mai degrabă a pădure decât a oraş, cu copaci înalţi şi stufoşi, printre care străluceau crucile aurite ale celor o sută de biserici mari şi mici. În această imensitate de verdeaţă se zăreau pe alocuri unele luminişuri: acestea erau marile hanuri şi casele boiereşti. În vremea când Bucureștiul era o „savană de grădini", cum îl numește Simona Lahovary în cartea despre București a lui Paul Morand, iar Podul Mogoșaiei, adică Calea Victoriei de astăzi, strada principală ce tăia orașul, cu mult înainte de 1900, în zona Pieței Kogălniceanu din Bucureștiul de astăzi se afla Livada Domnească.

Casele vechi erau vii. Comunicau, prin boltele lor de verdeaţă, cu lumea vegetală şi mai toate aveau o grădină, replică măruntă a paradisului. La începutul secolului XX, Bucureştiului i se mai zicea încă oraşul-grădină, desfăşurat pe o suprafaţă aproape egală cu cea a Parisului, dar cu mult mai puţini locuitori. Malgorzata Rejmer menţiona, în cartea sa Bucureşti. Praf şi sînge, în care avem de-a face cu un Bucureşti văzut prin ochii călătorului străin de secol XXI, că românul nu s-a despărţit cu inima uşoară de peisajul rural, în momentul în care s-a mutat de la sat la oraş. El a adus cumva satul cu sine, în desagă, l-a împăturit şi, odată ajuns la oraş, i-a derulat casele cu grădini largi pe orizontală, trăgând deopotrivă de spaţiu şi de timp.

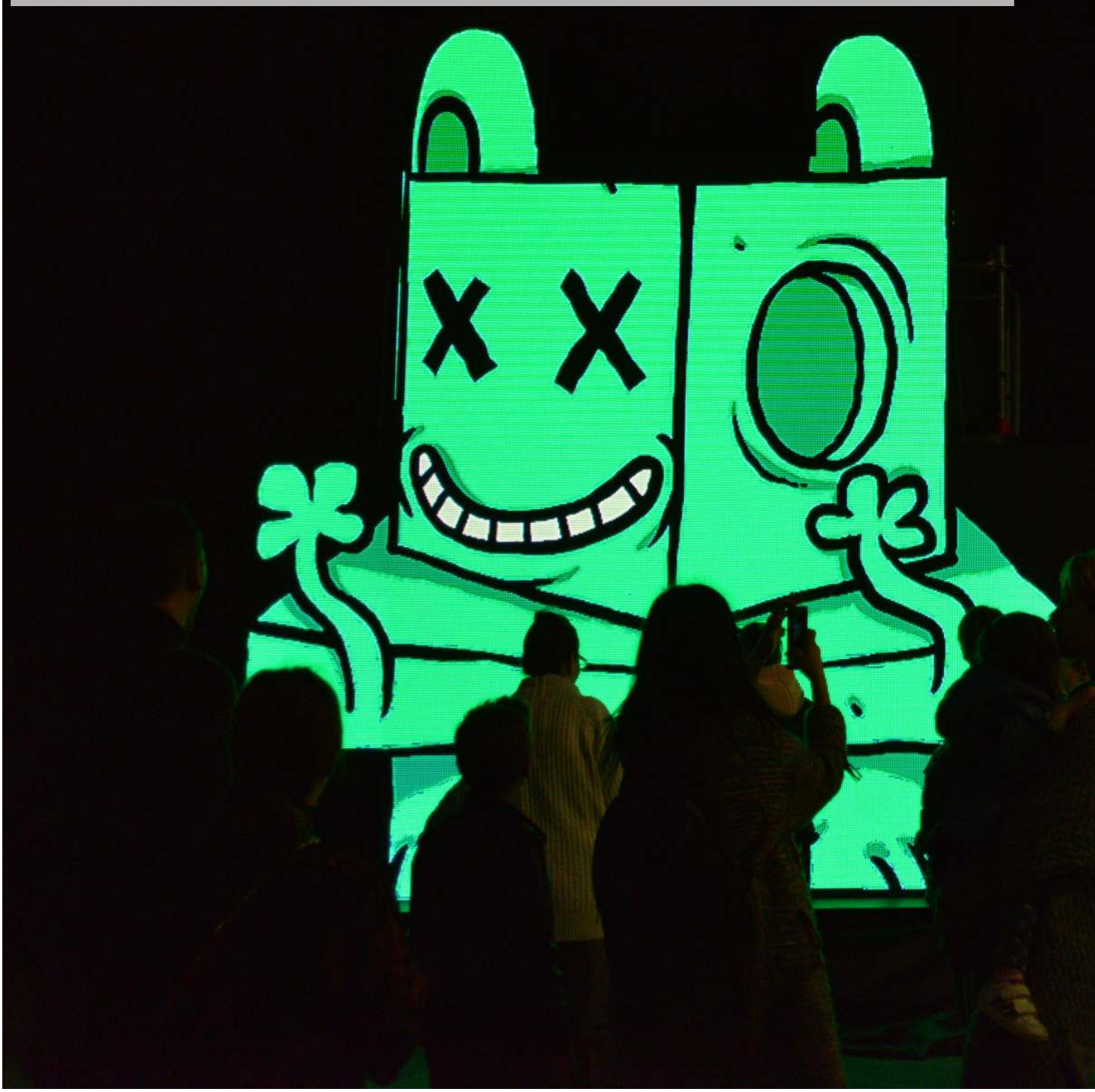

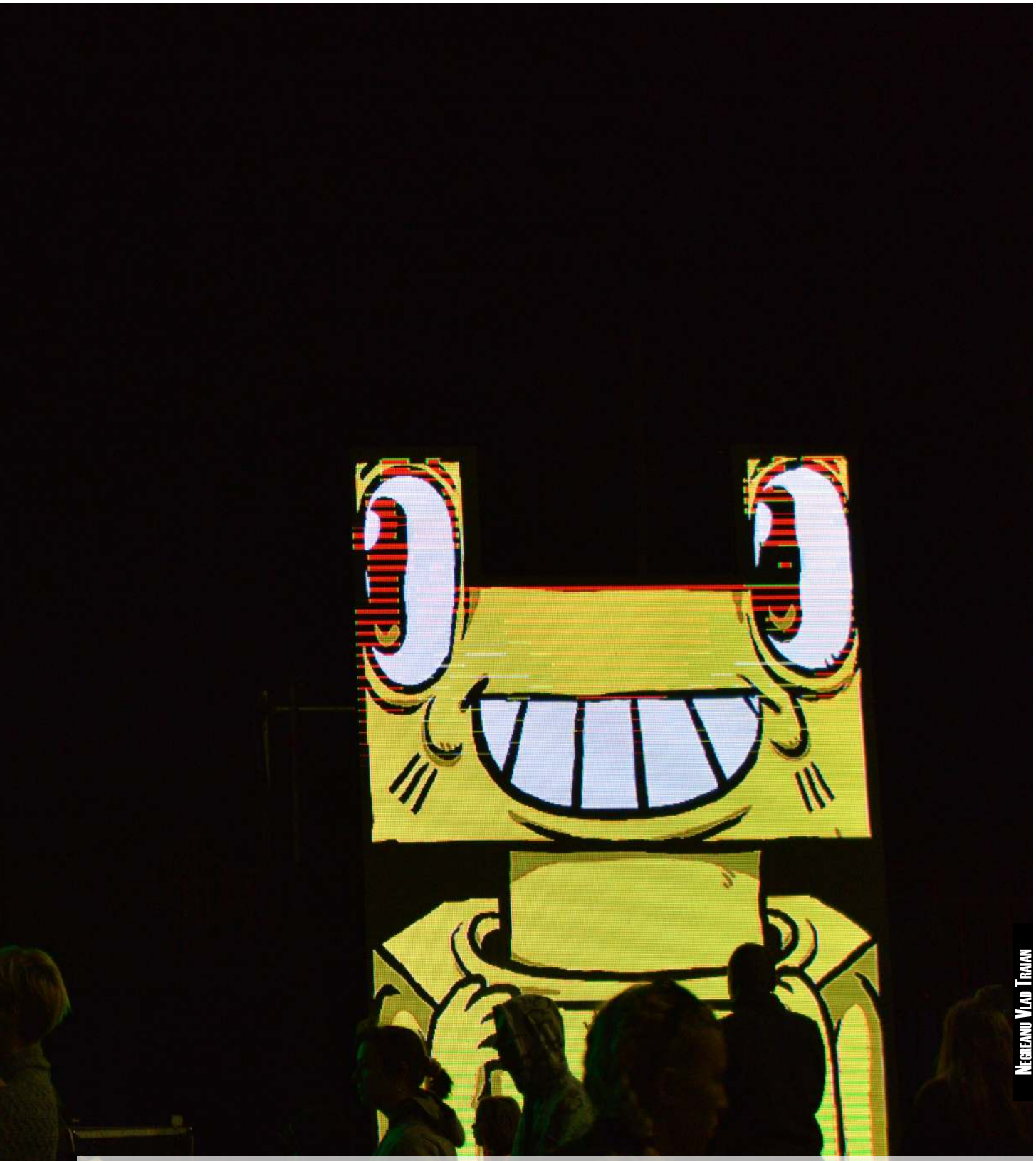

Negreanu Vlad Traian

În anii interbelici, aspectul acesta de oraş-grădină era deja disprețuit și privit ca o marcă a periferiei de către modernişti. Ca să nu mai fie o margine a Europei şi a Occidentului, interbelicii visau să reconstruiască oraşul pe verticale îndrăzneţe, să facă din micul oraş-grădină şi micul Paris, un mic New-York:„Acum douăzeci de ani Bucureştiului i se spunea "oraşul-grădină". I se spunea aşa, fiindcă era privit mai mult sub aspectul periferic, aceasta reprezentând adevărata caracteristică pentru ochiul vizitatorului străin. Acum zece ani, i se spunea "micul Paris"- probabil din cauza străzilor lui înguste, a clădirilor de toate formele şi a familiarităţii exagerate, cu care te cuprindea în braţe decum coborai din tren. Azi, Bucureştiul nu mai e " oraşul-grădină", nici " micul Paris". În mai puţin de zece ani, acest oraş, care părea de un nestrămutat spirit conservator, s-a lepădat de mantia tradiţiilor şi a făcut un salt pe deasupra Atlanticului...Bucureştiul a devenit " micul New-York"".

Bucurestiul e un oraș tânăr, cel puțin în comparație cu bătrânul Paris, cu venerabila Londră, cu antica Romă sau cu străvechea Atenă. Este incredibil, cum plimbându-te pe străzile Bucureștiului poți admira atât frumusețea naturii, cât și pe cea a culturii. În Cișmigiu poți admira culorile tari, lucioase, perdele cu bănuți de frunze atârnate de copaci,lalele galbene și roșii ce smălțuiesc iarba, iar o pancartă îți recomandă să te abții de la tentația de a le culege. Îmi vin în minte numele grădinilor și parcurilor de odinioară: Grădina Eliad, din vecinătatea Târgului Moșilor, și mica Grădină a Episcopiei, în care se ridică cea mai frumoasa clădire a vechiului Bucuresti, Ateneul.

Edificiu-simbol al culturii naționale, Ateneul Român, construit în inimă Bucureștilor în urmă cu 120 de ani (1886-1888), a devenit exponentul arhitectonic și spiritual nu doar al unui oraș, al unei Capitale, ci al unei națiuni. Aici au conferențiat marile personalități și savanți ai României, aici au concertat toți consacrații și tinerii artiști profesioniști ai țării, aici au urcat pe podium multe formații și soliști de nivel mondial, aici s-au lansat in prima auditie capodopere ale literaturii muzicale autohtone, aici s-au organizat primele expoziții ample, retrospective de pictură și sculptură ale maeștrilor artei plastice naționale, aici s-au perindat regi și regine, oameni politici și oaspeți de seamă de peste hotare, într-un cuvânt, la Ateneul Român s-au petrecut momente de anvergură istorică ce s-au înscris în cartea de aur a poporului nostru. Circular, dominat de o mare cupolă, cu faţada principală în stil neoclasic, Ateneul are aspectul unui templu ionic, cu şase coloane frontale şi două laterale. La intrarea principală, cele opt coloane ionice au proporţii similare coloanelor templului Erechteion de pe Acropole.

Mergând agale pe boema Calea Victoriei, te oprești brusc. Somptuos, dominând strada cu o autoritate monarhică, ți se ridică în fața ochilor Palatul Regal. Simbol al regalității românești și al artei sfârșitului de secol XIX, istoricul clădirii poate fi sintetizat într-un cuvânt:schimbare. Oraşul s-a ridicat la noile standarde, vrând să intre în rândul capitalelor de elită europene, asta şi din punctul de vedere al artei. De-a lungul istoriei, palatul din Calea Victoriei, trece prin mai multe stadii: de la casă boierească la curte domnească, apoi la palat regal, iar în zilele noastre este gazdă a Muzeului Naţional de Artă.

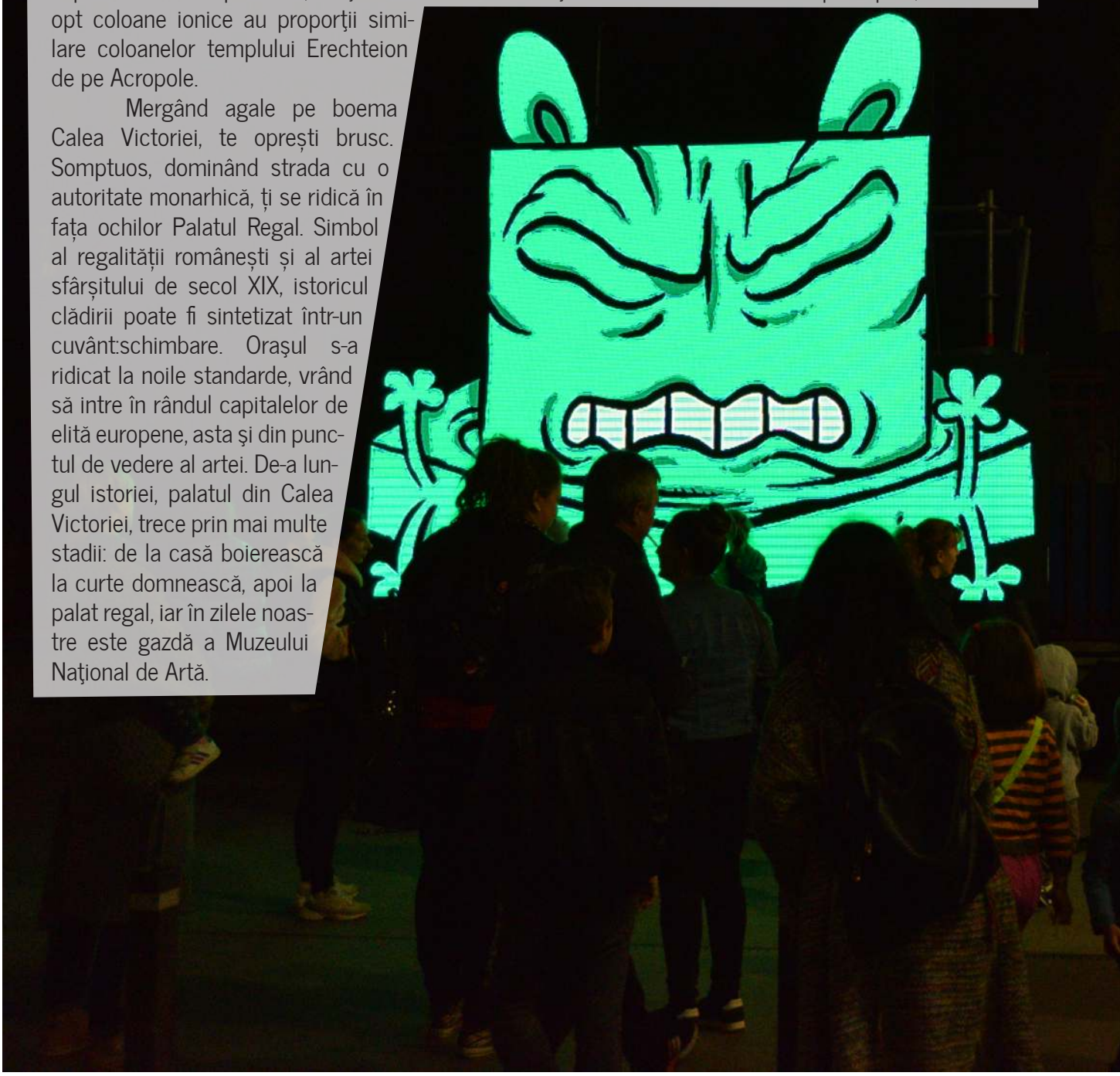

Frumos era însă că, pe vremea aia, pe străzile Cotroceniului se putea întâmpla să o vezi pe Regina Maria, ieșită la plimbare, ori să te întâlnești cu preotul Ion Minulescu, care locuia vizavi de intrarea în Palat, în "blocul profesorilor", unde stătea și Liviu Rebreanu. Atunci când intri în Cotroceni, trecînd Dîmboviţa pe lîngă Biserica Sf. Elefterie Nou, ai senzaţia că parcă ai ajuns într-un alt oraș. Chiar dacă timpul a trecut peste el și a lăsat destule urme, Cotroceniul a rămas un cartier bine conservat. Un loc al grădinilor sălbatice, al caselor interbelice năpădite de iederă, cu gardurile pline de flori, cu străzi umbrite de tei și de platani, Cotroceniul este esenţa Bucureștiului de altădată, o bijuterie arhitectonică ce a scăpat miraculos de experimentul social numit „sistematizarea socialistă".

Muzeul Curtea Veche, care cuprinde vestigiile Palatului Voievodal, este situat în Centrul Vechi al Capitalei, pe strada Franceză. Urmele lăsate aici de istorie fac din ansamblul arhitectonic Curtea Veche - Palatul Voievodal un punct de referinţă pentru circuitul turistic al Bucureștiului.

Curtea Domnească a Bucureștilor a fost reședinţa domnitorilor Ţării Românești timp de aproape trei secole și jumătate, polarizând întreaga viaţă politică, socială, economică și culturală a capitalei, după cum consemnează istoricul Palatului Voievodal.

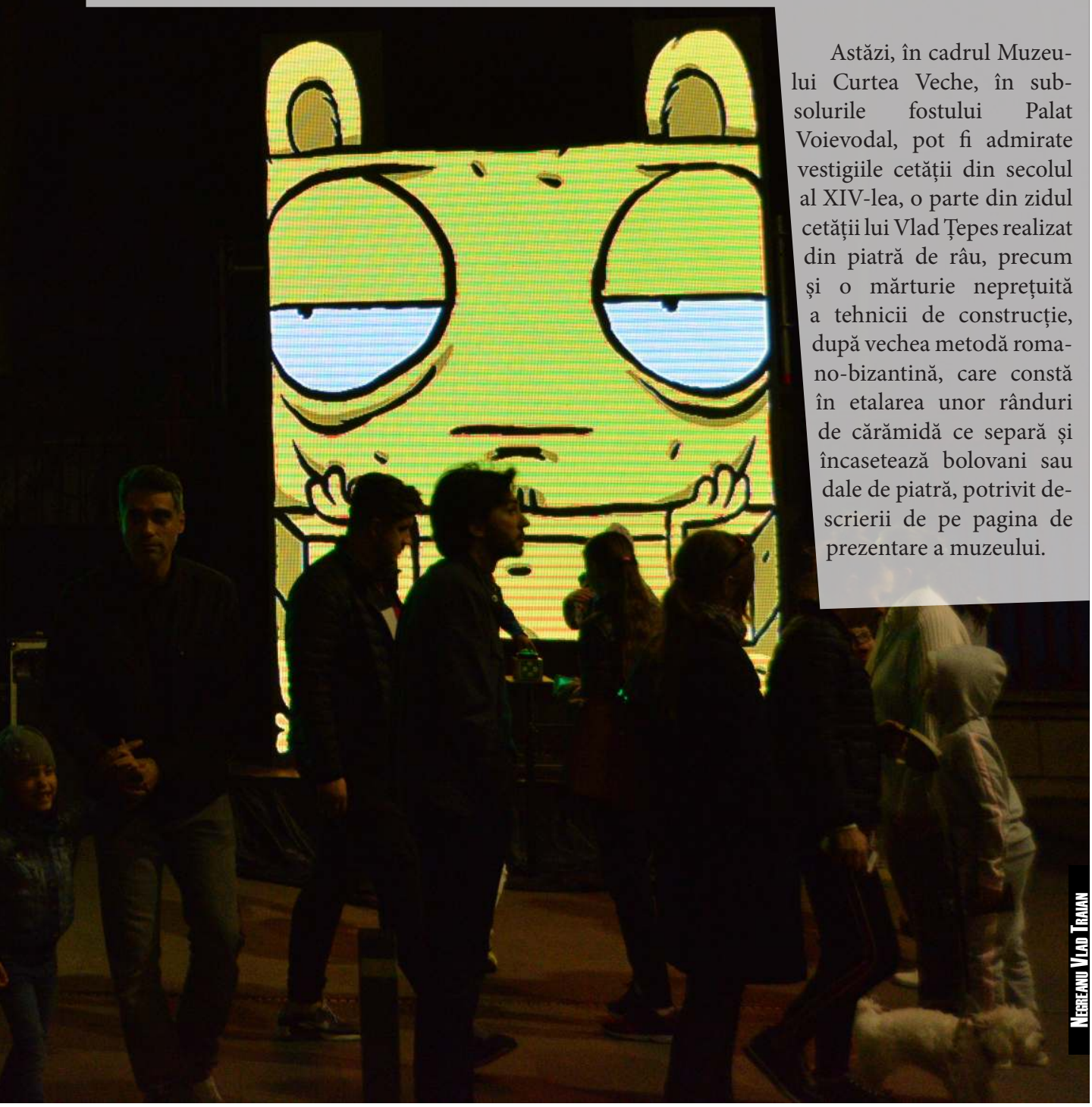

Astăzi, în cadrul Muzeului Curtea Veche, în subsolurile fostului Palat Voievodal, pot fi admirate vestigiile cetăţii din secolul al XIV-lea, o parte din zidul cetăţii lui Vlad Ţepes realizat din piatră de râu, precum și o mărturie neprețuită a tehnicii de construcţie, după vechea metodă romano-bizantină, care constă în etalarea unor rânduri de cărămidă ce separă și încasetează bolovani sau dale de piatră, potrivit descrierii de pe pagina de prezentare a muzeului.

Negreanu Vlad Traian

Modificarile şi extinderile aduse Curţii Vechi de către Constantin Brâncoveanu au fost deosebit de apreciate de contemporanii săi. Antonio del Chiaro scrie cu mândrie, şi deloc surprinzător, că "palatul a fost construit în întregime din piatră, cu scara principală din marmură". Palatul includea câteva săli mari, boltite, dintre care una, sala tronului, avea un şir de coloane chiar în mijloc. În faţa palatului se întindea o grădină pe care del Chiaro a descris-o drept " foarte frumoasă, de formă patrată şi proiectată cu bunul gust al unui italian". Marea schimbare care s-a produs în timpul domniei lui Brâncoveanu a fost punerea în aplicare a principiilor clasice în planificare şi proiectare. Această influenţă se poate să fi venit prin Franţa lui Ludovic XIV, prin Rusia lui Petru cel Mare sau direct din Italia. Ea este deosebit de clară în simetria şi ordinea ce vor putea fi remarcate la palatul Mogoşoaia.

Dintre toate palatele lui Brâncoveanu, Mogoşoaia, a cărui construcţie a început în 1700, este singurul care a supravieţuit mai mult sau mai puţin în întregime. Este prima oară când palatul se ridică în mijlocul a ceea ce iniţial a fost o curte dreptunghiulară vastă, împrejmuită din trei laturi de ziduri înalte, latura dinspre lac fiind lăsată deschisă, în vreme ce mai înainte palatele domneşti făceau parte din structurile incintei. Nu numai că palatul este acum complet detaşat, dar una din laturile sale mai lungi se deschide către peisajul îndreptat de care este legată printr-o serie de terase ce coboară către lac.

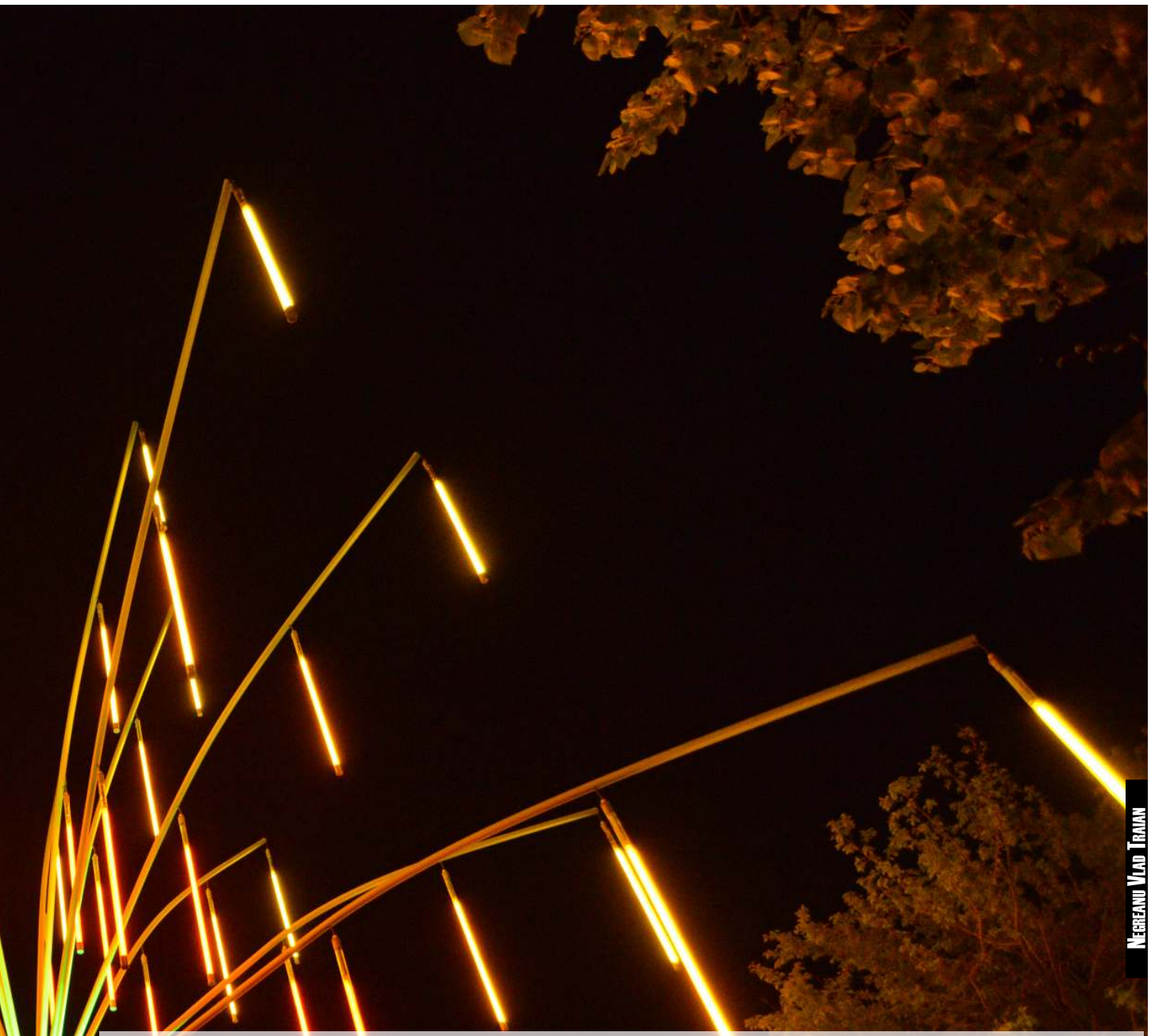

NEGRFANU VLAD TRAIAN

Într-un decor de epocă, păstrând ascunsă multă istorie a Bucureștiului de altă-dată, Centrul Vechi reprezintă astăzi punctul 0 al distracției din București. Așa cum se întâmplă și acum, în Bucureștiul vremurilor de altădată cel mai fierbinte punct al Capitalei era strada Lipscani. Aici, oameni din toate categoriile sociale se adunau pe celebra arteră, iar strada era comparată deseori cu un cartier în adevăratul sens al cuvântului. Strada a fost și locul unde s-au ridicat mai multe hanuri, devenite celebre, în timp. Printre cele mai cunoscute erau, înainte de 1800, Hanul lui Șerban Cantacuzino, Hanul cu Tei, Hanul Zlătari, Hanul Greci sau Hanul Gabroveni. O descriere sugestivă a atmosferei din aceste hanuri a fost făcută de del Chiaro, secretarul domnitorului Constantin Brâncoveanu, în volumul „Revoluțiile Valahiei", care spunea că "hanul e un loc înconjurat cu ziduri, făcut după modelul marilor mănăstiri catolice, iar împrejur sunt dugheni boltite, de apărare contra focului și ținute de negustori creștini sau turci, care plătesc o chirie lunară intendentului, care are și însărcinarea să încuie seara porțile hanului pentru siguranța mărfurilor". Despre ceea ce a ajuns astăzi Centrul Vechi, Andrei Pleșu vorbește cu luciditate și sinceritate, evidențiind astfel imaginea degradantă a Bucureștiului: "Noaptea târziu, pe Lipscani și pe străzile dimprejur, capitala agonizează vesel. Capitala? Nu cumva poporul roman însuși? Dacă umbli printre gunoaiele, ruinele și dezmoștenității locului, îți pierzi orice încredere în viitorul comunității autohtone, betegită de nesimțire, incapabilă să-și locuiască cuviincios orașele, să-și respecte tradițiile, să iubească protector ceea ce a mai rămas de iubit în imediata ei vecinătate."

Achim Raluca-Andreea – clasa a 12a B

Creație

ÎN MOSCOVA NU SE DOARME

DE TUDORACHE ANDRA-ELENA

Mi-a fost dintotdeuna teamă să nu mă apuce teama de mine însumi. În consecință, am adoptat rutina vecinei din blocul de vis-a-vis, care, singură în cameră, cu un coș de rufe în brațe, își întinde în fața ei ziua de azi. Și apoi o împinge spre ziua de mâine. Și apoi spre poimâine. Și tot așa, iar ața ei pare nesfârșită, de parcă ar putea înșira pe ea toate zilele tutoror oamenilor din toată lumea. Iar corpul ei mic și sfrijit, ascuns după coșul mult prea mare, pare că a traversat cuirasatul de piele, distanțându-se de materialitate și devenind o cu totul altă ființă.

Mi-am propus să protestez împotriva vieții. Cer ca, trezindu-mă într-o altă viață, să mi se expună, măcar pentru un minut, ce ar fi de trăit pe-aici.

În dimineața asta mi-am propus să încep să mă pregătesc cum se cuvine pentru moarte. Trezindu-mă, am avut pentru câteva secunde impresia că sunt cu totul altă ființă, că am puterea de a-mi alege tiparul pe care vreau să îl potrivesc în acea zi - o confirmare pe care fiecare om o așteaptă inconștient, la care se rezumă întregul deficit uman la care este supusă societatea de astăzi: incapaciatea de a întrezări mai departe de blocul de piele în care ne cufundăm ca într-un noroi dens, opac, pierzându-ne pe rând forma, culoarea, vizibilitatea. Devenim invizibili. Acest fenomen devine din ce în ce mai răspândit în viitorul difuz în care ne punem speranțele. Devine din ce în ce mai frivolă perspectiva noastră de a ne întemeia o familie, de a ne construi o carieră, de a dirija viețile altora, în timp ce pe-a noastră o dirijează alții. Devenim un lanț uman de cauze fără efect, de speranțe deșarte, a căror goliciune, din ce în ce mai palpabilă, se interpune între noi și noi înșine. Ne distanțăm din ce în ce mai mult de substanță, ne materializăm într-o zgură oarbă de acțiuni întreprinse mecanic, fără a ne mai întreba de sensul a ceea ce suntem, de fapt. Suntem loviți din plin de un val seismic de acceptare a unei vieți limitate, iar speranța devine sursă de ironie, de care ne ferim fără a știi exact de ce. Suntem cuprinși de frig, ne înstrăinăm și devenim niște pustnici fără de credință. Pentru că tocmai acesta este motivul singurătății inexplicabile ce produce frigul-faptul că realitatea nu face dovada credinței. Aruncați într-un vârtej de timp care trece peste noi izbindu-ne de toți pereții, cuprinși de frică, cerem cu disperare o dovadă certă, ceva în care ne putem încrede, un „ceva" care să fie atât de cert încât să nu permită interpretări. Cerem ireversibilitatea scopului.

Tocmai din frica de a ne pune speranța în acest „ceva" ce nu pare a mai apărea, cădem în agonia extazului de moment. Privim în jur și nu recunoaștem nimic din ceea ce am cerut, nimic din ce am dorit în rugăciunile noas-

tre, nimic ce ne oferă credibilitatea unei realități, a unei treziri din somn. Dar mișcare adevărată, eliberarea pe care nu știm de unde să o apucăm nu poate fi percepută ca somn. Starea aceasta latentă în care se regăsește umanitatea este similară cu dorința uitării. Egalitatea dintre actul uitării și eliberare.

Am început să uit din ce în ce mai mult. Pe zi ce trece. Ce sentiment înălțător! De parcă în sfârșit, pasărea a încetat să mai alerge cu picioruşele ei mici și fragile, și a descoperit că are aripi.

Dar ce se întâmplă cu noi dacă uităm pe de-antregul? Dacă cu fiecare zi ce trece, uităm din ce în ce mai mult, dacă, dorindu-ne să dormim (căci doar în vis se poate produce acest fenomen), nu putem avea conștiința îndeplinirii desăvârșirii?

Umanitatea însă nu poate atinge iluminarea desăvârșirii cuprinse în procesul de uitare, atât timp cât se va auto-identifica ca fiind „conștiință" . Căci deosebirea stă tocmai în acest amănunt - așa cum ceea ce ne diferențiază de animal este faptul că omul știe, are certitudinea, cunoaște adevărul că va muri, iar animalul nu poate face altceva decât să se supună firii. Deci, conștiința nu poate fi altceva decât certitudinea vieții materiale, a plăcerilor carnale, a omului-pământ în care se integrează ființa. Părăsind această treaptă a conștiinței, omul se va identifica cu rodul Creației propriu-zise, a păcătosului de dinaintea săvârșirii păcatului. Se va auto-condamna la un proces de purificare.

Așa cum nu știi momentul exact când ai adormit, nu știi când și de ce te-ai născut. Asemenea somnului, viața primară se integrează în Întreg. Și tot ca în Întreg, crezi din ce în ce mai mult, și în cele din urmă te trezești, adică adopți o cu totul altă personalitate decât cea din timpul somnului, devii o ființă Superioară, un om mai bun, mai învățat, Cunoscător al Stării Somnului.

Viața societății ca întreg trebuie percepută ca o stare latentă a trezirii de dinaintea Somnului veșnic, a desăvârșirii. De aici și complementaritatea surselor

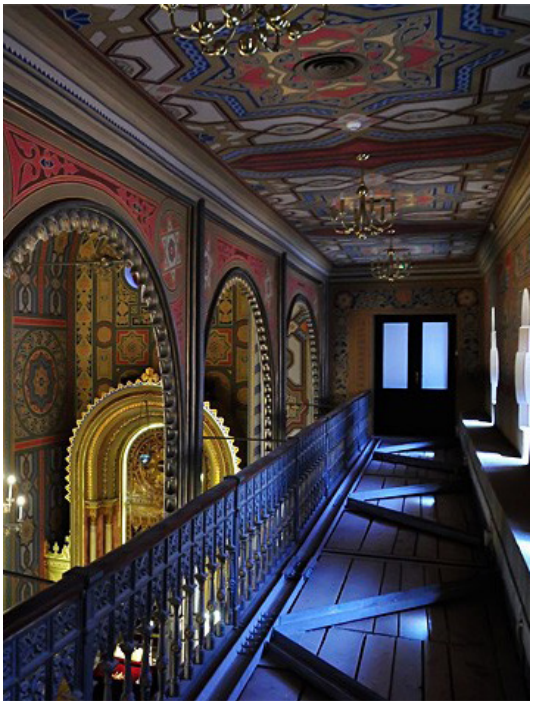

din care ne sustragem cvasitotalitatea valorilor, din care singura comună este Iubirea- înțeleasă ca acceptare a Sinelui ca depășire a stării de somn și intercalare a Trezirii, și astfel ca luare în parte a Întregului din fiecare ființă. Se subînțelege faptul că prin Iubire, se exclud toate viciile la care este supusă societatea, precum vanitatea, răutatea, egoismul, falsa-credință, autosufiecienta. Pragul desăvârșirii ca stadiu existențial va fi atins atunci când omul va învăța să iubească nu trupul celui de lângă el, ci Întregul existenței sale. Astfel, iubindu-l pentru asemuirea cu Creatorul, ce înfrățește și egalizează, omul nu va mai putea urî, ci doar compătimi. Iar prin compătimire, se purcede la ajutarea și ridicarea celui de lângă tine. Oricât de încețoșat, de amețit de starea nouă de după somn, oricât ai fi de chinuit, de înrăit de viciile lumii materiale, ești la fel ca toți ceilalți, sămânță a Creației ce sălăsluiește în tine și-ți spune: pe a cui garanție te-ai bazat când ai crezut că viața este un fleac?

Iubirea Întregului, adică iubirea față de idealul desăvârșirii, poate fi anticipată numai prin dragostea față de răutatea lumii, față de oamenii orbi, invizibili, terni. Mai ales ei trebuie iubiți pentru a putea oferi la rândul lor, Iubire.

Dacă ne concentrăm asupra formei timpului și spațiului, putem să ne imaginăm cum cunoștințele noastre își au originea în particulele unei lacrimi, alcătuind un corp, iar din cunoștințele noastre se vor scurge efectele acceptării noastre ca individualitate, compunându-se conștiința unei singure ființe separate, care va avea înglobată în ea toate lacrimile ce au produs decolorare, toate conștințele materiale ale vieților definite strict sub aspect material, toate relațiile arbitrare dintre oameni și corpurile lor, devenind astfel imaginea completă a Întregului, cu dimensiuni însă, identince cu ale fiecăruia în parte.

Amintește-ți

de Manolache Valentina

Amintește-ți de mine, de cum te plimbai pe străzile mele, de cum îmi atingeai pereții clădirilor cu vârful degetelor, dăruindu-le binecuvântarea ta. Amintește-ți de cum îmi spuneai că sunt cel mai frumos oraș, cu cel mai frumos apus. Amintește-ți de cum îmi spuneai să îți arăt locuri noi de fiecare dată, necunoscutul părând infinit. Amintește-ți de fiecare dată când ne pierdeam printre clădiri. Mereu uitam de unde am pornit, dar reușeam să ajungem mereu în același loc. Mereu mi-ai ajuns la inimă. Ai ajuns în inima orașului meu, ai ajuns să fii inima orașului meu.

Te lăsam să te ascunzi sub acoperișuri la toate furtunile. Nu te lăsam să te distrugă ploaia, erai uscată, fără lacrimi. Nu te lăsam să te topească soarele, îți ofeream umbră.

Ți-am arătat și parcurile și spitalele, și liceul dar și stațiile de metrou, dar cel mai important, ți-am arătat 'acasă'. Ți-am arătat exact așa cum sunt eu, aglomerată la ore de vârf și liberă noaptea. M-ai văzut și goală în zile călduroase de vară, dar și îmbrăcată în zile înghețate de iarnă. M-ai văzut și ascunzându-mă sub umbrelă când ploua, dar și cu ochelari de soare în luna mai.

Îmi bate inima atât de tare acum când scriu asta, ca atunci când îmi traversai podurile, sau când îmi urcai scările din fața blocului, sau când erai pe cele mai înalte clădiri doar ca să mă privești pe mine și apusul. Dar în schimb, tu-mi ofereai cea mai bună combinație. Tu și apusul. Am acum emoții, asa cum aveai tu când ai fost prima oară să te plimbi singură, erai nedumerită, speriată. Dar acum îmi cunoști bine arterele principale. Știi bine unde duce fiecare, mai ai puțin și îmi cunoști și fiecare străduță mică.

Ai știut exact pe unde să intri în oraș și cum să pășești prin el. Ai știut unde trebuia să asculți legea și unde puteai fi liberă. Dar oare vei dori să-mi părăsești orașul? Vei dori să pleci, iar atunci te vei pierde printre străduțe? Eu nu te voi mai putea ajuta atunci. Nu te voi mai putea ghida. Va fi alegerea ta să mă lași în urmă.

Oare a fost o coincidență să intri în orașul meu?

Sper să îți amintești faptul că am construit acest oraș pentru tine.

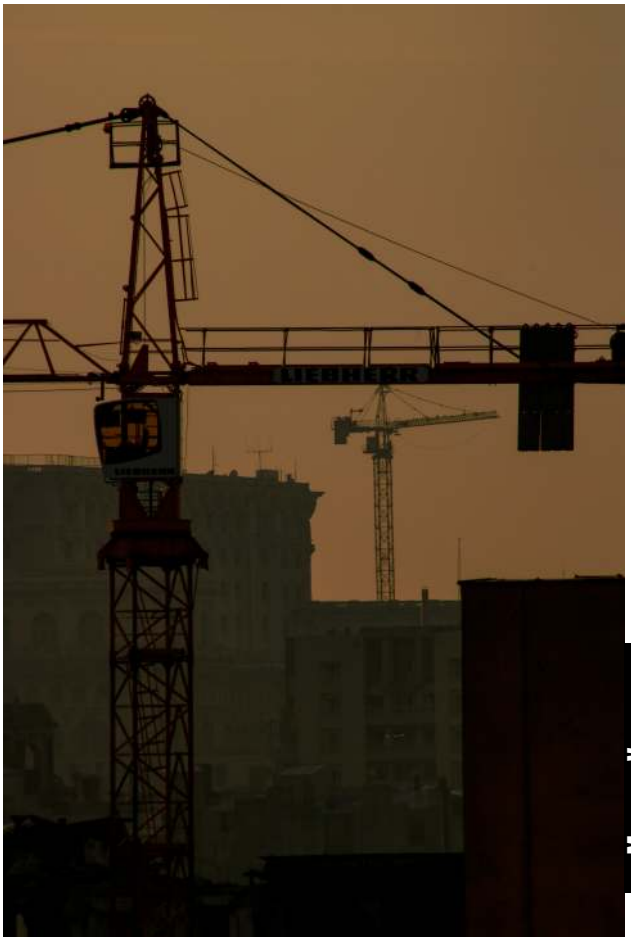

Manolache Valentina

Inconsecvent

de Tudorache
Andra-Elena

MANOLACHE VALENTINA

Spune-mi. Mă urmărești din spatele luminiței albe? Mă privești când îmi dezbrac aripile și le împodobesc cu unghii? Sau mi se pare mie?

E o ciudată senzație ce vine de sus, din tavanul alb cu linii subțiri și negre, așezate simetric în forma unui pătrat. Fix deasupra patului meu este o mică excrescență, de parcă varul stins și-a înjgebat o mână din disperarea de a mă mângâia. Acel mic bulb de primăvară din tavan aprinde în întunericul camerei o lumină feroce, prin care un jet țâșnește dureros până în pupila mea dilatată. "Se modelează forma aripilor după o flacără ce mă purifică", se șoptește în taină, de parcă întreg misterul universului este gata-gata să fie strivit în palmă.

8 scări pentru fiecare etaj. 32 în total, toate albe. În față, un coridor lung, atât de luminos încât capătul pare limita Raiului. Pe de-o parte și de alta, uși de lemn scorojite, ce încă păstrează forma unghiilor a celor ce au fost și nu mai sunt. Se aude permanent un țipăt difuz, ce se dezintegrează în halatele albe spirtoase pe care le vezi înainte să adormi. Mi se pare că întreaga lume este cuprinsă de acest scâncet chilug, ca într-o crisalidă rece din care va răsări o sămânță. Este un sunet de fundal. Este ecoul unor vieți stricate.

De două seri, din buba din tavan cade var. Îmi pică în gură, în ochi, ca o ploaie spălăcită, înfiptă sălbatic în creier. Dacă mă ridic pe marginea patului, se vede o mică gaură. De acolo, sămânța va încolți în întuneric, cu raze ce iau forma rădăcinilor, mereu suflată de vânt.

Lumină din lumină se naște, dar ce păcat! Biata sămânță se va vedea doar după ce va fi întuneric beznă.

Pe coridorul alb cu pereți scrijeliți se simt tot felul de circumvoluțiuni atroce. De parcă fiecare suflet ce a trecut pe acolo și-a sculptat pașii în defileul în care-mi adâncesc degetele. E plin de zgură sulfatică în acest loc primitiv. Inonsistent și acru, întreaga omenire are gustul unui fruct stricat.

De două zile nu mai pot privi de aproape gaura din tavan. Sunt înțepenită într-un cearșaf murdar, un sicriu fără spațiu ce se tot umflă pentru a încăpea haosul de veci.

Știu că mă privești pe acolo, dacă mă zgâiesc destul îți pot vedea irisul înroșit de venele sparte. Ți-au făcut prea multe injecții și ți-au colorat cenușiul într-o oază de moarte. Mai pică din când în când, la intervale egale de timp, lacrimi amare, peregrinări și cuvinte neînțelese, toate într-un torent de var albicios ce mi se strânge lângă claviculă.

Îmi amintesc cum îmi spuneai să încerc să uit, să-i uit pe toți. Ciudat e că atunci când am vrut să o fac, nu m-ai mai lăsat. Ai spus că e greșit, că e o prostie copilărească, un infantilism precoce. Ți-ai schimbat întreaga părere după ce ai observat că pot face ca anotimpurile să mi se învârtă în palmă.

Ce bine e!

Acum m-ai mutat într-o cameră mai mică, dar care are un geam pe care pot să privesc înafară. De parcă toată gălăgia aia infernală îmi va provoca liniște. Orice zumzet, orice pas repezit pe faianța lucioasă îmi scrijelește creierul. Ucenicii de care ești mândru și pe care îi veghezi neîncetat m-au privit astăzi ca pe un ultim exponat al unei specii dispărute. Se considerau la circ, probabil, iar tot spectacolul din fața lor era un exces de hilaritate. Se căzneau să nu izbucnească. În râs sau în plâns.

Din camera vecină cineva îi lovește cu un pix. Vinovatul este pedepsit în mod expres, iar înjunghierea fatală este tratată cu o doză generoasă de narcotice. Iar pelerinajul prin țara demult apusă de continuă cu pași mici și febrili. În spatele lor, ușile sunt trântite cu putere, încuiate strașnic, cu o teamă de a nu scăpa ultimele arhive ale unui coșmar perpetuu.

În ziua următoare intri în cameră și îmi urezi „Bună dimineața!" Îmi place să îți dau starea aia de palpitație a câtorva clipe când, neîntoarsă din cearșafurile în care sunt încotoșmănită, te întrebi dacă am murit sau nu. Te simt cum îți apropii pașii și mă atingi pe spate.

Urmează o zi ce mi-a devenit atât de plictisitoare, încât durerea acelor se stinge în carcasa unei pieli tăbăcite. Mă conduci înapoi în cameră, și-mi cuprinzi tâmplele în palme-așa, cum ții să nu se verse un pahar de sticlă. E o plăcere estetică de contemplare a durerii în a-ți observa fiecare inspirație. Pentru că pe tine te doare mai mult decât pe mine.

Am devenit un eu ce nu mai e propriul eu pentru că un alt eu i-a luat locul.

Valul de spaimă care crește-n jur, ce duce totul în urma lui, rămânând doar pământ și ghilimelele pe care le trasezi la sfârșitul orei, chircite și ele și bolnave, cuprinse în zgura cuvintelor ce ar trebui să aibă vreo semnificație. Oftezi descurajat. Nici astăzi

nu se văd semne de ameliorare.

După plecarea ta, buba din tavan se luminează din nou, iar trepiedul unui ochi stins se întrezărește printre gratiile albe. O privesc fix pentru câteva minute, încerc să îi dau o formă, dar hohotul de plâns ce anunță un nou război cu narcotice sparge liniștea la care suntem condamnați.

Inspiră țipătul pe care îl expir.

Să nu se audă vocile stridente din scrijelituri de pe pereții de afară, în timp ce corpul meu capătă contur sub exorcizarea unor noi talente nedescoperite.

Treci prin ceață, și știu că te oprești de fiecare dată în dreptul meu, observându-mi orice mișcare. Atunci stau într-o letargie completă, fermentată de moarte, ca în secunda imediat următoare să izbucnesc.

„În tavan este o sămânță", îți spun, și mă privești mirat. Ai încercat întotdeuna să-mi găsești un sens tuturor aiurelilor pe care le freamăt, dar poate că este doar un torent al unui sihastru demult apus. Clar și înalt, se ordonă sensurile din infimul spațiu ce mi-a ținut drept casă pentru ultimele săptămâni. Când tremură aerul de-afară, înăuntru se dospește la foc încins un iz cadaveric.

„Aici moare cineva în fiecare zi!", e deja o replică-stas de bun-venit pentru fiecare nou locuitor.

În mica noastră civilizație, se deplânge fiecare destin în parte. Și doar pentru câteva secunde, regret că întreg sistemul planetar nu poate fi condus dupa aceleași reguli. Așa, nu am fi nici mai frumoși, nici mai buni, nici mai tandri, nici mai invidioși, am fi asemenea sămânței din buba din tavan care crește neîncetat în întuneric, și care se oprește când întrerupătoarele civilizației se aprind, și continuă a crește iar în ritmul ei când se sting, ducând cu sine un gând ascuns: „închizând ochii, e singurul mod în care am putea vedea."

Se preling zilele ca o scursură pe canalul unei țevi din capitală. În lumina feroce a unei noi șanse, ia contur un iz violaceu de beznă, un întuneric cald ce cuprinde încet-încet toate cotloanele, lăsându-ne să murim oricând am vrea. Și atunci, și pădurile, și străzile, și toate băncile din toate liceele, vor suspina în același ritm, al unei sămânțe ce nu a apucat să crească pentru că nu a avut destul întuneric.

Se fac 20 de zile de când m-ai privit pentru prima oară în ultimii 5 ani și mi-ai surâs trist, spunându-mi: „Ce zi proastă ți-ai ales să vii, tocmai acum, când numărăm morții."

Nechifan Vlad Traian

Nu-ți fie frică să iubești

de Ghiorghe Theodora

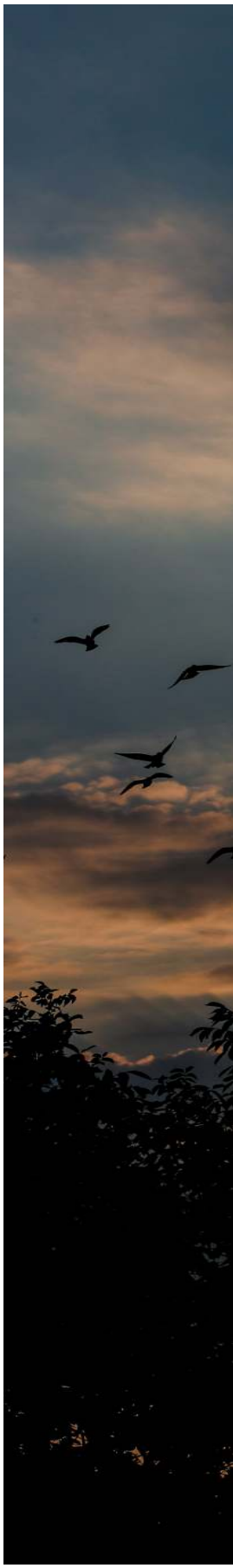

Of, iubire! Ce-mi faci tu mie, oare, dragă ființă imaginară? Cum mă arunci de colo-colo ca pe un simplu fir de nisip pierdut în această măreață clepsidră a timpului! Fără pic de milă mă iei, mă ridici, mă arunci în negura gândurilor mele, în spațiul pustiu, liniștit, monoton.

Și zac. Totul stă pe loc. Mă uit în zare. Nimic. Un simplu praf. Al celui care a plecat. Închid ochii și ne văd iarăși pe noi amândoi. Doi stâlpi puternici, temelia iubirii noastre. Cum mai zâmbeai, Doamne, la mine gingaș! Ochii-ți străluceau, inima-ți tresălta. Tresaltă de emoție. De emoția iubirii noastre nemuritoare, mi-ai spus tu. Îți amintești tu, oare, licărul de bucurie când mă vedeai? Mai știi cum unul în brațele altuia săream? Mă mai știi? Aceea pe care o înseninai în fiecare zi. Aceea căreia zâmbetul nu-i părăsea deloc chipul. Pasiunea cu care fețele noastre se schimonoseau în ceva ce atunci numeam râsul, glasul iubirii? O, dar unde e acea chemare a ta spre joacă? Spre lumea noastră. Mi-ai spus că nimic nu va spulbera cristalul nostru de adamant. Căci va cădea "când iubirea n-oi mai vedea". Îți mai aduci aminte? Dar am fost orbită. Razele lunii au pătruns. Au trimis acele unde de lumină în veghea cărora noi ne iubeam. Tu mă cuprindeai tare, eu te sărutam cu ardoare. Dar ce doare cel mai tare, dragă ființă imaginară, decât lipsa ta de lângă a mea oglinjoară. Oglinda vieții noastre mici și trecătoare. Prin câte certuri am trecut, dar am uitat de fiecare dată? Dar acum n-am mai putut uita. Ce să uit? Lipsa ta de lângă al nostru copac cu privighetoare? Dar eu sunt aici, tu unde ești? Te aștept, dar știu că mult mai e pan' o-i uita de a noastră veghetoare. Acum pădurea e uscată. Văd în zare umbra marelui nostru copac. Umbra marei noastre iubiri. Mă uit pierdută și aștept. Oare ce mai aștept? Vreo nouă iubire bună și pentru mine poate "Nu-ți fie frică să iubești", îmi spune un glas necontenit. Dar cum să nu îmi fie frică? Frică de aceea veche emoție cuprinzătoare care te îmbăta spre infinit. Îți promit, totuși, iubite drag, n-are să-mi fie frică să prind iar drag. Drag de vreo nouă iubire, de vreo nouă amintire, de vreo nouă fantezie.

Și totuși ai plecat, m-ai lăsat... Nu-ți era cu putință, oare, să pleci pe vreo ușă-ndărăt, să nu mai știu de tine deloc? Ai plecat cu amintirile. Dar să nu-ți fie frică încă, iubite drag. Am să iubesc. Am să mă iubesc. Îți voi trimite mereu gândul meu cel mai bun, dar nimic mai mult... căci acum ești doar un praf, un praf al celui care a plecat.

Totuși, cine știe când noul meu soare îmi va trimite alesul în cale? Te pot chema să mă vezi. Să ne vezi. Căci poate, îți va fi dor de mine așa cum mi-a fost și mie. Ai să vezi tu, dragă ființă, ce înseamnă a iubi cu adevărat. Am să-mi caut Soarele care să răpească aceste umbre rămase pe Luna mea. Să îmi aducă strălucirea răpită de tine. Să îmi construiască vreo nouă fortăreață. Mai mare. Mai puternică. Mai rezistentă. Dar am să păstrez mereu o ușă pentru tine... Ușa pe care tu mi-ai închis-o cu franchețe. Te iert.

Mă ridic din viața asta pierdută și merg mai departe. Acum tu închide ochii așa cum fac și eu. Întoarce chipul. Uită-ne iubirea... căci, te iert. Te iert, dar nu uit să nu îmi fie frică să iubesc. Îmi voi pecetlui inima pentru vreun nou prinț gata să stea din nou cu mine "în umbra marelui copac" făurit din dragoste doar de mine. Te iert, iubite drag...

Manolache Valentina

Post Mortem

de Tudorache
Andra-Elena

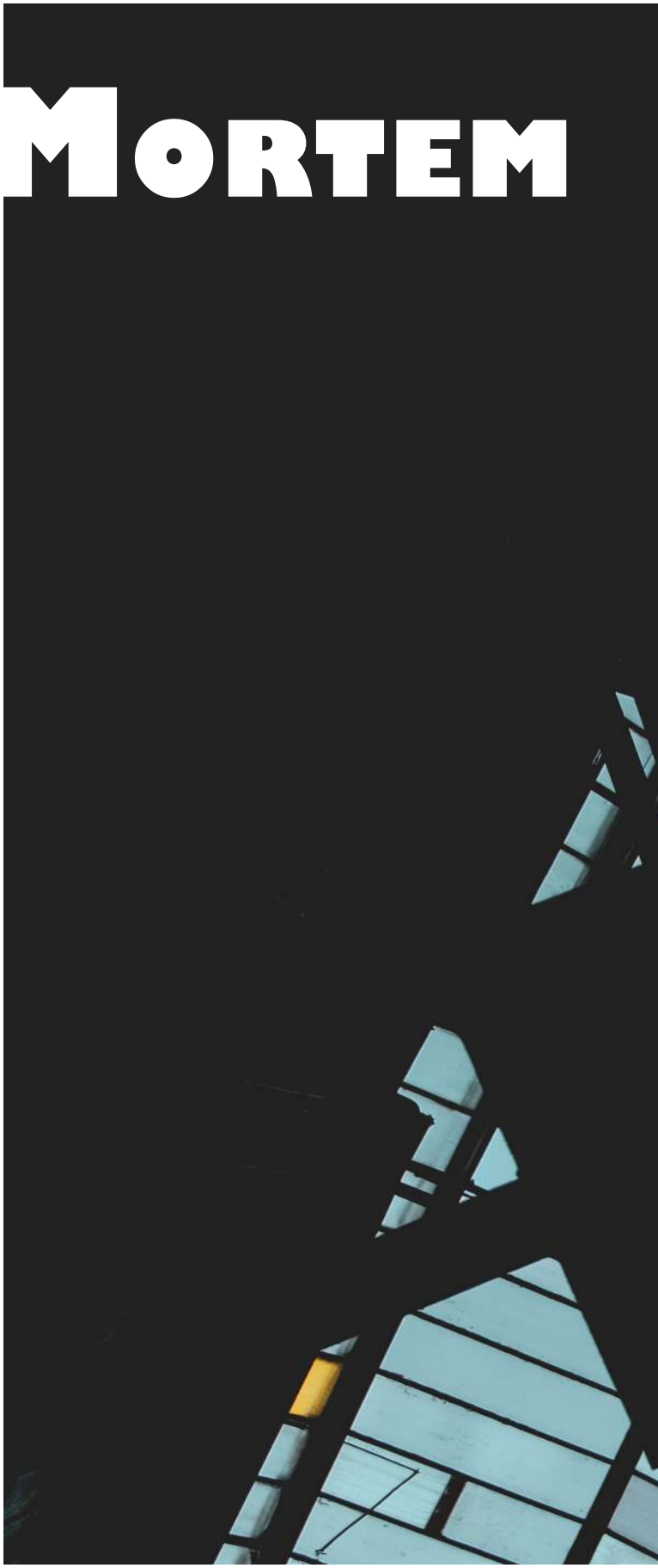

*„...imitația vieții,
oglinda obiceiurilor,
icoana adevăului”*

Manolache Valentina

Ce speri tu să găsești nou, privind obsesiv același chip ponosit, sinesteziat de rădăcinile apărute în timp ce te zgâiești ca un pui orb proaspăt ieșit din găoace la cercurile ineluctabile de culoarea vinetei din jurul ochilor de bufniță, brăzdați cu viișoare roșii survenite din cantitatea bolnăvicioasă de cafea pe care o bei ca o exostoză de nevindecat? Ce speri să ți se arate din spatele peretelui de sticlă metamorfozat într-o făptură de lut, mumie cu simțiri și reflexe încă prezente, pierdută în ceața ambiguă a vieții? Ești ca un păianjen ce își țese pânza obsesiv, terifiat de secundele în care canonul tău va fi distrus, pentru a fi refăcut încă o dată, și încă o dată, la nesfârșit, cu o cucernicie spre mila timpului de a-ți mai îngădui încă câteva secunde, pentru a mai respira încă o dată aerul stricat care îți umple plămânii de cancerul existenței. Și pentru ce? Care este răspunsul pe care îl tot aștepți, privind orb spre o lumină fără sfârșit, ce confirmare aștepți, și de la cine?

Îți aștepți verdictul tremurând în fața propriei reflecții, iar un tremur îți cuprinde șira spinării: nu mai recunoști cadavrul mișcător ce se holbează la tine, ce altădată își revărsa pofta de viață atât de plenar, încât lumea era prea mică pentru a-ți susține visele.

Mori. Cuprinsă ca-n icoane, vocația ta este fără sunet, privirea chilungă, un trup de carton în care o bucată de mușchi își bate ultimele pulsații. Mori. Ți-ai ucis deja privirea din oglindă. Acum, în fața ta nu este decât o proiecție a unui spirit străin. Ești imobilizată de propriile gânduri, iar în viscerele creierului gol îți încolțește, ca o șoaptă a redefinirii, o singură speranță. Mori. Întoarce-te în pământ, tu, ființă făcută din cuvinte, împletește-ți mâinile cu rădăcinile timpului, lasă-ți fruntea în răcoarea unei toamne târzii. Culorile sumbre ale amintirii vor fi amestecate în neant, micul animal va fi acum liber, dedicat cărărilor ce-ți vor purta mirosul. Se va simți în aer un iz de spaimă neștiută, un fel de metempsihoză a totemului ce-ți reprezenta chipul de acum 10 ani, surprins în autismul unui copil răzgâiat prin niște linii duse aiurea, pete de ceea ce vrea a se numi culori, prins într-un cui ce se clatină atroce din camera ta.

Ai acum cinci ani. Prima ta amintire completă pornește de la această vârstă, în care groaza și dragostea nu se diferențiau în pieptul unei fetițe capturate de visuri nerealizabile. Ești în capul patului, privind cu ochi mari de viezure spectacolul din fața ta. Gesturi imprudente, reacții necontrolabile, o iubire profundă și sinceră a ceea ce ai fost învățată să iubești. Nu te cunoști. Nu realizezi încă existența propriului trup. Simți o furnicătură în podul palmei. Deschizi ochii până la durere, parcă vrei să cuprinzi întreaga lume dintr-o privire. Ești luată apoi pe sus, ca pe un sac de cartofi, și mutată în altă cameră. Tot ce mai auzi sunt silabe fără sens, rostite într-o acustică înaltă a ceea ce pare a fi vocea mamei, iar din partea cealaltă se aud cuvintele nedescoperite încă de tine, curgând parcă în șiroaie de ură din partea tatălui. Îți acoperi ochii cu mâinile. Ești un Ptolemeu al cărui Pământ se zguduie. Nu știi nimic. Poate că este mai bine așa.

Ai zece ani. În camera ce ți-a fost repartizată umbra a ceea ce ai numit tată încă prinde contur pe perete. Singurătatea e muzica în care te scalzi. Ești un iconoclast a propriei ființe. Simți o repulsie de cea conturată în geamul spart în colțuri al oglinzii. Nu te poți privi. Nimeni nu te-a învățat cum. Descoperi o lume în care te împiedici la fiecare pas, nesusținută de nimeni. Ești cauza întregului rău, mărul discordiei ce a dus la destrămare. Fără vreo explicație, nuanțată pe alocuri, exaltarea cerebralitate-intuiție îți implementează acest gând în interiorul materiei cenușii. Te va urmări toată viața.

Stai turcește în mijlocul patului ce acum ți-a devenit confindent. Îi înțelegi trăirile unui condamnat la moarte prin singurătatea de a trăi. Ești un genuin pui de maimuță ce nu știe cum să refuleze în fața apodicticității viitorului. Cuprins în brațele unor ființe de cloroform, imaginația ta creează primele forme a ceea ce se va concretiza mai târziu într-o psihoză juvenilă. Aplauzi ca un rățoi din palme. Viața din jurul tău nu mai este așa pustie. Ai învățat că, dacă închizi ochii și te concentrezi destul de tare, în fața ta vor apărea contururi, chipuri necunoscute, care îți vor vorbi în limba ta, o limbă pe care doar tu o cunoști, te vor lua în lumea lor, ce încet-încet va deveni singura escapadă a ta, iar mai apoi încadrarea realității, inconfundabilă a trăirilor reale. Ajutorul ți-l creezi singură, renunțând la a te mai privi în oglindă, pe care se depunde praful în colțul camerei. Când treci pe lângă ea lași automat capul în jos, cuprinsă de o frică de a întâlni chipul mult prea vinovat cu ochi de babuin și piele tuciurie. Nu știi să comunici prin cuvinte, nu-ți ies din gură, se ascund în spatele limbii, așa cum te ascunzi tu de întuneric. Vorbești prin semne. Ca un surdomut. Trăiești într-o dimensiune semiotică, a propriului eu, destrămat de suflul celorlalți, dar pe care nimeni nu o observă. Ești mult prea vinovată pentru a fi centrul atenției. Îți simți existența grea, mult prea grea pentru picioarele ce se împleticesc tremurânde până în dreptul ușii. Stai și asculți cu atenție, ca un soldat dinaintea atacului, la mișcările inamice. Te cocoșezi pentru a privi prin gaura cheii. De-acolo, lumea de dincolo pare mai sigură. Mici forme, corpurile celor din casă apar fragementat, ca o bandă veche ce se derulează întrerupt. Clipești des, ai grijă să nu faci niciun sunet, să nu deranjezi prin prezență. Când te asiguri că picătura de lumină din gaura cheii este îndeajuns de limpede pentru a pătrunde prin ea, îți faci curaj. Apeși încet pe clanța ce scârțâie ca un chelălăit difuz și pătrunzi într-un paralelism necunoscut. Faci asta doar în situații de urgență, când nevoia te împinge la a face lucruri nebunești, când psihoza este înlăturată de dorința de a căpăta un caleidoscop al dragostei, simulacru și vinovat pentru respingere.

Poate dacă stăteai pentru totdeuna în camera ta, lumea ar fi fost un loc mai bun. Dar nu, ai vrut să pășești în sacralitate, tu, purtătoare a crucifixului răului, respingătoare ființă putrezită încă de la naștere, dovada vie a păcatului și a greșelii.

Nu timpul pierdut, ci timpul trecut îl cauți tu- viața ta nu s-a pierdut, ea nici măcar nu s-a întâmplat- de la el cerșești iertarea. Din cauza lui te zbați noapte de noapte în ghearele acelorași vise din copilărie, din cauza lui vrei să fugi, dar nu poți, vrei să scapi, dar ești prea prinsă în propria pânză, vrei să mori, dar cineva nu te lasă, și tot îți rămâne de făcut este să pendulezi aiurea, în timp și spațiu, în diferite proiecții ale speciilor distincte de eu purtător de vină, ca un biet și pur oligofren, care a fost cândva copil. Supraeul tău îți invocă viața. El te călăuzește spre lumina din gaura cheii. Răspunsul lui îl cauți în propria ființă. Ceva ce este deasupra ta, un copil atotcunoscător, din timpuri merovingiene, ce a străbătut oceane de timp pentru a-ți insufla ecoul vieții. Visele lui le visezi și acum, bătrână ființă de carton, cartogafiată într-un corp de copil obez.

Aceleași imagini fără sunet, un film mut regizat într-o explozie de culoare ce te obosește, sleindu-ți trupul mult prea vătămat de propria conștiință pentru a mai lupta încă o dată. Spaima te acaparează. Simți nodul morții în coșul pieptului. Un zbieret îți străfulgeră corpul și convulsii imperative îți coordonează corpul. Urli și te trezești. Camera este în întuneric, așa cum este întreaga ta viață. Auzi ușa deschizându-se încet, parcă cu teama de a fi surprinsă în timp ce privește o imagine interzisă, iar pentru o secundă ți se pare că vezi chipul alb al mamei dincolo de lumină. Apoi se stinge. Poate a fost totul doar o iluzie.

Alergie. Letargie. Repaus.

În jurul tău sunt oameni, suflete adevărate, personalități marcante ale istoriei, spirite timide, care se vor afirma într-un alt viitor. Camera ta s-a umplut ochi. Te simți în plus, nu mai ai loc să te miști. Se formează cercuri- bătrânii stau de obicei în mijloc, ocupă locul cel mai important. Iar fiecare își spune povestea. Înfățișări ancestrale, care mai de care mai diverse - de la mimică la rafinamentul cu care trag din țigara ținută simandicos între degete, la plânsul difuz al tinerei din colțul camerei, care pentru nimeni nu constituie un subiect de interes. În jurul vârstinicilor se adună tinerii, avizi de cunoaștere, în dorința lor de a asculta povești și de a fi remarcați. În dreapta camerei, un cuplu are o ceartă conjugală. Între ei, un copil mic își ține strâns mama de rochie și își privește tatăl. Pe fața lui, indiferență. Sau poate obișnuință. Încerci să distingi cuvintele pe care și le aruncă, dar nu reușești din cauza vacarmului din cameră. Le privesc doar fețele încruntate, gesturile puerile și îmbrăcămintea fină. Par a fi oameni înstăriți. Lângă ei, un domn cam pe la vârsta a treia își despachetează o hârtie din buzunarul drept al cămășii albe, destul de mototolite. Își șterge fruntea de sudoare cu mâneca suflecată, și își strânge pălăria în mâna dreaptă. Răsuflă greu, sacadat, pare să se sufoce sau poate are nevoie de un pahar cu apă. Citește de mai multe ori hârtia. Pare că nu înțelege ce scrie, sau poate nu știe să citească. Își aruncă privirea peste rândurile aproape șterse, dar niciodată nu încearcă să înțeleagă semnificația lor. Sau poate nu știe ce înseamnă acele cuvinte. Își lasă capul în mâini. Pare să plângă. Spatele i se încovoaie brusc, ca într-o convulsie, se ridică și începe să se plimbe prin cameră. Nu vede oamenii din jurul lui. De fapt, nimeni nu vede pe nimeni. Toți trăiesc în universul lor, fiecare aflându-se în altă parte și în același timp toți sunt închiși în această cameră. Aerul este greu, încărcat. În mijlocul camerei, un bătrân își dă duhul. Cu mâna tremurândă, rostește ultimele cuvinte fiului său, ce ține testamentul în mână. Tânărul nu are nicio urmă de regret. Poate se aștepta, poate părintele său a ajuns la capătul unei lungi suferințe. Sau poate doar se bucură, survenindu-i după mult dorita moarte a tatălui său o moștenire frumoasă. Bătrânul moare. În jurul lui, nimeni nu vede nimic. Lângă el, fiul său face semnul crucii și pleacă. A rămas singur. Dar este mort.

Lângă fereastră se aud râsetele necontrolate ale unor tineri amețiți de fumul din cameră. în spate, un domn îmbrăcat la costum își lustruiește panofii cu mare grijă. Iar deasupra cadavrului ce duhnește îngrozitor, un cuplu face dragoste.

Te ridici de pe scaun. Întreaga încăpere rămâne paralizată. Timpul curge, ei rămân pe loc. Și în timp ce te plimbi printre toți cei prezenți, atingi 4 persoane, care se trezesc din letargia și își continuă fără extaz activitatea suspendată. Ei vor fi eroii următoarelor tale scrieri. Se privesc unul pe celălalt, fac cunoștiință și încep să își istorisească fiecare firul vieții. În timp ce ei povestesc, te grăbești să consemnezi cât mai repede vorbe, trăiri, gesturi, atitudini...astfel, foaia de hârtie se dublează, se multiplică fără să îți dai seama. La sfârșit, lași stiloul jos. Privești în cameră, toată lumea a dispărut. Ploaia bate în geam, este trecut de miezul nopții, iar în fața ta rămân foile unei istorii nenăscute.

Anomie. Existență...á partir de la fin

Ai 12 ani. Te vei îmbrăcată într-o cămașă lungă, albă. În fața ta, un coridor cu multe uși pe ambele părți. Sunete și glasuri îți concertează în timpane într-o simfonie disonantă. Niște oameni te privesc bănuitor. Șușotesc ceva și nici măcar nu se sinchisesc să își ascundă gesturile pline de dispreț și milă pe care ți le aruncă. O vezi pe mama ta, îmbrăcată la repezeală într-un palton lung, de culoarea muștarului, cu un teanc de foi în mână. Pentru o secundă, privirea vi se încrucișează și un exodiu de pulsații îți irigă venele. Speriată, își lasă capul în jos. Nu te-a putut privi niciodată mai mult de câteva secunde. Îți amintești apoi o cameră mare, fără geamuri, cu un singur pat și mulți doctori în jurul tău. Închizi ochii dar ceva nu te lasă să dispari.

Colecționezi trăiri în speranța de a le găsi vreodată o explicație. Cartezianismul tău este un paradox. Ești un vinovat fără vină. Larvatus prodeo! Niciun răspuns. Făuritor de vise, supraeul tău acum tace. Paradoxal.

Cât de frivoli sunt oamenii când se privesc în oglindă.

Cu câtă ușurință își potrivesc ei hainele, machiajul și masca în sticlă, fără a sta o dată pe gânduri și a încerca să vadă mai mult decât un chip frumos aranjat reflectat în fața lor. De aici găsești banalitatea în care s-au complăcut oamenii de-a lungul timpului. Dar tu nu poți să privești sticla din fața ta și să-ți observi doar chipul. În spatele tău e tot trecutul, toate greșelile, defectele, episoadele care se răsfrâng în bucățile ce astăzi îți configurează ființa. Nu poți fi ca ceilalți. Nu poți să treci peste cadavrele din spatele tău fără să întorci capul. În permanență îți suflă în ceafă duhoarea a ceea ce ai fost, iar frica te paralizează. Ce ai devenit?

Invidiezi oamenii. Încerci să capeți și tu ușurința lor de a opaciza adevărul obnubilat al ființei, privind cu mândrie masca ce le acoperă chipul. Poate într-o zi, o să ajungi și tu ca ei.

Manolache Valentina

Acum ești departe, în viitor. Vorbești din inima bătrâneții. Ai amintiri ce nu s-au întâmplat, ai devenit un totem mișcător. Ai devansat. E un joc vechi de-al vieții, despre acceptarea de dinaintea iubirii, al cărui legi începi să le înțelegi. Cândva, s-ar putea să-ți placă. S-ar putea să te iubești pe tine. De-adevăratelea.

Pe când aveai în piept un ghem de raze

de Tudorache Andra-Elena

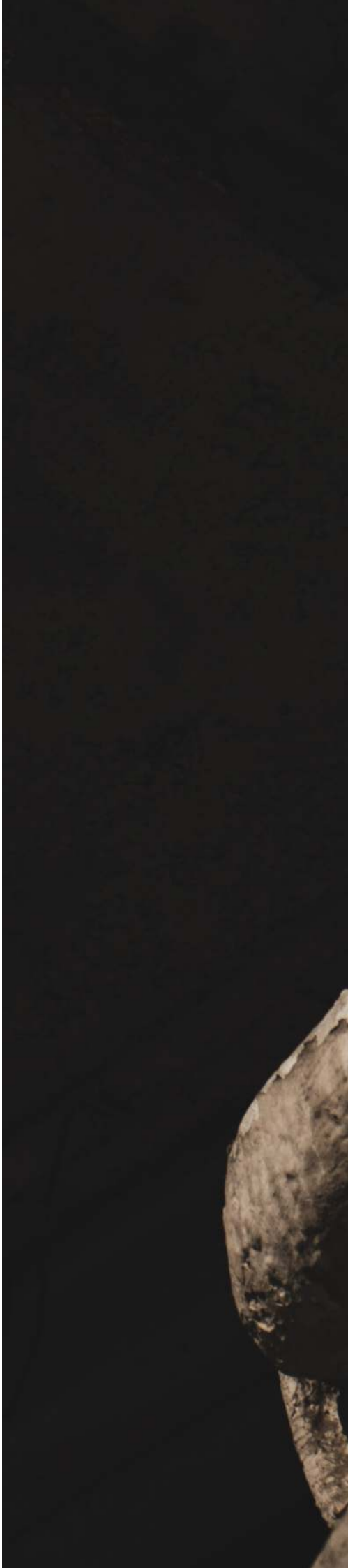

MANOLACHE VALENTINA

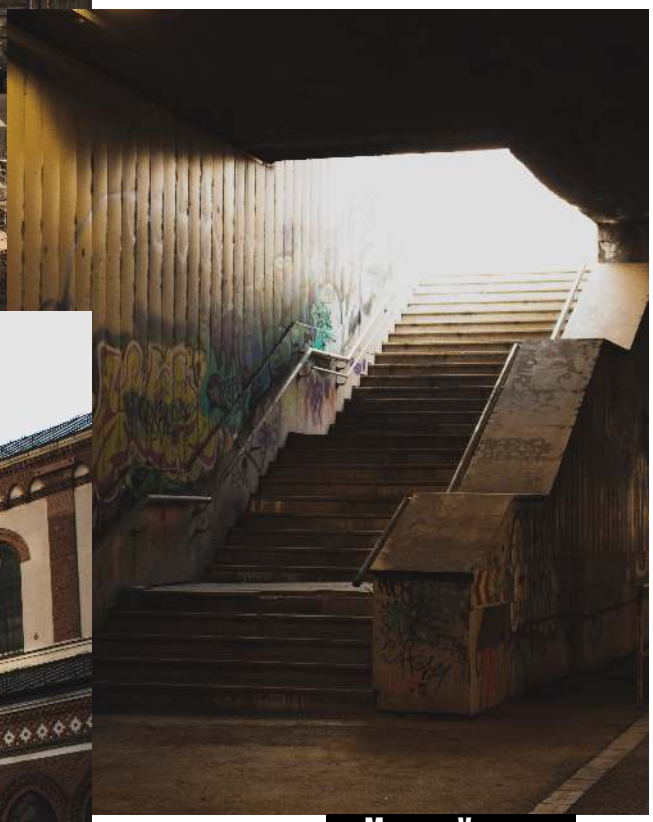

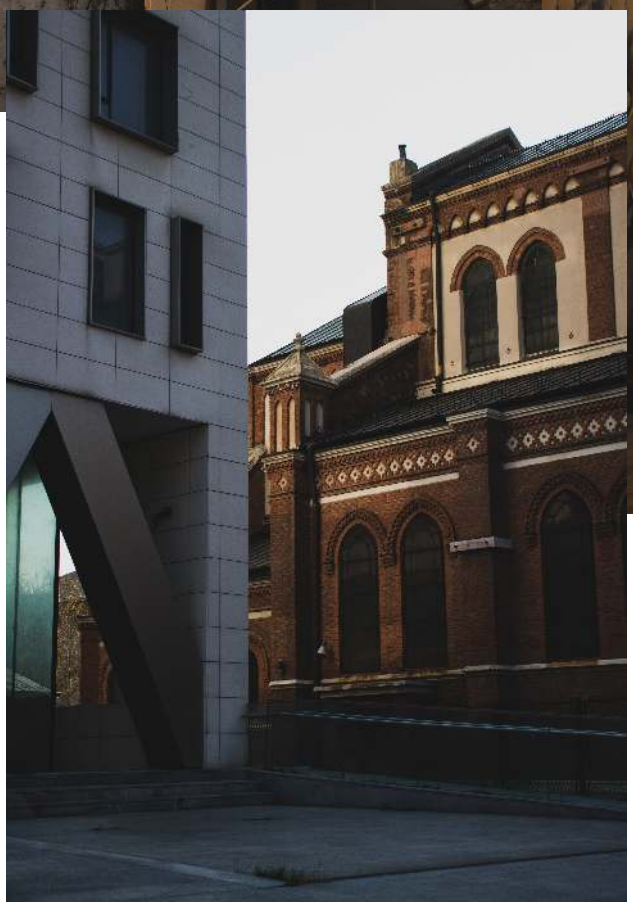

Manolache Valentina

-proză scurtă-

Cred că atunci când eram mică o muscă mi-a intrat în inimă.

De atunci a început să doară puțin.

De multe ori simt că sângele curge prin vene și prin viață, pentru a găsi vreo canalizare prin care să se scurgă, și astfel să renască un nou sânge, o nouă viață, să învie decreptitudinea oamenilor de azi, sau să nască niște oameni noi, un fel de sempiterni, într-un univers cu totul nou.

Dar noi rămânem aici, unde totul se înstrăinează.

N-aș fi putut fi niciodată omul care să găsească răspunsurile la atâta plâns și nopți nedormite, sau care să muște durerea și să înăbușe lumina unei scăpărări de nouă zi. Acum abia înțeleg de ce nu am putut vedea. Pretutindeni era un nou mare și dens, ca un fotometru cu care te-ai împrietenit. Ți se strecura prin păr, îți lega degetele fedeleș, îți mesteca buzele, iar în spatele urechilor te gâdila ca păpădiile pe care le rupeam de pe marginea drumului când eram mică. Lumina incandescentă ce acoperise fiecare colțișor din apartament începă să crească din ce în ce mai mult, iar mie îmi era teamă să nu explodeze precum cozonacii pe care îi făceai când te credeai bucătăreasă. De atunci nu te-ai mai apropiat de cuptor.

Obosit după atâta joacă, norul se condensa în podul palmei tale, iar tu îl țineai strâns, de parcă dacă ar fi scăpat, n-ai mai fi știut pe ce parte se coase rochia mea de la serbarea de Crăciun. Pe loc se făcea întuneric. Simțeam atunci cum timpul se oprește, cum ticăitul ceasului de pe birou încetează pentru câteva secunde, care se prelingeau în urechile mele prefăcându-se în sunete stricate, iar liniștea ce se lăsa nu permitea nimănui să doarmă. Atunci am înțeles că am dormit destul, iar din ziua în care ai ținut lumina în palmă am încetat să mai dorm vreodată.

Când ieșeam afară în fața blocului să ne batem cu zăpadă, obișnuiai să calci ușor pe urmele vechi, cu grijă, să nu le strici marginile, iar în sân purtai același ghem mic, acoperit acum de paltonul mult prea mare pentru corpul tău fragil. În iarna aceea, am învățat că pe lângă bucătăreasă, mai ești și o vrăjitoare nepricepută. Altfel cum ai fi oprit firișorul de iarbă ce începea să răsară în urmele pașilor tăi, sau florile de pe marginea șoselei care răsăreau când treceai în grabă pe stradă? Te supărai pentru că îți descoperiseră secretul și râvneau și ele la mica ta porție de fericire. „O clipă din sentimentul ăsta este meritul întregii veșnicii", mi-am spus, și am continuat să te privesc mai fericită ca niciodată, cuprinzând în brațe micul tău secret.

Obișnuiai să îți speli mâinile mici și mult prea crăpate în zăpada albă din fața blocului, formând mingi de ceară albe pe care le aruncai asupra mea ca într-un război purtat cu tine însuți. Cât ai mai râs în zilele alea! Parcă întreg universul te privea printr-o sticlă cum zburdai veselă prin tranșeele erodate ale unei vieți din care n-ai făcut parte.

Reîntoarsă acasă, strângeai cu grijă urmele care acum se transformaseră în apă din cauza ghemului tău de lumină. Se crease în casă o căldură infernală, pe care tu nu o simțeai, iar eu nu puteam să mă plâng, pentru că m-ai învățat să nu stric fericirea celor din jur. Așa că am tăcut în timp ce calvarul unei arșițe în mijlocul iernii îmi distanța porii. De atunci, am tăcut pentru multă vreme.

Dar nu te-ai bucurat doar cu trei luni de lumină, ți-ai dorit ca întreaga ta viață de acum înainte să fie schimbată, iar povestea prințesei cu ghemul de lumină să fie întipărită adânc în urmele unghiilor de pe suprafața de metal alb-carbonizat unde am fost născută.

Ca un murmur al ploii ai început să îți cânți norocul peste tot în lume. Era o melodie fără cuvinte, sau poate, cu cuvinte de înțeles doar pentru tine, căci de fiecare dată când îl cântai, tu erai singura ce îl putea auzi. Ai încercat în zadar să îi faci pe alții să îți admire glasul, dar nimeni nu a știut să cânte cu tine, iar pe mine nu m-ai întrebat, într-ucât știai că sunt dezarmonizată. Am privit cum cântecul ți s-a destrămat încet-încet, lasându-și culorile în frunze și susurul în ciripitul vrăbiilor din parc, iar de atunci, am încetat a mai asculta muzică.

M-am gândit odată să mă furișez tiptil, după-amiaza în timp ce dormeai, și să mă ascund în pieptul tău, devenind astfel una cu ghemul de lumină. Când te-ai trezit, mi-ai spus că nu pot fi decât o umbră din spatele unui monitor, și ți-ai cablat gesturile, strigătele, în perfectă armonie cu prețiosul tău dar. Pășeai singură în golul singurătății, pe care o priveai întocmai invers, ca pe un plin, muchiile, liniile și colțurile

formându-ți dulapul în care te ascundeai să te joci doar tu cu ce aveai în sân. Din cauza luminii, îți ieșeau negi poroși pe ambele mâini, iar creștetul capului începea să se deformeze. Dar tu nu puteai vedea asta, pentru că erai prea ocupată să acoperi cu iubire ghemul ce ți-a intrat acum în inimă. Dacă ieșirea din pieptul tău ar fi fost posibilă, poate aș fi putut fi, pentru puținul timp pe care l-am avut, a doua ta umbră.

Cândva, m-ai învățat să vorbesc, și la fiecare silabă rostită de mine te opreai, zâmbind, și o binecuvântai. Iar fiecare sunet era ca o oprire în brațele timpului meu, iar tu îți făceai rugăciunile pentru și împreună cu mine. Așa că, pentru un timp îndelungat, ai tatonat un drum lung de opriri.

Acum, când am încetat să mai vorbesc, privești din când în când spre drumul pietruit de noi, și uiți cum preamăreai fiecare reușită de-a mea. A venit vremea ca eu să îți întorc opririle.

Nu îți plăcea să călătorești cu trenul, iar orice drum era privit cu încrâncenare de ochii tăi mari și căprui. Însă, de când ai în inimă ghemul tău, ai urcat într-un tren, cu mine alături pe post de bagaj, care călătorește veșnic, spre un spațiu sepulcral infinit, pe drumul pietruit de noi din care au dispărut gările. Tu, surâzi ușor, știind că nu vei coborî niciodată. E un tren de noapte, cred, pentru că nu am văzut altă lumină decât cea răsărită din pieptul tău. Mai târziu aveam să aflu că trenul în care te-ai urcat, mergând pe un drum pietruit și fără gări, era de fapt, viața ta.

Îmi făceai semn să nu te întrerup din plâns. Iar eu te priveam încercând să înțeleg de ce ploaia nu mai cade din nori, ci din ochii tăi. Știam pe atunci că doar la evenimente fericite se plânge, cum ai plâns tu după ce am spus fără greșeală poezia de la sfârșitul clasei I. Mi-am închipuit că poate celebrezi vreo sărbătoare, dar știam că de Paște și de Crăciun se strânge multă lume, iar acum tu erai singură, în colțul tău, ștergându-ți frenetic nasul ce credeam că o să-ți cadă la cât de roșu era. Pentru a nu te descuraja, mă așezam la picioarele tale și numărам în gând până se oprea ploaia. Dar cu timpul, numărам din ce în ce mai mult, și începeam să mă tem dacă nu o se trebuiască să număr cândva la nesfârșit, până te vei opri tu din plâns. Mi-am dat seama abia apoi, că atunci, în momentele când tu acelea, îți celebrai realmente propria sărbătoare, aceea a tristeții. Între timp, drumul pietruit de noi s-a demolat, iar în locul lui s-a construit un parc în care copii se joacă așa cum obișnuiam și noi să o facem. Acum preferi să stai singură cu ghemul tău, în timp ce ochii ți se afundă din ce în ce mai tare în cap, iar tâmplele ți se subțiază, oamenii privindu-te ciudat, ca pe ceva dintr-altă lume, stând mereu acolo, nemișcată.

Cu timpul, din micul trup ce îți înconjura sufletul nu a mai rămas decât o mână de om cu doi ochi abia întrezăriți. Tu continuai să ții la piept ghemul de lumină, în timp ce afară se întuneca ca într-o eclipsă totală. Erai ca într-o entropie de emoții, nesurprinzând clar ce gând îți zbătea prin cap. Mi te imaginam ca pe un râu ce izvorăște și se varsă în același loc, un râu rotitor, în care înoată toate creaturile lumii, neînchis și de nevăzut pentru alții, pe care un fel de barcă formată din ghemul tău de lumină te purta contra curentului. Deodată, barca a început să se dezmembreze, s-a destrămat în luciul apei și dusă a fost, întreaga lumină, cu întreaga inimă a ta. Am sărit să te salvez, dar nu puteam cuprinde în brațe decât cenușă.

Clădindu-te la loc, erai ca un castel de nisip gata să fie luat de primul val. Și atunci, după foarte multă vreme, ți-am sărutat mână. Iar mâna era atât de uscată, de culoarea lutului din care se fac crucile la țară, încât, după ce am atins-o, a început să fumege.

Acum, musca ce mi-a intrat atunci în inimă a adormit.

A început să doară mai puțin.

Iar sângele s-a transformat în alt sânge, oamenii în alți oameni, doar tu ai rămas pendulând veșnic într-o scrumieră de visuri. O secundă mai febrilă decât întreaga veșnicie, atât a durat fericirea ta, mamă.

Negreanu Vlad Traian

Poezii

DE TUDORACHE
ANDRA-ELENA

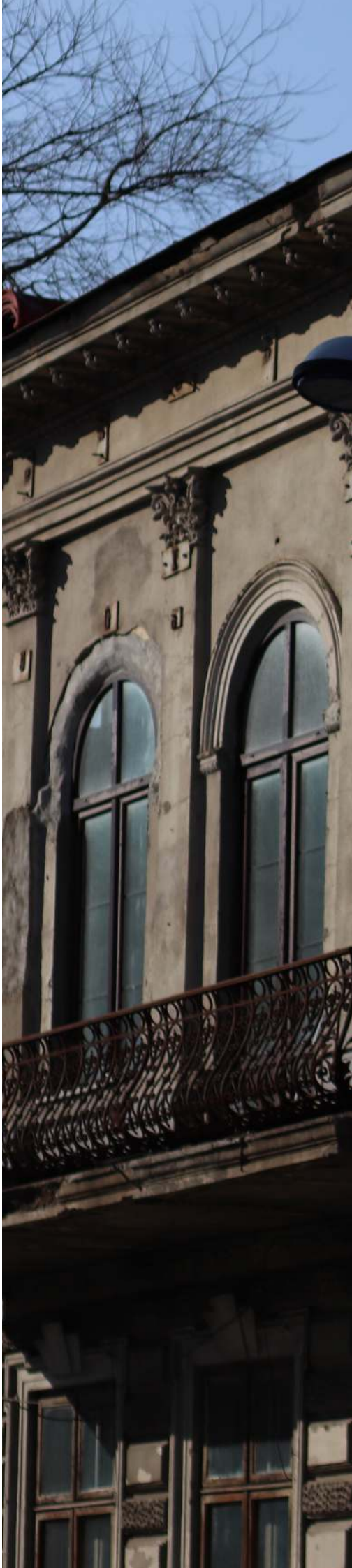

Ești gata să te scufunzi în ceață.
Gata să devii cărămiziul zidului de dinaintea ploii,
-în acea dimineață de decembrie,
când cineva îți măcina între palme mușchii coapsei,
când stindardul tău te părăsise
luptând în alte vieți din cârciumile din Obor.
Gata să nu mai crezi,
în ceea ce alatăieri îți era impuls pentru ieri
iar ieri se stingea sub cearșaful alb impreganat cu miros de sânge
- și totuși să mai aștepți
la geamurile spălate ale lui aprilie,
să vrei să miști falangele degetelor pe scoarța groasă a creștetului
unei lumi ce n-a existat vreodată.
(chiar dacă rândurile astea - lucru ce te înspăimântă! -
nu vor trezi amintiri nimănui despre ceea ce ai fost)
Gata să izbucnești
în culorile calde ale lui septembrie
-să îți lași urmele pașilor mici pe tranșeele metroului de la Piața Romană,
unde zi de zi ai fost purtată pe umerii lui Gulliver
în timp ce tu îi citeai fragmente din tezele tale.
Gata să mai dai o șansă iubirii celor din jur
și tocmai de accea strângi cu putere barele patului în care ești înțepenită
Gata să aștepți să vină, să revină, să își aducă aminte,
Cineva, cândva, oriunde,
De hlizeala ta din banca a 3-a de la geam.
Gata de repaos,
Pentru că altfel nu se mai poate,
și nimeni nu îți mai spune nimic.

Epiderme

Epiderme. Cine nu surâde nu există.
Toate aceste interferențe de sunete ce îți lovesc timpanul
Pe care ei le numesc cuvinte.
Toate aceste ligamente strânse între ele și totuși prost sudate.
Toate aceste crize de afecțiune ce acum se pierd în amnezii.

Uită de ei, îmi spune,
Uită-i.

nu mai striga în creierul meu
nu îți mai ascuți gherele
în coaja oaselor mele.
Acestea sunt dovezi
ale unui abuz juvenil.
se zice că auzul
e ultimul dintre simțuri care dispare atunci când mori.

cine nu e strigat pe nume
nu aparține nimănui.

cine uită drumul spre casă
se va pierde în șinele de tren.

cine nu surâde nu există.

Manolache Valentina

M-am decis care vor fi ultimele mele cuvinte
Povestește-mi o amintire frumoasă.
Prefă-te că durerea asta e un joc,
Un fel de alergătură
a unor gânduri ce nu se prind unul pe altul
un zumzet
o lumină caldă venită de la lampa ce îți va stoarce creierii în
următoarele ore
un mic tresărit
ca atunci când te indrăgostești de cineva
al curentului ce te va străbate în câteva secunde
o nemulțumire a corpului
pe care noi o vom fixa.

Iar cuvintele tale de acum
vor fi moneda de schimb a unor mesaje de adio

și singurul mod
de a păcăli civilizația.

Unii au murit, și au dispărut.
Alții nu au murit și totuși sunt uitați.
Imaginează-ți că pe ușa albă va intra în orice secundă
Cineva care să își amintească de tine.
eu
dorm de ceva timp
în visul unei fete zănatece care
nu încetează să danseze
prin culoarele minții mele.
Civilizația e cea mai simplă
de demonstrat. Tot ce nu îi aparține
este ridicat
și apoi scăpat din greșeală.

Manolache Valentina

Între muchie și groapă

Adevărul este că niciodată nu am știut să aproximez distanța
unor zile.

Nici acum nu pot să îmi dau seama
daca ești sau nu ești,
dacă ceea ce văd e o
muchie sau altceva.

nu aș ști să spun
dacă iubirea e un lucru mai simplu
atunci când îl exprimi prin cuvinte.

E ca și cum
În milioanele de cuvinte ce străbat lumea
Va răsări unul singur,
care să însumeze o galaxie întreagă.

[NU E UN PRESENTIMENT]

Într-o dimineață s-a făcut ca
mintea mea să confunde dragostea cu empatia
că de fapt nimic nu e de înțeles
și nici nu va fii vreodată
sunt prietenii și familia și semenii tăi
că toți o să își găsească ceva de făcut,
să scrie ceva sau să facă vreun copil,
iar tu, zgribulită în colțul camerei tale,
să uiți c-o să fii vreodată iubit,
c-o să rămâi un om ciudat, speriat,
de diminețile ca cea de azi.
E despre eleganța și banii și siguranța
că în toate nopțile în care o să dormi singură
prietenii
părinții
presentimentul că o să mori când va răsări soarele bătrână și
singură în camera ta din care nu ai ieșit
și vei îmbâcsi aerul atât de tare încât vecinii
vor sparge o țeavă pentru a putea respira
diminețile ca cea de azi
când mori singur și trist
într-un pat extrem de murdar.

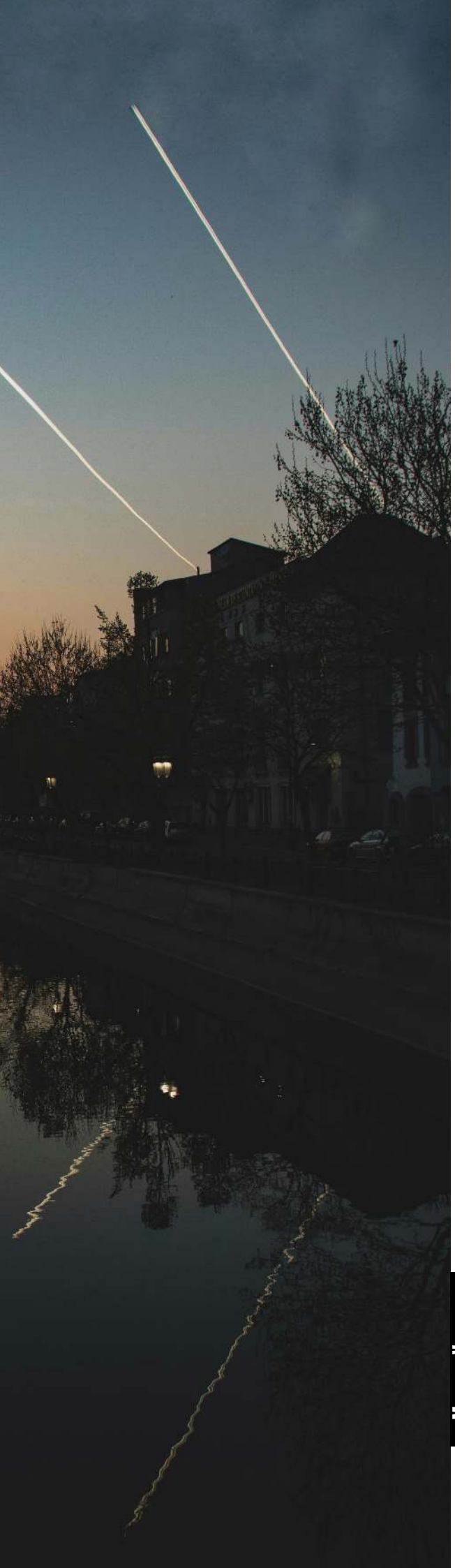

Cred în deliciul nebuniei
eu
când m-am născut

mi-am încolăcit picioarele de după gât
încercând să traversez viața
în mâini

m-am descoperit nebună încă de când
mi-am pierdut portofelul cu buletinul în el
și odată cu asta
întreaga identitate
când
în loc să alerg
îmi scrijeleam fruntea de asfalt
devenisem o nălucă
un om-zombie
un fel de fluture bezmetic
ce s-a lovit într-o zi de un geam
și a devenit o pată
o mizerie
o dâră mânjită
cu gust de pământ.

Manolache Valentina

. fel de fel de cianuri
mă uit în oglindă
și mă sperii de fața mea
care în noaptea asta e una cu pământul.

în țara în care trăiesc
mi-am nenorocit până și umbra
încerc să numă descrescător toate zilele bune toate paginile scrise
toate cuvintele nespuse toți câinii morți din fața blocului
toți gândacii din bucătărie și toate furnicile din apartamentul vecinei
de la etajul 9

în timp ce scriu
citesc
merg pe stradă
gândesc
sunt acoperită de pământ
sunt într-o clepsidră a unei complicități care nu-mi place!
crește pământul în mine - ca o pâine
- și mă sufoc în mirosul nespălaților din 133!

(cred că încep să vomit cuvinte amestecate cu pământ)

nu mai este nimic de care să mă tem
umbra mea zace într-o baltă de sânge
iar eu o privesc țeapănă ca un câine
pe stomacul gol

trecutul meu a fost șters cu buretele
pentru că viața mea a fost înlocuită de cea a pământului
- prin vene îmi curg viermi
apa plină de sângele meu pe care o beau
carnea parfumată cu antrax
aș fi putut să fiu fericită
împreună cu umbra mea cu probleme noastre cu visurile și speranțele
pe care țara în care trăiesc
le-a acoperit cu pământ
cu fel de fel de lucruri de nimic
cu durere de cap.

Manolache Valentina

e ora 12 și 12 minute
Ce se întâmplă cu oamenii care au încetat să mai viseze?
Ce se întâmplă cu noi, cei care trăim viața on-the-spot-decision
care nu vor să ajungă pagini de istorie
și preferă monologurile interioare iraționale?
sunt zile când limba mea vrea să îți vorbească
să îți mărturisească că eu nu sunt femeia cu care să trăiești
împreună cu care să îți împarți coșul de rufe murdare cu
care să gatești dezbrăcat pe fundal cu muzica lui Miles Davis
cu care să faci oameni de zăpadă și apoi să vă iubiți toată
iarna sub pătura de flanel gros și scorjos cu care să cânți
cântece triste și să fumezi țigară după țigară până ce îți
verși plămânii pe dinafară și apoi să râdeți împreună mânjiți
cu sânge pe bot care să îți calce cămașa aia nouă pentru
interviurile de mâine și să îți întindă cearșafurile albe pe
balconul vecinului cu care să alergi prin ploaie și să o săruți
în fața Casei de Cultură a Studenților n-aș fi știut niciodată
să îți ascult visurile n-aș fi știut niciodată să îți potolesc
sughițurile să te fac să râzi pentru că eu sunt femeia care
se înnecă toată viața în plâns n-aș fi știut niciodată să îți
astup țipetele cu perna și să te fac să crezi că lovitura vieții
este doar un pas în fund să mergi mai departe ținându-te de
mâna mea n-aș fi fost niciodată prezentă la serbările copiilor
noștri n-aș fi știut să le explic de ce tatăl lor mâzgălește pe
mama pe brațe n-aș fi putut auzi noaptea zgomote mici de
pași sau să miros parfumul altei femei pe gulerul tău pentru
că noi niciodată noi niciodată n-am fi putut trăi împreună
într-o casă

până atunci îți las amprentele mele vocale în presentimentul de a muri bătrână și singură în timp ce toți
prietenii mei vor face copii și se vor căsători
nu este dar acesta unicul sens al vieții?
sunt zile în care limba mea îmi suspină printre dinți
dar ceva nu mă lasă să vorbesc
nu mă amenință
doar îmi reproșează
că la anii mei port cu 2 numere mai mult la pantaloni și privesc lumea prin niște gratii albe
că o să rămân o ciudată niciodată iubită
nici măcar de borcanul de mazăre de pe raftul al doilea din bucătărie care își întoarce boabele privindu-mă
cu silă
un exodiu un fel de operație eșuată un avion prăbușit cu cioburile în palma mea
uite dar
melcii cum calcă și greierii cum cântă
privește-mă în ochi și promite-mi că noi niciodată noi niciodată

//my brain got burned
the crickets are singing in my head
I tried so much
but it seems that any peas can find death in a fork
I tried so much but nothing suits anything//

nu vom uita să ne desenăm chipurile în zăpadă
două puncte paranteză rotundă paranteză rotundă
și să ne călcăm pe degetele mici rememorând toți sfinții
să ne prefacem că lumea n-a existat vreodată și că suntem doar noi două puncte smiley face într-o cadă
plină cu spumă în mijlocul unei ierni geroase
noi niciodată dar niciodată nu ne vom mai minți că viața are un rost nu vom recrea alte perechi de ochi și
dinți gălbui două fețe paranteză paranteză
să demonstrăm că civilizația e cea mai simplă
de demonstrat. Tot ce nu îi aparține
este ridicat
și apoi scăpat din greșeală.
două puncte smiley face paranteză punct paranteză
noi suntem două perechi de ochi ascunși printre boabele de mazăre

Negreanu Vlad Traian

Îndrăgostit de Bucureşti

de Adrian Păunescu

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă
mă simt atras de fleacuri omeneşti,
şi-mi place-n anotimpul de vacanşă
să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic
mă simt golit şi-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenşa
şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă
în cautarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
şi au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viaţă
şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
visam s-ajung să pot şi eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coadă
şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte,
dar simt că toamna-i anotimpul meu,
când frunze şi lumini pe bulevarde
mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
şi oamenii romanţe triste vor,
şi-n curţi se face vin din must de struguri
şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
şi să-l găsesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară
şi să cştig aripi dumnezeieşti,
să pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colţ de Bucureşti.

> 3 AUGUST 1989

Colegiul Economic “Virgil Madgearu"
Bucuresti
Bulevardul Dacia, Nr. 34, sector 1
Email: cemadgearu@yahoo.com
Site: www.madgearu.ro
Telefon: 021.211.72.56